C:\Users\Plazma\Desktop\A\Arnaud_G_J-23-Ledova_spolecnost-Cestujici_Yeuze.pdb

PDB Name: Arnaud_G_J-23-Ledova_spolecnost
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

G.J.Arnaud
23. Ledová společnost

Cestující Yeuze

1

Pět společníků už bylo na místě, když lady Diana vjela do oválného salonu na pojízdném elektrickém křesle. Snadno uhodla, na co tak asi všichni myslí při pohledu na ni: hrouda másla, nebo ještě líp, hora sádla.

Za posledních deset let se složení užší správní rady Panamerické poněkud změnilo. Z těch bývalých byli dosud naživu jen lady Diana a Veterán, nesmírně bohatý akcionář, kterému bylo už nejméně sto let. Byl čím dál scvrklejší a shrbenější, zdálo se, že se jeho špičatá brada co nevidět dotkne kostnatých kolen, propichujících luxusní látku izotermické kombinézy.

Jedna ze dvou dalších žen se jmenovala Mirasola. Byla to kyprá blondýnka v plném rozkvětu svých čtyřiceti let. Vedla nákladný život na svých pozemcích pod ochranou bubliny, kde se, jak se závistivě šeptalo, procházela nahá uprostřed tropické vegetace, bující ve skleníkové teplotě jejího luxusního sídla.

Zbývající žena byla jejím pravým opakem. Borská byla suchá a hranatá, pravá vnučka své před třemi lety zesnulé babičky, která po celý život živořila na pytlích plných zlata. Také tahle Borská byla spořivá. Bydlela ve skrovném trojkupé a spokojovala se jen s minimem kalorií tepla a stejně skromným jídlem.

Peter Housk byl krasavec, o němž lady Diana vždycky snila. Byl dobrodruhem užší rady. Přijímal obtížné, neřku-li nebezpečné mise do vzdálených zemí. Vyjednával se Sibiřany a dokonce s Buňkami koordinace Amertume Station. A konečně zde byl i advokát Jeb Interson. Ten otravoval lady Dianě život neustálou kritikou a jízlivými poznámkami ohledně jejího způsobu spravování Společnosti.

„Výstavbou vedlejší větve Tubusu jsme ztratili spoustu času a utratili fůru peněz, a na co, ptám se? Jen proto, abychom odkryli jakési staré hlavní město Washington a kdysi slavný Bílý dům. Řeknu vám, ten výsledek je vážně zklamáním."

„Kdysi to byl symbol," nedala se lady Diana.

„Na symboly vám kašlu," zaútočil Jeb Interson. „Miliony dolarů vyhozených oknem... Vedlejší větev tunelu, když se to tak vezme, nevynáší skoro nic..."

„Později tam budou jezdit platící návštěvníci."

Advokát se pohrdavě ušklíbl. Rezignovaně poslouchal bilanci hospodaření za posledních šest měsíců. Nebyla ani dobrá, ani špatná. Navzdory obrovskému soustředění finančních prostředků i energie nebyl Severojižní tunel, jehož smyslem bylo propojit pod vrstvou ledu oba póly, ani zdaleka dokončen. Panamerická odčerpávala tímto projektem více než polovinu soudobých zdrojů ledem spoutaného světa. Miliony lidí v ostatních Společnostech musely snášet zimu a hlad, protože jejich představitelé prodávali lady Dianě nezbytné suroviny.

„Denně dochází k sesuvům. Vaši glaciologové jsou neschopní. Existoval jen jeden, který by nás dokázal z téhle kaše dostat. Byl to Lien Rag. Intrikovala jste proti němu z bezpečnostních důvodů, žádala jste jeho smrt a teď si sama nejste jistá, jestli ho opravdu zabili. Nemůžete nám ani ukázat jeho mrtvolu."

„Lien Rag byl díky svým výzkumům na nejlepší cestě zničit náš společenský systém. Překročil hranici, odkud už není návratu, a jeho společníci jakbysmet."

Veterán se uštěpačně pousmál a proužek slin mu ukápl na špičaté koleno: „Všichni jsme souhlasili, dokonce i váš strýc, Interson."

„Byl to omyl, měli jste vyjednávat... Prostudoval jsem jeho případ. Mělo se mu věnovat pěkné panství, na zlost prezidentovi Společnosti Mořského ledovce. Ten trpaslík se právě horlivě uchází o hegemonii nad celým světem. Lienu Ragovi jste měli věnovat Antarktidu, mohli jste ji vyčlenit ze Společnosti a dát mu ji. Výměnou za jeho tajemství, jakým způsobem dokáže zabránit ledovcům, aby se sesouvaly a hroutily."

Lady Diana si už léta nemalovala ani rty. Při častém a podrobném studiu svého obličeje před zrcadlem nebo na obrazovce, vysílající reportáže z její společenské a politické činnosti, si všimla, že právě ústa vyjadřují příliš nepokrytě její city, především pohrdání, nenávist a triumf. Ta krvelačná ústa ji zrazovala. V tom obrovském, těstovitém obličeji, který díky několika rozložitým bradám získal formu trojúhelníku, žily už jen oči, jen ty odolávaly náporu tuku.

„Nemáme právo mrhat společenskými prostředky a Antarktida je strategickým místem."

„Tunel se neustále sesouvá a blokuje celý systém. Dělníci se bouří a investoři se stále více rozmýšlejí. Chápu je. To nám nedokážete po deseti letech říct, kde je Lien Ragovo tělo?"

„Pátrají po něm zvláštní skupiny."

S okouzlujícím úsměvem se do diskuse vložil Peter Housk:

„Zajímal jsem se o to... To pátrání nebude snadné, stopy mizí dost rychle... I Jdrien, Lien Ragův syn, to vzdal, dokonce i ta Yeuze."

„Která je zrovna na cestě do Transevropské jako ambasadorka," vmísila se hádavě do diskuse Borská.

Dnes už přicházeli členové užší rady na schůze s různými informacemi a zpracovanými podklady, kdysi však ovládala hru lady Diana, vnucovala přítomným své vlastní informace, aby jimi mohla snadno manipulovat. Horečně spřádala tisíce plánů, jak uchvátit moc a odstranit ostatní. Zvlášť si zasedla na Jeba Intersona. Podněcovala v jeho potravinářských podnicích stávky a atentáty. Ovládal totiž trh s živočišnými proteiny a klidně mohl nechat vyhladovět veškeré obyvatelstvo Společnosti. Kvůli stávkám a sabotážím bylo jednu dobu nutné snížit příděly potravin a veřejnost to nesla velmi těžce. Nespokojenost rostla především v konvojích s uvolňovanými pracovníky přesouvanými na jinou práci.

„Co kdybychom se drželi stanoveného programu," usadila je lady Diana se stěží potlačovaným vztekem... „Ve Společnosti Mořského ledovce se dějí podivné věci. Zdá se, že Obnovitelé Slunce operují právě v této koncesi, velmi často se tam objevují jejich vzducholodi. Kidův Viadukt byl vážně poškozen. Navíc došlo v poslední době k těm událostem v Hot Station."

„Opravdu povedená historie," poznamenal advokát.

Zdrtila ho pohledem. „Jenže s reálným základem."

„Bude z toho bratrovražedná válka," přidala se Mirasola, která vrhala na Houska zamilované pohledy. „Říká se, že ten Lien Rag měl dva syny, a z těch prý jsou nepřátelé na život a na smrt."

„To jste se asi dočetla v Troue, že drahoušku?"

Troue byl luxusní časopis, který vycházel v omezeném nákladu pouze pro předplatitele patřící k vládnoucí vrstvě společnosti. Každý z předplatitelů musel mít svého patrona a zvučné jméno, aby se předešlo šíření jistých informací mezi obyčejnější vrstvy obyvatelstva. Velcí vlastníci si svá tajemství chránili. Tím pádem časopis občas zveřejňoval informace, které mohly vzbudit nežádoucí, ne-li nebezpečné reakce obyvatelstva. Lady Diana by byla s radostí omezila náklad časopisu ještě víc, o obsahu článků ani nemluvě. Ovšem například Veterán či Mirasola měli na jeho vydávání podíl a navíc se dal využít jako reklamní výloha luxusního zboží, na kterém se dobře vydělávalo.

„Ovšem," nedala se Mirasola, „a je to pravda. Jeden z nich, ten Mesiáš Zrzavých, je moc krásný mužský... Troue otiskl jeho fotografii, kde nemá na sobě nic. Je... Tedy chci říct, že se podobá nádhernému zvířeti... Ten druhý je ještě puberťák a je prý věrnou kopií svého otce..."

„Dokonce natolik věrnou, že někteří si kladou otázku, zda Liensun není sám Lien Rag s omládlým obličejem."

Lady Diana pohlédla s odporem na Petera Houska, jako kdyby právě pronesl nějakou oplzlost: „Ale jděte, to přece není možné!"

„A proč by nebylo?" chopil se příležitosti Jeb Interson. „Víte snad o Lienu Ragovi něco, co před námi už deset let tajíte?"

„Ale no tak, prosím vás... Urážíte mě."

„To ne. Ale pokaždé, když se vás na to ptáme, říkáte totéž. Neurážím vás, chci slyšet jen obyčejnou pravdu."

„Nevím o tom o nic víc než vy, ale jedna věc je jistá. Kromě Jdriena Lien Rag po sobě zanechal ještě jednoho syna, kterému se dostalo pečlivé výchovy u Obnovitelů Slunce. U Obnovitelů ze Společnosti Vzducholodí, ukrývající se na ledovcích severního Pacifiku, které se nám nikdy nepodařilo přesně lokalizovat... Vypravili jsme tam zvláštní expedici, postavili za tím účelem železniční dráhu, ale museli jsme se dát na ústup. Jedna vzducholoď nás napadla a všechno spálila. Zachránili jsme jen pár na smrt vyděšených a šokovaných lidí."

„A co Metaři Věčného života, kterým jsme zaplatili, aby nás zbavili Liena Raga?... Víte, co se o nich říká? Že nás ve skutečnosti klamali a snažili se zachraňovat velké mozky své doby, hodnotné jedince, všechny, kteří vytvářejí intelektuální potenciál společnosti... Uklidili prý Liena Raga do úkrytu, nikdo neví kam, ještě než je překvapili a napadli piráti..."

„To je absurdní, úplně absurdní spekulace! Lien Ragovo tělo bylo určitě vyhozeno na led, roztrhali ho a sežrali vlci, krysy a rackové..."

Veterán se třesoucí se rukou přihlásil o slovo: „Tak jak se rozhodneme? Co uděláme s těmi záležitostmi Společnosti Mořského ledovce?"

„Prezident Kid zatím energicky bojuje proti Obnovitelům. Otevřel koncentrační tábor pět tisíc kilometrů na východ na jedné z přípojek Viaduktu. Nechal zavřít tisíce lidí. Intelektuálové, kteří podporovali ty anarchisty či byli podezřelí z přílišných sympatií k nim, byli vykázáni do patřičných mezí. Yeuze odjíždí do Transevropské a hra jejího manžela Ruandy, který si nechává říkat R., byla zakázána. Tyto akce můžeme jen podporovat."

„Ne," protestoval Jeb Interson. „Ukažte mu svou nespokojenost, žádejte stále víc. Jednoho dne se nám znovu naskytne příležitost zasáhnout a tentokrát naše obrněné jednotky nepohltí ledovec..."

Lady Diana se lehce zarděla při připomínce své porážky před třinácti lety. Nezapomněla na ni a potměšile připravovala odvetu. Stále doufala, že její čas dosud nevypršel.

„Takže neuděláme nic," vracel se k tématu Veterán. „Nepřímá dráha se přece musí hlídat... A co když ji Lien Rag použil?"

„Věděli bychom o tom," prohlásila lady Diana.

Jeb Interson však pokrčil rameny: „Prostudoval jsem ta hlášení, zprávy i dodatky. Klidně by mohl být někde tam a unikat pátrání."

„Celých deset let?"

„Jo, deset let. Dobře víte, že to není nemožné."

„Neměl přece žádnou stopu, jen to jméno Ragus, což byl jeden z jeho předků, původem z Francouzských Alp..."

„Věděl, že byl nějakým způsobem naprogramován. V dokumentech, které jsem prostudoval, je doslova napsáno, že rodina Ragusů je už stovky let vybavena zvláštními geny, které mohou úplně změnit chování svého nositele. Dokonce ani nevíme, zda tyto geny nepředávají schopnost jakési svého druhu nesmrtelnosti."

„Vy blouznite!" vykřikla lady Diana.

„To není tak jisté. Přemýšlel jsem o tom, to je vše. Jednoho dne se možná k té Nepřímé dráze vypravím..."

Všichni se na něj vyděšeně podívali. Mirasola dokonce málem omdlela a položila si teatrálně ruku na hluboko vykrojený dekolt:

„Prosím vás, mluvme o něčem jiném."

„Musíme začít pátrat úplně od začátku," prohlásil pevně Interson, „hlídat Yeuze, zdá se totiž, že se vypravila ke stejným pramenům, kde přišel na svá odhalení i Lien Rag."

„Postarám se o to," chopil se s zářivým úsměvem příležitosti Peter Housk. „Je to pěkná ženská a docela rád bych se dostal do její blízkosti. A pak, nejsem moc známý, mohlo by to vyjít."

Mirasola na něho vrhla nevraživý pohled.

2

Zeloy si vzal na starost vyřizování formalit s Afrikánskou železniční policií. Yeuze čekala ve svém speciálu a doplňovala si deník. Slíbila manželovi i Kidovi, že je bude o své cestě informovat.

Stáli v pohraniční stanici, v obyčejné řídce obydlené přestupní stanici na okraji Afrického pevninského ledovce. Ještě na mořském ledovci prošla rychlou předběžnou kontrolou, zato tady na to šli důkladně. Ani její diplomatická funkce nezmohla nic proti pomalé byrokratické důkladnosti místních úředníků.

Novinář se konečně vrátil. Mrtvé oko v jeho zjizveném obličeji reagovalo vždy, když byl zklamaný, unavený nebo trochu opilý. Prázdné oční víčko oteklo a trhaně sebou cukalo.

„Nedostali jsme povolení pokračovat tím směrem."

„Chceme přece použít obyčejnou, normální trať. Nikdy jsme se o Roofless Station ani nezmínili."

„Bohužel je to tak. Jestli je tam někde teplotní oáza, je zakázaná. Nikdy se tam nedostaneme. Vzpomínky toho redaktora byly třicet let staré. Od té doby musela ostraha pořádně zesílit."

„Vysvětlil jste jim, že chceme vidět volně žijící slony?"

„Víc na sever je nádherná rezervace pod kupolí, dokonce tam mají i tygry."

„V Africe kdysi tygři nebyli."

„Co vy o tom víte," povzdechl si unaveně Zeloy. „Jak si tím někdo může být jistý?"

„Když jsem byla dítě, měla jsem jednu krásnou, snad čtyři sta let starou učebnici zeměpisu. Říkalo se v ní, že tygři v Africe nežijí, jen v Asii."

Čekali ještě půl dne, než jejich diplomatický vlak dostal povolení pokračovat v cestě směrem na severozápad.

„To napětí na východě, tam, kde se tři Společnosti setkávají na společné hranici, je velmi nepříjemné... Byl bych o tom rád udělal reportáž..."

V oblasti nazývané kdysi Střední východ se podařilo objevit bývalá naleziště ropy. Transevropská, Sibiřská a Afrikánie se teď hádaly o dosud jen mlhavě vytyčené hranice území, o něž se až do té doby nikdo příliš nezajímal.

„Budeme muset přejet Středozemní moře, ledovec je tam nejméně bezpečný ze všech."

„Vím," souhlasila Yeuze, „to dělají ty nové sopky, kvůli nim se voda otepluje."

„Můžeme se i potopit..."

Na další stanici jí důstojník Výhybkářů předal tlustou obálku. „Čeká tu na vás už několik dní."

Byla to šifrovaná zpráva od Kida a Yeuze se zavřela, aby ji vyluštila. Prezident ji žádal, aby se vyhnula jakémukoliv konfliktu v Afrikánii. Důvodem byla Kidova podpora Sibiřské v otázce sporných nalezišť ropy, Yeuze však neznala důvody, které Kida k jeho podpoře vedly.

Byla tam také zakódovaná zpráva o nejnovějších událostech v Hot Station. Liensun zmizel beze stopy. Jedna ze vzducholodí však napadla strategickou továrnu na bakterie, teprve nedávno objevené. Produkují enzym, který je s to za velmi speciálních podmínek rozložit minerály obsahující železo. Krádež bakterií znamenala katastrofu, Obnovitelé totiž nepochybně využijí k dalším pokusům starého železného šrotu. Kid důrazně žádal Yeuze, aby okamžitě po příjezdu do Transevropské naléhala na zahájení společných akcí proti Obnovitelům.

Yeuze se zamyslela. Boj proti Obnovitelům zřejmě nabírá na obrátkách a prezident ho, jak se zdá, považuje za svůj nejnaléhavější úkol. Pomyslela na svého manžela, který nijak neskrýval své sympatie k Obnovitelům. Oddechne si, až za ní konečně přijede. Zatím však bděl nad jejím velkolepým kulturním dílem vybudovaným v Kaempolisu. Yeuzin odjezd ho nesměl ohrozit.

„Dobré zprávy?" zeptal se Zeloy.

„Nic důležitého," odvětila lakonicky.

Zeloy se zasvěceně pousmál: „Diplomatické tajemství, že?"

„Ovšem," zažertovala rovněž.

„Myslíte, že Lien Rag měl ještě rodiče nebo příbuzné?... Nemluvím ve své knize ani o jeho otci, ani matce..."

„Neměl ani žádné sourozence.“

„A co strýc nebo teta?“

„Snad mu zůstal jeden vzdálený strýc někde poblíž hlavního města, ale nejsem si jista.“

„Rád bych napsal ten životopis co nejpřesněji... U takového muže se nesmí zanedbat nic. Má v sobě něco nevysvětlitelného, nepochopitelného. Žil skoro šestadvacet let úplně normálně, dokonce spíš nenápadně, bez velkých ambicí, a pak si z ničeho nic uvědomí problém Zrzavých a jejich ubohé živoření, zpochybní hegemonii Železničních společností a nakonec i celou lidskou společnost, podřízenou Dohodám NY Station.“

Yeuze si zapálila cigaretu a šla pro láhev vodky a pomerančový džus. Pravý džus, který už u nich začínal být k mání, byť za nehorázné ceny.

„V jeho životě jsou velká bílá místa... události úplně zastřené, nejasné...“

S cigaretou v koutku úst nalévala pití do sklenic. Zadíval se na její obličej a pochopil, že svého dávného milence nezradí.

„Budete to těžké, co?“

„Nepochybně.“

„Tak třeba, když jste spolu byli v té strašidelné stanici, ztracené uprostřed mořského ledovce, a najednou vás, jakoby zázrakem, najdou v Amertume Station. Jak je to možné, žádná železniční síť tam nevede, dostat se tam znamená přejet přes Panamerickou a vrátit se Antarktickou... To je naprostá záhada. Měli jste nějaký dopravní prostředek?“

Yeuze mu podala sklenici a on se jí nevšímavě chopil.

„Nechcete mi odpovědět?“

„Nemám, co bych vám odpověděla.“

Dávná, do hlubokého podvědomí zasunutá hrůza, která ji občas v noci probouzela z děsivého snu, se opět ozvala. Copak mohla někomu vyprávět, aniž by riskovala, že ji budou považovat za šílenou, o Velrybích lidech, kteří žili v tělech obrovských velryb v naprosté symbióze? To díky jejich pomoci se jim podařilo podplout mořský ledovec a urazit tu trasu za několik dní. Během toho příšerného týdne Yeuze málem umřela hrůzou.

„A to není všechno... Proč opustil lady Dianu v Patagonii a jak to, že má ještě druhého syna?... A proč by měl mít ten první božský původ nebo něco na ten způsob?“

S požitkem vychutnávala svou sklenku alkoholu. Věděla, že pije mnoho, příliš, ale nedalo se s tím nic dělat. Byla to nemoc všech Mořskoledovčanů první generace, kteří nedokázali zapomenout, že pod jejich nohama spí nejhlubší oceán světa. Další generace si s tím už nedělala starosti, dokázala se zbavit vtíravé představy té masy černé ledové vody. V Transevropské nic podobného nehrozilo, i když Společnost, ještě tolik let po válce se Sibiřskou, trpěla přísnými zásobovacími omezeními. Bylo jen těžko myslitelné, že by se znovu chtěla pustit do válečného dobrodružství kvůli ropným vrtům nalezeným pod vrstvami ledu.

„Kdy jste se s ním seznámila?“

„Až jindy, ano?... Tam to bude snazší, budeme přímo na místě onoho nezapomenutelného setkání... Tančila jsem nahá v jednom kabaretu, který se tvářil jako intelektuálská zábava...“

„Říká se, že ten program měl pornografický ráz... Satirické plátky to o vás zlomyslně psali, i o prezidentovi...“

„Je to pravda.“

„Tak vy se hlásíte ke své minulosti?“

„Co jiného můžu dělat? Všichni, kteří se octli ve Společnosti Mořského ledovce mají nějakou minulost, nebo snad ne?“

3

Poslední hraniční přechod Afrikánie ležel už velmi daleko od pevninského ledovce na širém mořském ledovci. Vedla tudy jen málo významná železniční síť, všeho všudy osm kolejí, a kromě několika malých rybářských osad byl kolem dokola, kam až oko dohlédlo, jen křehký led.

Diplomatický vlak už projel oblastí, kde mořský ledovec pokrývala několikacentimetrová vrstva vody. Ta pod koly vlaku stříkala znepokojivě vysoko a Yeuze začínala litovat, že se nevydali po velké Gibraltarské síti, vedoucí západněji.

„Jak je možné, že tolik konvojů projíždí opačným směrem?“ ptal se překvapeně novinář.

„Jsou to velké nákladní konvoje, nic zvláštního.“

„Ne, jsou v nich i cestující. A ve všech kupé je neuvěřitelný nepořádek.“

Hraniční přejezd, Jouroum Station, se rozkládal před nimi v ohybu velkého oblouku, který zde vytvářela trať. Yeuze však spatřila i něco víc než jen průhlednou kupoli stanice. Stály tam v řadách na kolejích desítky a desítky konvojů, kam až oko dohlédlo.

„Železniční policie si dává pořádně na čas,“ poznamenal Zeloy. „To je přece šílenství, nechat čekat těžké konvoje na tak křehkém mořském ledovci.“

„A všiml jste si, že už od rána jsou všechny ostatní tratě vyhrazené pro vlaky jedoucí směrem na jih, zatímco my máme k dispozici jedinou pomalou trať?“

Konvoj prudce zabrzdil a jejich vlak zůstal stát na parkovací koleji, asi kilometr od stanice. Kolem nich projížděly vlaky, bylo jich celkem šest, a všechny byly plné cestujících. Skrz zamžená kulatá okna bylo vidět jen jejich hlavy.

„Vždyť tam uvnitř všichni stojí...“

Vlakvedoucí vstoupil do salonu a uklonil se před Yeuze.

„Pokusím se dostat až na stanici a zjistit, proč nás tady zastavili... Stav mořského ledovce nám dělá starosti. Všimli jste si?“

Yeuze se zvedla z vypolštářovaného křesla a doprovodila ho až k východové přechodové komoře.

„Nemám kombinézu...“

„Je neobvykle teplo... Z vody se na některých místech kouří, podívejte se.“

Opravdu, kousek od trati se válelo pár chomáčů páry. Yeuze překvapil vlahý vzduch, zadívala se na mořský ledovec a zachvěla se. Led byl pokrytý dobře deseti centimetry špinavé vody.

„Půjdu po trati, snad se mi podaří dojít do stanice,“ prohlásil strojvedoucí jménem Mogar, který byl náčelníkem Výhybkářů.

Viděli ho, jak se nejistým krokem vzdaluje. Musela to pro něj být těžká zkouška, opustit svůj vlak a vydat se pěšky na tak velkou vzdálenost.

„Žádná rádiová ani telefonická zpráva, ti místní úředníci jsou vážně naprosto nemožní. Doufám, že přijetí v Transevropské bude lepší.“

„Kam jen všichni ti lidé jedou... tisíce lidí...“

„Že by námezdní pracovní síly pro Afrikánii? Tahle země prožívá úžasný rozmach. Žádné války, jen málo místních konfliktů...“

Aby si zkrátila čekání, Yeuze požádala o čaj a zákusky. Když se zas vrátila do přechodové komory, aby se přesvědčila, co se děje s ledovcem, připadalo jí, že voda stoupla.

Ozval se telefon. Mogar volal ze stanice: „Jsme tu zablokovaní ještě minimálně na část noci.“

„Síť je zničená?“

„Ne, cestující Yeuze, přeplněná... Přijíždějí stovky vlaků z Transevropské. Sílí obavy, že to ledovec nevydrží. Černé konvoje, které nerespektují žádné instrukce ani signalizaci. Lokomotivy prý řídí sami cestující.“

„Ale kam vlastně jedou?“

„Prchají, cestující Yeuze. Ve velkých stanicích došlo k velkým nepokojům. Především na okrajích pevninského ledovce, ale i ve vnitrozemí... Nedostaneme volnou trať, protože uprchlíci zabrali celou síť.“

„Co nám radí náčelník stanice?“

„Neví, kde mu hlava stojí. Jeden výhybkář mi radil zatím zůstat, později se však budeme muset vrátit na jih a čekat. Všechny sítě napříč Středomořským ledovcem jsou zatím neprůjezdné. Potřebujete něco? Přivezou mě drezínou a mohl bych vzít nějaké zásoby. Naše zásoby jsou zatím neporušené, ale jeden nikdy neví...“

„Jen se podívejte,“ zakřičel Zeloy, „kolem jede celé město!“

Celé město se pomalu sunulo po nejbližší koleji. Vagony ve formě domků, některé dokonce třípatrové, obchody, dokonce i kostelík. Deset, dvacet vagonů. A celý ten kolos právě přejel mořský ledovec i navzdory riziku, že ho potopí o kousek víc.

„Máme dost oleje?“

„Vzali zásoby útokem, už tu nezbylo nic.“

„Vraťte se.“

„Jak si přejete, cestující.“

Zeloy pobíhal jak šelma v kleci. Vrhl se k uvolněnému telefonu a pokoušel se dostat spojení s jakoukoliv centrálou, která by ho spojila s některou ze čtyř mořskoledoveckých tiskových agentur sídlících v Afrikánii.

„Musíme to oznámit našim čtenářům... A především prezidentovi, možná že o tom nic neví.“

„Dvanáct let po válce, a oni už nemůžou dál snášet život, který tam je... Příděly kalorií jsou na minimu, jak topení tak potravin.“

Zeloy se rozčiloval dál. Drezína s vlakvedoucím už zřejmě přijela, protože náčelník Výhybkářů vešel do salonu.

„Je to na povážení. Nemohou ty vlaky nechat tak dlouho stát na oslabeném ledovci. I když redukují topení a tlak v kotlech, ještě stále jsou vlaky příliš velkým zdrojem tepla. Na některých místech se už koleje propadají, pomalu, ale jistě. Přesto nechtějí úplně otevřít hranice, jinak by se jim tam nahrnula celá Transevropská.“

„Co přesně se děje?“

„Došlo k velmi vážným nepokojům. Vznikají Hladové výbory, které hlásají, že každý prostředek je dobrý, aby se lid mohl najíst a měl dostatek tepla.“

„A kdo prchá, boháči?“

„Tak trochu všichni: ti, co věří, že najdou obživu v Afrikánii, i ti, co mají strach o svůj majetek nebo se bojí o život... Mnoho vlaků bylo ukradeno přímo v depech.“

Díky neuvěřitelnému štěstí se Zeloyovi podařilo přesvědčit centrálu, aby ho spojila s jednou z tiskových agentur, sídlící na okraji pevninského ledovce v Souk Station. Byl to velký trh s afrikánskými výrobky. Nadiktoval svou zprávu. Novinář na druhém konci aparátu už věděl, že se něco děje, neměl však žádné přesnější údaje. Zeloy mu prozradil, že nejméně čtyřiceti vlakům se podařilo přejet hraniční přechod, že desítky dalších čekají a riziko, že ledovec ten nápor nevydrží, je velké. Informoval kolegu o očekávaných posilách a nakonec sdělil, že velvyslankyně Mořskoledovecké uvízla v tom všeobecném zmatku.

„Cestující Yeuzo,“ mračil se nespokojený strojvedoucí, „těch informací nemělo být použito... Získal jsem je od jednoho výhybkáře jen díky své stavovské příslušnosti.“

Opět ta kastovnická soudržnost, která platila ve všech koutech světa.

„To jen aby byl prezident informován,“ řekla mu.

„V takovém případě...“ jen nerad ustoupil výhybkář. „Teď už se můžeme přiblížit ke stanici. Posily tu budou každou chvíli. Riziko narušení ledovce je vážné, zvlášť kousek dál na sever, přístroje signalizují alarmující údaje. Jakmile posily dorazí, můžeme vyrazit. Jedna prioritní trať bude uvolněna...“

„A zásoby paliva?“

„Musíme je hlídat.“

„Snižte teplotu o několik stupňů.“

Nakonec odešel a Yeuze si oddechla. Nesnášela výhybkáře a tenhle byl stejně samolibý jako všichni ostatní.

„Vážně, to jste neměl... Z diplomatického vlaku... Kid si přál, abychom se v Afrikánii chovali opatrně,“ napomenula Zeloye.

„Takové zpravodajské bombě jsem nemohl odolat.“

„Vynáší to hodně?“

Uraženě se usmál. „Co se prachů týče, je mi to dost jedno... Vážně, lituju...“

Posily se objevily, sotva se setmělo. Obrněnce se silnými reflektory projížděly jeden za druhým na jediné uvolněné koleji.

„Na druhé straně hranice už neexistuje žádná úřední moc. Obrněné vozy budou muset přejet hranici už jenom proto, aby přinutily konvoje seřadit se do řady za sebou a rozptýlit tu koncentraci zátěže na jednom obvodu...“

„Vypadá to, že proud utečenců slábne.“

„Všechny tratě jsou už volné,“ oznámila Yeuze, která se podívala z kulatého okna ven. Sněží.“

„Co tím chcete říct?“

„Místní teplota je taková, že může sněžit... To jste ještě nikdy neviděl, že? Pravda, při minus šedesáti může sotva sněžit.“

Velké tvrdé sněhové vločky zvonily na stěnách společenského vagonu. Zeloy s údivem zíral na ten neznámý fenomén. Popadl fotoaparát a zuřivě fotografoval, aniž věděl, co z toho bude.

„Cestující,“ v salonu se opět objevil Mogar, „zachytili jsme průběžné zpravodajské vysílání.“

Naladil přijímač, z něhož se ozval ženský hlas. Nepokoje ve skutečnosti začaly už před několika týdny na severu Společnosti. Skupiny lidí napadly sklady potravin, obchody, základny chovného zvířectva i různé zásobárny paliva a energie. Postupně se povstání rozšířilo i do jižních oblastí koncese. Naneštěstí byly proti vzbouřencům použity vojenské bezpečnostní oddíly, které očekávaly své nasazení na sporná území Středního východu. Vzbouřenci se stáhli, ale po dvou dnech klidu znovu zaútočili, tentokrát však vyzbrojeni. Zapálili vojenské obrněné vozy a dokonce zničili celou obrněnou jednotku. Na nástupištích stanic se rozpoutaly skutečné boje. Jednomu afrikánskému novináři se pomocí rádiových relé podařilo odvysílat přesnější zprávy. Jen v pohraničním městě Frontera Station bylo prý čtyři tisíce mrtvých. Guvernér i s celou rodinou byl oběšen.

„Jak je možné, že povstalci v různých stanicích získali zbraně? Co skončila válka se Sibiřskou, existuje mnoho různých vojenských skladů u obchodníků se železným šrotem. Dále máme zprávy, že na mnoha místech byly zásoby zbraní a munice získány přímo ze zemského povrchu pod ledem. Jde sice o klasické pušky a samopaly, i ty jsou však zcela funkční. V centrálních částech koncese byly stanice obklíčeny skutečným válečným loďstvem a ostřelovány řízenými střelami. Transevropská správní rada vyhlásila válečný stav a na třicet dní zastavila výkon soudní moci. Situace na severu se podle všech známek pomalu uklidňuje, především díky dodávce tisíců tun potravin z Panamerické.“

Yeuze ztlumila zvuk a zapálila si cigaretu.

„Ještě stále chcete nastoupit do své funkce v Grand Star Station?“

„Je to mé poslání. Když to nepůjde jinak, zkusíme to po Západním mořském ledovci. I za cenu toho, že přijedeme od severu, bude-li ovšem ta cesta sjízdnější.“

„Myslíte si, že vás pustí za hranice koncese?“

„A proč ne? Pomůžeme jim vylepšit ekonomickou situaci. Pomocí smluv a dohod rozhýbat obchod. Myslím, že nás přijmou dobře.“

„Slyšíte?“

Na severu se ozývala střelba z nějaké velmi těžké zbraně, nejspíš raketometu.

„Doufám, že to je jen výstražná střelba, aby se konvoje seřadily.“

„Můžeme jen doufat.“

V noci zaklepal vlakvedoucí na Yeuzino kupé.

„Musíme odjet, je to rozkaz. Byl vydán zákaz zdržovat se v této oblasti. Právě nás o tom uvědomil nový velitel stanice. Nepochybně dostaneme později přednost, ale teď máme patnáct minut na to, abychom využili přednostní kolej. Pak už bude patřit armádě.“

Zvláštní vlak už vyrazil směrem k točně. Když se Zeloy připojil k Yeuze, vraceli se plnou parou zpět na jih.

4

Do Grand Star Station dorazili až za osm dní po Atlantském ledovci, po trati směřující na sever. Teď opět čekali, už osmačtyřicet hodin v přeplněné hrázi, na povolení ke vstupu do města. Průhledné plochy oddělující hráz od přechodové komory byly zamatlány bílou barvou, aby nebylo vidět, co se děje kolem.

„Nejspíš aby zakryli škody a ruiny po nepokojích. Možná že se ještě bojuje.“

Nákladní vlaky přijíždějící z jiných Společností také stály. Jeden z nich byl naplněn živými ovcemi a navzdory zvukové izolaci vagonů bylo slyšet, jak zoufale bečí. Vlakvedoucí tam koupil jedno jehně, které kuchař právě připravoval. Pomalu jim začaly docházet zásoby.

„Má velvyslanecká mise nezačíná nejlíp,“ řekla Yeuze. „Počítala jsem, že to nebude snadné, ale tohle předčilo všechna moje očekávání.“

V průběhu odpoledne se na palubě zvláštního vlaku objevil představitel Úřadu pro zahraniční vztahy. Nepřirozeně

afektovaný výhybkář se před Yeuze uklonil.

„Cestující velvyslankyně, je nám velice líto, že jste se stala obětí těchto neočekávaných okolností. Naše zmocněnkyně Floa Sadonová vás prosí, abyste přijala její nejupřímnější omluvy.“

„Je stále v čele Úřadu?“

„Ano, cestující. Je tam už víc než dvanáct let, myslím... Posílá vám květiny, cukrovinky a tento podnos s lahůdkami, aby se vám příjemněji čekalo. Během noci bude váš vlak naveden na jedno z čestných nástupišť a zítra ráno v deset hodin vás naše zmocněnkyně přijde osobně přivítat.“

Vlak dostal povolení k jízdě kolem druhé hodiny ranní, v naprosté tmě. Yeuze a Zeloy se plni očekávání pokoušeli spatřit něco z té truchlivé stanice, do níž velmi pomalu vjížděli.

„Je tu cítit spálenina... Něco horšího, kremace...“

„A co ty nepochopitelné okliky a objížďky, jako v nějakém bludišti... Spousta tratí je zřejmě mimo provoz.“

Asi za hodinu vlak zastavil na slabě osvětleném nástupišti. Všimli si obrněných drezín a uniforem Železniční bezpečnostní služby. Muži stáli rozestaveni na metr od sebe.

„To vypadá vážně slibně,“ křečovitě žertoval Zeloy. „Doufám, že mě nevypudí.“

„Máte akreditaci. Jste přece moje tiskové centrum. A brzy budeme mít i kulturního radu, mého manžela.“

Vrátili se do svých kupé. Nazítří v deset hodin dopoledne vystoupila Floa Sadonová ze svého zvláštního vlaku. Měla na sobě, jako vždy, plášť z bílého vlka. Yeuze se zdálo, že přibrala a že je příliš nalíčená.

„Yeuzo,“ zvolala, rozevírajíc náruč zcela mimo protokolární etiketu.

Velvyslankyně si na okamžik pomyslela, že se chystá políbit ji přímo na ústa, aby jí připomněla minulost, a začervenala se. Jak jen mohla zapomenout, že tato žena po ní jednou večer tak silně zatoužila, že té touze podlehla. Ještě v době, kdy Yeuze tančila v kabaretu Miki.

„Jsem velmi překvapena všemi těmi potížemi, se kterými se skoro čtrnáct dní neustále setkáváme,“ řekla Yeuze.

Floa vzdychla a zakoulela očima: „Je to vážně hrůza... Teď už máme situaci pevně v rukou... Ale co Lien Rag... je to pravda?“

Yeuze tu otázku vlastně čekala. Lien Rag kdysi s Floou žil.

„Jeho tělo se nikdy nenašlo, je to tak?“

„Ne, nikdy.“

„Jen tělo Harla Merna? Znala jsem starého profesora... Byl trochu potrhlý... Vymýšlel si o Zrzavých jednu teorii za druhou. Celý život se zajímal o ty tvory...“

Yeuze neviděla kupoli Grand Star Station a napadlo ji, jestli na ni ještě pracují Zrzaví a oškrabují námrazu.

„Bohužel musíte nějakou dobu zůstat v tomto sektoru... Nevlastníme palácový vagon, který by byl vhodný pro představitelku tak významné Společnosti.“

Nedala se v tom postřehnout žádná ironie. Floa už dobře zvládla způsoby vyplývající z její funkce. Věděla, že potřebují zdroje, jimiž disponuje Společnost Mořského ledovce, aby oživili už příliš dlouho skomírající ekonomiku.

„Brzy se bude konat velká recepce, pořádá ji správní rada... Bude to skvělá slavnost.“

„Váš otec je stále guvernérem XVII. provincie?“

„Ne... Dal přednost ústraní... Stará se o naše zájmy...“

Floa se rozhlédla kolem sebe. „To je nádhera, ta křesla a ten starosvětský luxus...“

„Starý vagon ruské železnice z devatenáctého století.“

„Má šmrnc, je to třída!“

Floa si sundala kožich a usadila se do vypolštářovaného křesla. Měla na sobě černé přiléhavé šaty, které jí sice zakrývaly kolena, zato zdůrazňovaly vyzývavý zadek.

„Že jsme ale urazily kus cesty, my dvě... kdyby tak novináři měli právo...“

Zahihňala se jako malá perverzní holčička.

„Říká se, že vaše Společnost je ta nejkrásnější a nejaktivnější na světě, že je tam k dostání, na co si jen člověk vzpomene... Máte vysokou životní úroveň?“

Yeuze se usmála. U nich neexistovala skutečná třída velkých vlastníků. Jistě, žili tam lidé bohatí, jiní méně, ale s postupem let se nejspíš dospěje k žádoucí rovnováze.

„Jsme toho názoru, že ty manifestace nespokojenosti a zlé vůle, které poněkud zkomplikovaly vaši cestu, vyprovokovali Obnovitelé Slunce.“

Projevy zlé vůle, když se mluvilo o tisících obětí! Yeuze však zareagovala jen na poznámku o Obnovitelích.

„Myslíte?“

„Pracují pod povrchem, podrývají autoritu... Jako všude. U vás také? Založili jste... hm... tábory... sdružovací tábory pro ty deviantní jedince.“

Nakonec se stejně vždycky vědělo o všem. Zvlášť novinky tohoto druhu, které by Yeuze nejraději zatajila, se rychle šířily do celého světa.

„Máte pravdu, je třeba rázně udeřit... Zorganizujeme boj. Potřebujeme vaše rady, vaše zkušenosti... Jestli si nedáme pozor, tak nás ty jejich prokleté stroje... Jak že je to nazýváte?“

Tak tohle taky věděla. Yeuze se přinutila k úsměvu: „Nejčastěji jim říkáme pekelné stroje.“

„Chtějí zničit koleje, železniční společenské uspořádání, proměnit nás v divokou zvěř... Musíme uzavřít spojenectví, všechny nejvyspělejší Společnosti.“

Nakonec po půlhodině odešla a Yeuze nevěděla, co si má o ní myslet. Z její bývalé výstřednosti zbyl jen způsob oblékání, jinak se stala nevraživou zastánkyní tvrdého kurzu a represí hnaných do krajnosti. Byly za těmi nepokoji opravdu Obnovitelé? Yeuze o tom pochybovala. Museli najít někoho, na koho by svalili odpovědnost, aby skutečné

příčiny těch smutných událostí zůstaly skryté.

„Yeuzo, pojďte se podívat," upozornil ji Zeloy.

Musela vystoupit na nástupiště. Vojáci ještě stále obklopovali její diplomatickou soupravu.

„Tam nahoře."

Byla tam ještě stále, ta stará gigantická skleněná klenba. Špinavá a zakouřená.

„Podívejte se tam, vidíte to?"

„Ano, jistě."

„Podívejte se pořádně."

Zamhouřila oči, viděla však jen pilíře stoupající ke špinavému nebi. Pár pilířů... některé z nich dokonce zlomené a poškozené.

„To přece není možné."

„Bohužel, díval jsem se z panoramatické vyhlídky vlaku. Není tady nic, jen tato kupole nad zázračně ušetřenou čtvrtí. To ostatní už neexistuje. Není tu žádná klenba, kupole, skleník, prostě nic. V okrajových čtvrtích musí lidé umírat hladem a především zimou. Tahle skleněná kupole chrání jen bohatá nástupiště, ulice vlastníků. Je to rovnoběžnostěn o rozměrech zhruba sto krát osmdesát metrů."

5

Po čtrnácti dnech správní rada poněkud uvolnila přísná jízdní omezení a Yeuze dostala povolení opustit obytnou čtvrť a vyjíždět do okolních částí stanice. Odmítli ji však vydat hnědou prioritní kartu, aby mohla navštívit i další stanice.

„Máte parní lokomotivu, už to je u nás velká výjimka. Mají právo ji užívat jen velmi důležité osobnosti. Tady je naším společným údělem elektřina," poučil ji mluvčí Floy Sadonové, Soverig.

„Děláte to pořád stejně jako před patnácti lety? Pára pro mocné, elektřina pro ty ostatní. Můžete je tak kdykoliv znehybnit na jakémkoli místě sítě?"

Soverig byl už na peskování zvyklý. Byl tady pro to a pokoušel se otupit ostří vztahů mezi velvyslankyní a správní radou.

„U vás tomu tak není?"

„Můžete si svobodě vybrat energii. Například lokokary, ty jsou soběstačné, ale mohou se zároveň napojit i na proud vedoucí tratí."

Tvářil se skepticky. „A to si cestující mohou jet, kam chtějí?"

„Ovšem, podle svých finančních možností."

„Vždyť jsem to věděl, že v tom vašem systému je nějaké slabé místo," triumfoval.

Nicméně se dozvěděla, že s obyčejnou propustkou může cestovat normálními osobními vlaky, expresy i rychlíky.

„Můžu jet jakýmkoli směrem?"

„Mimo jižních a východních provincií."

„Nepokoje tam stále trvají?"

„Máme tam nějaké potíže. Tratě nejsou bezpečné a mohla byste mít problémy."

„Chci dvě propustky, jednu pro svého tiskového mluvčího, druhou pro sebe."

„Kam chce cestující Zeloy odjet?"

„Nemějte obavy. Touží obdivovat vaše hory, Alpy, podívat se, jak tam lidé žijí. U nás je všude absolutní rovina, jen občas přesáhnou nahromaděné ledové závěje výšku několika desítek metrů."

Propustky jim byly doručeny za necelých osmačtyřicet hodin. Dobu čekání využili k prohlídce čtvrtí zničených občanskou válkou, vybaveni samozřejmě vysoce účinnými kombinézami.

Zpočátku se ničení omezilo na obytné domy na kolejích, později se však úderné jednotky válečné flotily, doprovázené křižníkem, zaměřily na ostřelování kupolí a během několika hodin je zničily. Obyvatelé byli náhle donuceni hledat nejisté útočiště před smrtícím mrazem v ledových obydlích. Tím pádem neměla Železniční bezpečnostní služba žádné zvláštní potíže získat zpět jedno nástupiště za druhým. Na některých místech byly ještě stopy po krvi. Podezřelí byli připoutáni k pilířům bývalých kleneb a zastřeleni.

Několik hospod bylo otevřeno a hosté, pohroužení do chmurného mlčení, si přicházeli vypít teplé pivo a sníst, co se nabízelo za nekřesťanské ceny. Vzdali se pokusů s těmi lidmi rozmlouvat.

Na každé křižovatce kolejí, na každé výhybce ve tvaru vidlice nebo hvězdice stála obrněná drezína a na nástupištích hlídkovaly patroly. Několikrát se museli prokazovat propustkou.

V jednom z poškozených obytných domů našli obyvatele zápasící se smrtí ve vypleněných kupé, kde kusy hadrů nahrazovaly izolační tabule skla. Všude vládl mráz, bída a všeobecná apatie. Vzpoura byla potlačena s takovou důkladností, že ti, co přežili, budou ještě dlouhá léta živořit v apatické letargii.

Když se vraceli do privilegované zóny, museli projet velice složitým přechodovým tunelem s přísnou ostrahou. Čtyřikrát ukazovali doklady. Při cestě tam je vyfotografovali a při návratu srovnávali jejich podobu pomocí projekce.

„Mají taky spektograf. Tělo se objeví na obrazovce i s kostrou, krevním oběhem a nervovým systémem. Při sebemenší odchylce vyhlásí přístroj poplach."

Dva dny po tom truchlivém výletě jí novinář pověděl o své návštěvě v Genealogickém archivu.

„Měl jsem potíže. Jméno Liena Raga je na černé listině a poslali na mě dva výhybkáře z tajné služby."

„Jak jste se z toho dostal?"

„Vysvětlil jsem jim, že u nás je Lien Rag, který je mrtvý už deset let, považován za velkého člověka, protože mu

vděčíme za stavbu Viaduktu. To vědí dokonce i tady. V televizi vysílali reportáže, psalo se o tom v časopisech... Tvrdil jsem, že mě prezident pověřil, aby pátral po původu tohoto vynikajícího muže.“

„Taková drzost!“ řekla pobaveně Yeuze.

„Prý prozkoumají mou žádost, bojím se však, že ji zamítnou.“

„Co se týká Lien Ragova původu, můžu vám poskytnout pár zpřesňujících informací.“

„Jsem si jistý, že toho hodně víte. Proč tajíte i obyčejné životopisné detaily? Chcete snad napsat knížku? Nebo snad R.?“

„Ale vůbec ne... Nicméně hrabat se v životě mého mrtvého přítele je poněkud nebezpečné...“

Kouřil euforizující cigaretu z místních zdrojů. Yeuze ještě nikdy nenašla lepší v žádné ze Společností, kde si je kupovala, a tak jí nabídl ze svých.

„Říkáte poněkud nebezpečné?“

„Nejen ze strany Transevropanů. Lien vzbudil nevraživost v několika velkých Společnostech. Lady Diana proti němu dokonce vyslala zabijáky.“

„To všecko já přece vím. Co to má ale společného s jeho původem?“

„Zřejmě se ve svém pátrání přiblížil k odpovědi na tuto otázku... Jeho původní jméno znělo Ragus. Lien vysledoval své předky až k ženě narozené roku 2182 podle tehdejšího kalendáře, ještě než byl kalendář aktualizován. Ta žena byla obránkyní francouzštiny. Založila Společnost pro udržení francouzského jazyka, ovšem invaze moderní američtiny, provázející železniční terminologii, způsobila, že tento jazyk začal být považován za rozvratnou ideologii. Ta žena napsala autobiografickou knihu, jmenuje se Paměti ženy mluvící francouzským jazykem.“

Zachvěl se a vypustil z úst trochu kouře, aniž ji spustil z očí.

„Můžu vám ji půjčit.“

„Máte ji s sebou?“

„Mám.“

Odnesl si knížku do svého kupé a Yeuze nepovažovala za vhodné poskytnout mu další informace, dokud sám nepřijde na to, co vlastně ten životopis naznačuje.

Druhý den ráno přišel k snídani s nakvašeným výrazem.

„Co se týká franštiny, jejích dobrodružství s milicemi nebo milostných zkušeností, to ještě jde, jenže nevidím žádnou souvislost s Ragovým původem.“

„Když mi to Lien dal přečíst, byla jsem stejně nejistá jako vy, a tak mi doporučil, abych si knihu přečetla ještě jednou a pozorněji. Určitě jste ten příběh jen tak přelétl a to byla chyba.“

Vypadal naštvaně. „To má být test?“

„Proč ne? Jestli ho zvládnete, možná vám svěřím víc.“

„Myslíte, že se Lien Rag před deseti lety vrátil do téhle Společnosti? Pokud ovšem nezemřel. Zatím je to jen málo pravděpodobná hypotéza, ovšem kdoví...“

„Právě tady udělal své nejvýznamnější objevy, nejen o svém původu, ale i o stavu tehdejšího světa a techniky v době Velké paniky roku 2050... Například o cestách do vesmíru.“

Ještě ten večer za ní přišel do pracovny, kde připravovala pro Kida zprávu o politické situaci v Transevropské.

„Ta žena měla zvláštní nadání, je to tak? Četla v mozku jiných lidí? Není to tam výslovně uvedeno, ale některé věty jsou velmi podivné, symptomatické.“

„Existuje šest vydání té knihy. Pro každou generaci jedno. Některá z nich jsou pochybná, jiná důvěryhodnější, opatřená zpřesňujícími poznámkami a výkladem.“

„Takže existují další potomci praprababičky Ragus?“

Yeuze zavřela spis. Stejně bude potřebovat ještě několik dní, aby tu zprávu dokončila. Musela ještě trochu cestovat v rámci koncese a zajet na jih, aby se přesvědčila, jak to vypadá s povstáním v Jižní provincii. Kid možná využije těch událostí a podpoří Sibiřskou v jejím úsilí zmocnit se ropných těžebních vrtů pod ledem. Transevropská zaměstnávala svá vojska doma a Afrikánie bude možná souhlasit s kompromisem.

„Ano, potomci existují... Nějaký Lienty Ragus, žijící na Severu, je majitelem modelové chovatelské farmy... To je skutečné jméno té rodiny. Nejstarší se vždy jmenují Lienty.“

„Měl Lien Rag dar telepatie?“

„Nemyslím.“

„Jdrien ano, je to o něm všeobecně známo. A ten druhý tajemný syn, Liensun, prý taky.“

Yeuze se jen usmívala.

„Radíte mi, abych jel na Sever?“

„Soverigovi jsem řekla, že toužíte do Alp. Nejspíš vás bude považovat za dost náladového, ale měl byste se vypravit na Sever. Doufám, že ten Lienty Ragus je ještě stále naživu, byl totiž upoután na pohyblivé křeslo. Buďte opatrný. Je supervnímavý.“

„Co mi asi svěří?“

„To uvidíte.“

6

Peter Housk byl vážně krasavec a Floa se až zachvěla touhou, když ho přijala v kanceláři svého obrovského paláce, podobajícího se bělostnému dortu položenému na koleje. Pohrdla bydlením ve služebním vlaku, raději žila ve vlastním domě. S Houskem se setkala už podruhé a pokaždé v ní vzbudil stejné pocity.

„Je s ní nějaký novinář Zeloy. Prý tiskový mluvčí, my ale dobře víme, že to je významný reportér hlavních Mořskoledoveckých novin, Vítězství. Posílá tam dokonce články... Tváříme se, že nic nechápeme.“

„Myslíte si, že oba pátrají po původu toho Liena Raga?“

„Ještě včera měl Zeloy potíže v Genealogickém archivu... Co čekáte ode mě?“

„Že mi představíte Yeuze... Musím se stát jejím přítelem, proniknout do jejího soukromí.“

„Jejím milencem taky?“

„Jestli to dokážu, tak ano.“

Flou zalila vlna nevole. Smysl pro obchod ji však rychle vrátil na zem:

„Myslíte si, že Oligarchická rada se vážně jednoho dne sejde a bude diskutovat o Lienu Ragovi? Už se o tom mluví celá léta, jenže ve skutečnosti vede bitvu lady Diana sama a zadržuje všechny důležité informace. Ucházím se o místo v této Radě. Mám právo znát velká tajemství našeho světa, podílet se na ochraně našeho železničního zřízení.“

Ani Houskův úsměv nestačil na to, aby se uklidnila. A přece, jakým šarmem byl tento mladík s bělostným chrupem obdařen!

„Už nejsem žádný malý dítě. Jsem nejbohatší akcionářkou ve Společnosti. Ve skutečnosti držím moc v rukou já. Ve správní radě sedí dva bezduchý starci, co jen počítají penízky a sní, jak by ještě víc zbohatli. Já jediná pracuju, přemýšlím, beru na sebe nejtěžší rozhodování... V posledních týdnech jsem souhlasila s tím, aby vojsko zmasakrovalo desítky tisíc lidí a potlačilo vzpouru.“

„Na Jihu není ještě stále rozhodnuto a říká se, že bude ustavena revoluční vláda...“

„Soustředila jsem tam všechny síly. Zničíme je.“

„Lady Diana je připravena ...“

„Budu jednat sama, bez pomoci. Chci ale, aby se sešla Rada čtyř Společností.“

„Je v tom problém, s Mořskoledoveckou.“

Svraštila obočí, vytrhané podle poslední módy do tvaru špičaté stříšky.

„Co má být s Mořskoledoveckou, nemají dost velký potenciál?“

„Už jsou těsně za Panamerickou a životní úroveň jejich obyvatel převyšuje naši. Průměrně dva tisíce pět set kalorií potravin denně a tepla podle libosti... Budeme je muset přijmout.“

„Ale jak chcete mluvit o nejdůležitějším tématu s přítelem Liena Raga?“

„Ten glaciolog je určitě mrtvý a Kid moc dobře ví, kde jsou jeho zájmy. Nemá nejmenší chuť být svědkem přeměny svého ledovce v mořskou vodu.“

Floa natahovala uši. Nikdy jí nikdo pořádně nevysvětlil, co to vlastně bylo za velká tajemství, na které měla právo jen Světová rada, obecně zvaná oligarchická.

„Mohl vůbec Lien Rag způsobit takovou pohromu? Byl snad Obnovitel?“

„Ani náhodou! Byl pravda nezvykle tolerantní k názorům jiných, ale viděl ty katastrofické následky pokusu o návrat k starým časům. Stalo se to tam, na stavbě Viaduktu. Dokonce tam málem přišel o život.“

„O co tedy jde?“

„Když hledal stopy svého původu, mohl narazit na... Je mi líto, i navzdory vašemu Šarmu musím držet jazyk za zuby. Ostatně je to příliš složité. Několikrát jsem se pokusil prokousat se spisy, které mi o této záležitosti svěřili, ale pokaždé jsem nad tím usnul.“

Byl krásný, ale hloupý, nebo se jen tak dělal. Lady Diana si uměla dobře vybrat své spolupracovníky.

„Kdy konečně dostanu taky ty dokumenty? Nebo snad považujete Transevropskou za společnost druhé kategorie? Sibiřská, Afrikánská mají k těm spisům přístup, kdežto my...“

„Měli jste tam přece osobního zástupce.“

„To myslíte Helbona? Je přece už osm let po smrti a dosud ho nikdo nenahradil.“

Housk si v duchu řekl, že musí lady Dianu upozornit. Ta mladá žena začala být netrpělivá. Bude lepší s tím něco udělat dřív, než docela ztratí trpělivost. On jí bohužel o tom nemohl říct nic víc.

„Nechávám ty dva sledovat.“

„Bylo by lepší, kdybych mohl být co nejčastěji v její blízkosti.“

„Panameričanovi asi moc důvěřovat nebude.“

„To nechte na mně, vynasnažím se, aby zapomněla na své předsudky.“

„Zřejmě si libujete v nesnadném dobývání.“

„Oh to ne, nepohrdnu žádnou trofejí.“

Vyměnili si spiklenecký úsměv, který už předem sliboval společně strávenou noc lásky.

„Ještě něco. Lady Diana se chystá na cestu do vaší společnosti. Bude to oficiální návštěva.“

„S radostí ji přivítáme, až se vypořádáme se současnými potížemi.“

„Lady Diana si zároveň myslí, že není nutné podporovat ekonomickou expanzi Společnosti Mořského ledovce. Ani se nenadějeme a tak za deset let může zaplavit celý svět nejrůznějším velmi levným zbožím. Naše systémy by v té konkurenci neobstály a nepokoje mezi nižšími vrstvami by se nejspíš stupňovaly.“

„Potřebujeme potraviny a energii. Taky moderní technologie. Vy myslíte jen na ten váš Tubus. Jestli u Kida najdu to, co potřebují mé podniky, nebudu váhat.“

„Za pár let se Severojižní tunel stane zdrojem prosperity a všichni z toho budou mít užitek.“

„To slibujete už plných patnáct let. Prodáváme vám naše zdroje energie už od konce války. Dokonce i mrtvé vojáky, abyste si z nich vyrobili elektřinu.“

V Transevropské to samozřejmě bylo nejpřísněji střeženým státním tajemstvím.

„A výsledek toho všeho: současné nepokoje. Při naší restriktivní ekonomické politice nemůžeme lidem dát víc než

tisíc dvě stě kalorií potravin na osobu a zaručujeme teplotu jen deset stupňů Celsia.“

„Přesto vaše podniky stačily zbohatnout. Všichni jste zbohatli.“

„Nemohla jsem tomu zabránit, teď však musím živit vyhladovělé obyvatele, kteří se bouří, a zajistit jim teplo. Co nejrychleji musím každému dodat nejméně tisíc pět set kalorií potravin a čtrnáct až patnáct stupňů tepla. Může mi snad vaše lady Diana pomoct?“

Jakmile šlo o ekonomiku, ztrácel Housk velmi rychle půdu pod nohama. Příliš tomu nerozuměl. Přece nepřišel do téhle extravagantní kanceláře, aby diskutoval o takových věcech. Jeho úkolem bylo ohlídat Yeuze a případně se dozvědět něco víc o konci Liena Raga, nezvěstného už deset let.

Floa se nad ním slitovala a zvedla se. Vstal také. Přistoupila k němu a vzala ho za paži. S rozkoší vnímala jeho ocelové svaly.

„Povečeříte se mnou někdy?“

„Kdykoliv si budete přát.“

„Třeba dnes večer?“

Souhlasně přikývla. Doufala, že mu dostatečně zamotá hlavu, aby z něho vymámila další zajímavá odhalení. Ostatně ani s průběhem této schůzky nebyla nespokojena.

Zůstala o samotě a dobrou půlhodinu přemýšlela, než požádala centrálu, aby ji spojili s mořskoledoveckou velvyslankyní což znamenalo s diplomatickým vlakem, který parkoval na čestném nástupišti.

Yeuze se ohlásila velmi rychle.

„Tady Floa Sadonová. Právě mě navštívil panamerický pověřenec, Peter Housk. Šarmantní mladík, velmi přitažlivý. Chce se s vámi setkat. Chci vás varovat, je to velmi šikovný muž.“

„Děkuji, jste velmi laskavá, že jste mě upozornila,“ odpověděla Yeuze bez sebemenšího náznaku ironie.

„Mezi námi ženami to je normální... Musíme si přese všecko zachovat vůči Panamerické trochu odstup, nemám pravdu?“

7

Řidič taxidrezíny zvědavě pokukoval po svém pasažérovi, mladém muži kolem dvaceti let. Jeho tvář mu někoho mlhavě připomínala.

„Vysadíte mě na odbočce k rybí farmě.“

„Oni pro vás přijedou? Ta farma je šedesát kilometrů odtamtud, na konci tý jednokolejky. Jestli vám jde o cenu, můžeme se domluvit. Už jsem tam byl mockrát.“

„Někdo pro mě přijede,“ odpověděl mladík.

„Jste z Hot Station?“

„Z Titanpolisu. Jsem ichtyolog.“

Jelikož řidič nevěděl, co to znamená, pocítil ke svému pasažérovi náhlý respekt.

„Mně by se teda v Hot Station nelíbilo, po tom, co se tam tuhle stalo. Obnováci vyprovokovali Zrzavý a ti se vyšplhali na kupole města. Já si myslím, že to je jen začátek. Až doteď se vlastně nic moc nestalo, ani když vemete tu Panamerickou invazi. Tentokrát z toho bude velká válka mezi Obnováky a Zrzavci, dejte na mě.“

Liensun se jen lehce usmál. Tenhle pitomec se vlastně nemýlil. Ale zatím se vracel ke svým na Daleký Sever.

„Jste si jistej, že chcete čekat v tomhle napůl shnilým vagónu, než si pro vás přijedou?“

„Nedělejte si se mnou starosti, mám dobrou izotermickou kombinézu a tady tu kožešinu.“

Liensun zaplatil a vystoupil. Počkal, až taxi použije točnu a vzdálí se, a teprve potom se vyhoupl do vagonu. Byl tam chráněn před větrem. Byl tam připraven tulení olej do velkých kamen, zmražené maso. To celkem stačilo, když člověk čekal na pomoc na zdejší vedlejší trati, která se rozdělovala do jednokolejek vedoucích k jednotlivým rybářským základnám.

Sedl si na lavici a soustředil se. Někde na severu plula směrem k tomuto místu vzducholoď, která čekala na jeho telepatické zavolání.

Asi na čtvrthodinu se natáhl, neboť dosud nedostal žádnou odpověď. Podíval se skrz zledovatělé sklo okénka, zda se náhodou neblíží nějaký vlak. Snažil se uvolnit a odpočinout si, ale v chatrném úkrytu byla přece jen velká zima, pociťoval ji i přes svou kombinézu a kožešiny. V téhle oblasti foukal neustále vítr a ještě víc srážel rtuť teploměru.

Musel se o to pokusit třikrát, než konečně zachytil odezvu v mozku jednoho z členů posádky, sloužícího jako médium.

„Čekám na vás. Za jak dlouho přiletíte?“

„Budeme tam asi za dvě hodiny. Rychlost je na maximu, ale protivítr ve výšce je velmi silný a zdržuje nás.“

„Dobrá, budu čekat.“

Aby se něčím zaměstnal, naplnil kamna a zapálil oheň. Pak si lehl na lůžko, aby se zahřál, ale dlouho tam nezůstal. Neviděl odtud ani na ledovec, ani na nebe.

Za tři hodiny konečně spatřil na severozápadě černý bod.

„Vidíte tu výhybku ve tvaru vidlice s točnou? Jsem tam v tom vagonu. Mám vám pomoct při manévrování?“

„Ještě to upřesníme.“

Černý bod se zvětšil a Liensun rozeznal vzducholoď Vycházející Slunce. Nebyla největší z flotily, byl to dvě stě metrů dlouhý střední kurýr. Nalétávala do velkého oblouku, aby mohla vyhodit vyhřívané kotvy a zaklesnout se jimi do ledovce.

Liensun už neměl mnoho síly po předchozím vypjatém soustředění, a tak nechal kapitána, aby si s manévrováním

poradil sám. Jedna z kotev rychle klesala z trupu lodi, nejdřív odskočila od ledu, ale potom se do něj v oblaku vodní páry pomalu zakousávala. Liensun se k ní vydal pěšky, bylo to asi pět set metrů daleko. Z lodi už spouštěli další kabel, na jehož konci se zmítal postroj. Liensun počkal, až dopadne na led, pak ho zachytil a upevnil si ho kolem těla. A vzápětí už stoupal k zadní přechodové komoře, kde na něj čekali dva členové posádky. Ve stejnou chvíli se kotva uvolnila a vzducholoď se vydala na zpáteční cestu, zmítaná divokým větrem.

„Jak se má Ma Ker?“ zeptal se hned kapitána.

„Jsme na cestě už šestatřicet hodin, a když jsme odjížděli, bylo všechno v pořádku. Zavedeme vás do vaší kabiny.“

„Můžu dostat něco k jídlu a k pití?“

Hltavě se najedl, vypil vařící čaj a natáhl se. Spal deset hodin. Když přešel do pilotní kabiny, dozvěděl se, že díky větru v zádech urazila jejich vzducholoď už dva tisíce osm set kilometrů.

„A ještě jsme ušetřili palivo,“ radoval se spokojený kapitán.

Byla černočerná tma a vzducholoď plula pomocí velmi složitých přístrojů. Pomáhaly jí také návěstí na mořském ledovci, která vytvářela jakýsi koridor až do Bratrství. Tak se zkráceně říkalo Mezinárodní společnosti Bratrstva Vzducholodí, sídlící kdesi tam, na Dalekém severu.

„Po vašem odjezdu jsme se ujali desítek Obnovitelů na nejrůznějších místech. Dokonce i v Sibiřské. Nejčastěji jsme je našli poblíž velkých stanic. Hlavně v Panamerické. Tam je přísně pronásledují, ale oni teď už vědí, že se na nás mohou obrátit.“

Liensun pocítil v ústech pachuť hořkosti. Ze své první mise se vracel s prázdnýma rukama. V Hot Station uboze zklamal. Dokonce ani jeho nevlastní sestra Jael ho nepodpořila. Málem tam zůstal a jen svým nevšedním schopnostem vděčí za to, že je teď v bezpečí na palubě vzducholodi. Bude vsak o tom neúspěchu přemýšlet a svůj návrat připraví daleko pečlivěji.

„A co náš pětisetmetrový mastodont, už je hotový?“

„Měli jsme nějaké problémy s motory. Ukázalo se, že na celkovou hmotnost lodi jsou příliš slabé. Přesto se při zkouškách podařilo zvednout do vzduchu tři staré, velmi těžké lokomotivy a taky vagony.“

Liensun se při té zmínce usmál. Představil si, jak vzducholoď napadne vlak na Viaduktu, pomocí kotev ho zvedne a vrhne do moře. To bude hrozba pro prezidenta Společnosti!

„Bude to nádherný stroj, až mu dostatečně silné motory zajistí slíbenou cestovní rychlost pět set kilometrů za hodinu. Vzhledem k jeho velikosti je to nutné minimum.“

„Čtvrtá kupole už stojí?“

„Už měsíc a hned je to znát na teplotě ve městě, už tam začíná být příjemně. Navíc jsme pod mořským ledovcem objevili teplý proud, mohl by nás eventuálně zásobovat energií, jak tvrdí Greog Suba.“

Liensun se vrátil na lůžko. Cesta bude trvat ještě celý den a bude nejspíš dost jednotvárná. Ale i tak to bylo rychlejší než ty jejich proklaté železnice. Když bydlel v Hot Station, připadali mu všichni ti troubové, toužící po vlastním silikokaru, který se nezmohl ani na stovku v hodině, pěkně trapní.

Nevlastní bratr Jdrien, ten Mesiáš Zrzavých, ho donutil k útěku. S tou bandou smraďochů ale nebude vyhrávat věčně. Přece jen by se s ním byl rád setkal a promluvil si s ním o jiných věcech, třeba o jejich otci, který zmizel za tajemných okolností už před deseti lety. Nikdo o něm už nemluvil, dokonce ani Jael ne, i když byla do něho zamilovaná, teď se zdá, že na něho už úplně zapomněla. Jen Yeuze nezapomněla, ale ta žena na něho měla jistě zvláštní vzpomínky. Dobře si všiml, jak byla v jeho přítomnosti dojatá, jak ji jeho podoba s otcem vyvedla z míry. Jednu chvíli si dokonce myslel, že se mu vrhne do náruče a políbí ho přímo na ústa. Ve tmě kabiny se při té vzpomínce začervenal.

Když se probudil, podle různých zvuků poznal, že přistávací manévry na letišti v Bratrství už započaly. Uvidí zas svou nevlastní matku, uvědomil si a srdce se mu prudčeji rozbušilo.

Silné reflektory zaplavily Vycházející Slunce světlem.

8

Ma Ker, Ma Ker!“ volal, když procházel laboratořemi.

Našel ji v té poslední, usnula před svými přístroji. Šedivý pramen vlasů jí spadl do čela. S úctou se zastavil, do očí se mu nahrnuly slzy, když ji uviděl tak křehkou a zestárlou. Co její manžel zemřel, už nikdy nebyla taková jako dřív.

„Ma?“

To zvláštní křestní jméno se Liensunovi zdálo přímo skvělé. Nikdy by si netroufl říkat jí mami.

„Měla by sis jít lehnout.“

Otevřela oči a uviděla ho.

„Tak ty mě pozoruješ, jak spím, ošklivý chlapečku... Víš, že to nemám ráda.“

Ztěžka vstala, objala ho a políbila. „Už škrábeš. Ve třinácti už opravdu vypadáš na dvacet... Nic mi neříkej, až později.“

„Neuspěl jsem.“

„Já vím.“

„Ale jak to, přece nemůžeš...“

„I přes tu vzdálenost je rozhlasové vysílání čím dál lépe slyšet... Společnost Mořského ledovce má silné vysílače. Ve své pýše a radosti z úspěchu by chtěla, aby ji poslouchal celý svět. Ale nepodvádějí, hlásí i špatné zprávy.“

„Ma, šel jsem na to špatně a moje nevlastní sestra je pitomá... Nenašel jsem děvče, co se o mě kdysi staralo... V té stanici jsem se necítil dobře... Měl jsem si zvykat na jejich způsob života třeba celý rok, ale příliš jsem pospíchal.“

„Jako vždycky,“ připomněla mu a šla napřed.

Šel za ní až do bytu, do kuchyně. Dala ohřát mléko.

„Chceš něco jíst?“

„Ne... Je silný, velmi silný... Má za sebou tu masu, která ho poslechne na slovo.“

„Jdrien, tvůj nevlastní bratr,“ doplnila ho a nalila mléko do šálků.

„Našel mě hned.“

„Určitě jsi ho pokoušel.“

Liensun zrudl:

„Tak trochu, ale...“

„I tak to stačilo. Přece jsem ti řekla, abys zůstal anonymní a nepoužíval své telepatické schopnosti, že se ti to stane osudným. Měl ses chovat jako obyčejný Člověk.“

Posadil se proti ní a pozoroval ji. Věděl, že má pravdu, ale když byl od ní daleko, nechal se opájet svou vlastní svobodou a schopnostmi.

„Mají se opravdu tak dobře?“

„Ano, žijí v dostatku. Zdá se, že to je nejlepší železniční společnost.“

„Musím si jít lehnout. Zítra půjdeš za Ann Subaovou. Pochopí to. Potřebujeme tolik věcí. Kdybys byl aspoň založil síť informátorů. Lidí, co by nám mohli označit sklady surovin. Chtěls dokázat pořádný zásah, ale nevyšlo to.“

První člověk, kterého nazítří brzy ráno potkal, když vycházel z vagonu, byl Greog Suba. To nemohla být pouhá náhoda. Vědec na něho čekal, určitě s ním chtěl mluvit o Jael, do níž byl kdysi šíleně zamilovaný. A ještě po osmi letech na ni stále myslel.

„Rád tě vidím, Liensune... Tak jaké to tam bylo?“

„Musel bych ti to dlouho vysvětlovat.“

„A co tvá nevlastní sestra, viděls ji?“

„Ovšem. Tvrdě maká v ovocnářských sklenících, přesazuje křehké sazeničky pomerančovníků, no a kromě toho se pokouší nedělat si s ničím starosti. Teď je zrovna volná. Měla dva milence, ti jsou ale po smrti.“

Greog zbledl. „A jak vypadá?“

„Nevypadá špatně, je to pěkná ženská. Můj typ to sice není, ale mužský se za ní otáčejí.“

„Nemluvila o...“

„O tobě? Ne. Nemluví o minulosti. Dokonce o ní už nechce ani slyšet. Je to husa... Husa, co se stará jen o to, kdo jí to udělá, jestli chceš něco vědět.“

„Liensune, zakazuju ti...“

Chlapec si všiml, že Ma Ker je pozoruje zvenku oknem, a raději to přešel bez povšimnutí.

„Zapomeň na ni, Greogu. Žije pitomý život. Je to hloupá holka bez mozku, nikdy nic pořádného nedokáže. Akorát ráda dráždí chlapy, to je tak všechno.“

Vstoupil do společného administrativního vlaku, ale musel čekat, než ho Ann Subová přijme, ve společenské místnosti plné technických časopisů. Byl fanda do elektroniky, a tak mu čekání rychle ubíhalo.

Náhle pocítil, že ho někdo pozoruje, a zvedl hlavu. Usmívala se na něj Ann.

„Jsem moc ráda, že tě vidím živého a zdravého.“

Něžně ho objala a uvedla ho do své pracovny. Místnost byla tak přeplněná papíry, přístroji a šanony, že ani nebylo kam si sednout. Oknem bylo vidět letiště s devíti zaparkovanými vzducholoděmi. Takže tři byly někde venku, tři velké kurýry s dlouhou dobou letu.

„Zkusíme to znova,“ povzbudila ho.

Všichni to věděli. Teď už chápal nenucené chování kapitána Vycházejícího Slunce. Určitě si teď o něm všichni myslí, že je jen nafoukaný mladík. Zapátral v Annině mozku, rychle mu však unikla a vyčinila mu:

„Se mnou to nezkoušej.“

Stihl si však přečíst, že se jí líbí, zachytil dokonce něco jako smyslný záchvěv, nedalo se to však upřesnit.

„Víš, že dnes už je nás víc než tisíc, tisíc dvacet, a všechny ty lidi musíme živit a zaměstnat je? Máme nedostatek všeho. Naše vzducholodi už ani nestačí loupit.“

„To může jednou špatně skončit,“ řekl.

„Už se stalo. Jarní Slunce bylo zničeno Panameričany, úplně hloupě. Právě když proplouvalo přímo nad Cancer Network, nad Sítí Raka, sestřelila ho jediná raketa vypálená z vojenského objektu. Hloupá náhoda. Nesmíme nikdy plout podél trati... Stále jim to opakujeme, ale naši kapitáni nedokážou zapomenout na to, co tvořilo naše životní prostředí po celá tři staletí. Když spatří železnici, využijí ji jako orientační bod i proti své vůli.“

„Další generace už bude svobodnější,“ utěšoval ji Liensun.

„Snad, ale to mi už bude šedesát.“

„Přeháníš.“

„Vůbec ne. Viděl jsi svou nevlastní sestru?“

Mluvila o ní bez hněvu. Během deseti minut shrnul průběh své mise.

„Sepíšeš mi o tom podrobnější zprávu a popíšeš tu stanici. Vážně se tam tak příjemně žije?“

„Je jim teplo, můžou pracovat, mají co jíst, můžou se bavit,“ sděloval jí otráveně. „Ani se mi nezdálo, že by žili nějak zvlášť skvěle, ovšem ve srovnání s námi... Ale i tak, jejich jediným ideálem je nacpat se a vydělat víc peněz. Většina z nich má hrůzu z mořského ledovce. Každý druhý obyvatel užívá sedativa. Skoro všichni totiž pocházejí z pevniny, chápeš?“

„Takže kdybychom způsobili velké trhliny v mořském ledovci, vzali by nohy na ramena?“

„Určitě. Jednou se to už stalo. Nebyl jsem ještě na světě. Prý to byla obrovská hrůza.“

Pohlédla na svůj pracovní stůl plný papírů a omluvila se:

„Musím pracovat. Pokračuj ve studiu, snaž se naučit i sebeovládání, to je důležité."

„Obnovitelé přece nejsou umírnění, ale extrémisté, proto taky patřím k vám."

Rozezněla se siréna, která zabránila Ann v odpovědi. Jedna ze vzducholodí se blížila k základně, naložená kořistí uloupenou někde na východě.

9

Zeloy čekal už dva dny ve společné noclehárně malé Y stanice, kde jen s obtížemi našel volné lůžko. Řekli mu, že lidé z chovné farmy si někdy přijížděli pro zásoby a zboží, ne však pravidelně. Pokusil se tam dovolat, ale bezvýsledně.

Malý polární kruh byl na konci světa, bylo to tu ještě horší než na Pacifickém ledovci. Cítil kolem sebe všeobecné nepřátelství. Nesčíslněkrát ho kontrolovali. Měli ho za psance, za prchajícího revolucionáře, a tady v tom zastrčeném koutě neměli v lásce extrémisty. Lidé se opíjeli v místních putykách, občas se i porvali. Zeloyovi se nepodařilo pronajmout si ani drezínu.

Ten večer zaplatil za celou hospodu panáka hnusné vodky, která nepochybně pocházela z místních zdrojů, avšak sympatie vůči němu se tím nikterak nezvětšily. Na konci večera mu jeden stařík řekl, že podle něho ho Ragusova farma stejně nepřijme.

„Od tý doby, co starej zmizel."

„Starý Ragus? Lienty Ragus?"

„Nevím, jak se jmenoval, ale zdrhnul."

„Vždyť nemohl chodit!"

„No, a přece odjel, na svý osobní mašině, no a od tý doby - šlus! Já bych řek, že měl poruchu někde hodně daleko odsuď a že se o něj vlci rozdělili."

Stařík sám byl lovec vlků a prodával jejich kůže. Věděl o těch zvířatech snad všecko. Zeloy se tvářil, že ho poslouchá, ale v duchu se rozhodl, že zítra nastoupí na první osobák a vypraví se tam, i kdyby se musel vrátit s nepořízenou.

Ráno mu však oznámili, že konvoj od Ragusů stojí na nádraží a nakládá zásoby. Představil se a řekl, že by se chtěl setkat s Lienty Ragusem.

„Se kterým?" zeptal se ho robustní blond mladík, který nosil na ramenou pytle mouky.

„S otcem... Přijíždím od... To by bylo na dlouhé povídání."

„Otec už není," odpověděl kluk. „Jen děti. A nejstarší syn se taky jmenuje Lienty."

„Vím," Zeloy naznačil, že je informovaný. „Četl jsem Paměti ženy mluvící francouzským jazykem."

Mladík ho prudce popadl za paži a bezohledně ho vystrčil z nákladního vagonu. Zeloy se snažil pochopit, proč ho vyhazuje, ale mladík zasyčel:

„Opatrně, starouši. Takový věci se neříkají. Koukněte si nastoupit do mašiny, řidič jsem já, a zavřete se tam."

Zeloy zamířil k pilotní kabině a zavřel za sebou. Čekal tři nekonečné hodiny, než za ním ten kluk přišel.

„Tak abyste věděl, ten Lienty Ragus jsem já. Můj otec zmizel."

„Jako jeho bratranec Lien Rag."

„Víme o tom. Ale můj otec zmizel teprve před dvěma lety."

„Jak jste se dozvěděli, že Lien Rag je považován za mrtvého?"

Lienty s odpovědí počkal, než se lokomotiva dala do pohybu a projela nebezpečnou výhybkou, která rozkolísala celý konvoj.

„Tak, teď už bude klid. Jak jsme se to dozvěděli? Tak, přes mýho otce... Vlastně nevím, ale můj táta měl neuvěřitelný předtuchy."

„Co se stalo?"

Lienty se k němu otočil:

„Nejdřív vy. Odkud přijíždíte?

Zeloy byl protentokrát upřímný a vyprávěl, jak už celá léta touží napsat Lien Ragův životopis. A že ve skutečnosti to byla jen záminka, aby dokázal lépe pochopit jeho činy a především jeho záhadné zmizení.

„Šel jsem po stopě, a tak jsem tady."

„Nesmíte o něm nic publikovat, ledaže byste si přál zemřít. Jsme prokletá rodina už pěkně dlouho a ti, co se o nás moc zajímají, obvykle špatně skončí."

Projížděli ledovou samotou a silný blizard hnal po ledu zmrzlé kusy.

„Žijete na konci světa," poznamenal Zeloy.

„ Pacifický mořský ledovec je stejně žalostný, nebo ne?"

„Ano, ovšem, ale je to přece jen jiné. Tam žijeme plni naděje, ale v téhle Společnosti se umírá hladem a zimou."

„Tak Yeuze je v GSS? Lien Rag ji měl moc rád. Ty ostatní měl taky rád, Leouan, Jdrou a nynější šéfku Společnosti Flou Sadonovou. To ona má v rukou všechnu moc, zbytek správní rady je bezvýznamný."

„Obáváte se špionů? Vyčetl jste mi, že jsem se zmínil o pamětech vaší prababy."

„Nechávají nás přísně sledovat. Od té doby, co zmizel můj otec, ale už i předtím, když chytili Lien Raga na našem území."

„Máte sourozence?"

„Dohromady pět. Tři bratři a tři sestry. Já jsem nejstarší, bratr je o hodně mladší. Připadal jsem si s těmi tajemstvími svého otce strašně sám. Dal všechno do pořádku, než..."

„Tak co to vlastně bylo, sebevražda?“

Lienty jen stiskl rty. Zeloy si vzpomněl, že jeho otci amputovali obě nohy a že se pohyboval jen na elektrickém vozíku. Podlehl snad snad krizi z beznaděje?

Lienty ukázal před sebe a Zeloy spatřil světla rozjasňující ten teskný soumrak tady na konci světa. Sevřelo se mu srdce, aniž věděl proč. Náhle si s lítostí vzpomněl na Hot Station, kanceláře Vítězství a vůni tiskařské černi.

„To nebyla sebevražda.“

„Urazil jsem vás, promiňte mi to.“

„Byla to svobodná volba. Říkal to. Mohl odejít, protože nás hmotně zajistil a umožnil nám žít nezávisle v téhle neutěšené Společnosti. Rozhodl se odejít, aby se dozvěděl víc.“

„Jako Lien Rag, pustil se do hledání. Váš bratranec glaciolog měl lidské slabosti. Byl snad váš otec víc...?“

„Idealista? Ano, možná že je to ono. Od té amputace žil uzavřený do sebe, chápete, opovrhoval naším ubohým, omezeným, věčnou zimou sevřeným životem.“

10

Když Yeuze vstoupila do rozlehlých, světlem zaplavených reprezentačních místností, zůstala na krátký okamžik zcela ochromena. Majordom ji zřejmě poznal, i když se nikdy nedozvěděla jak, a oznámil do mikrofonu:

„Cestující velvyslankyně Společnosti Mořského ledovce, Její Excelence Yeuze.“

Více než stohlavý zástup se ve stejnou chvíli otočil směrem k vyvýšené rotundě, která sloužila jako vstupní hala. Pak musela sestoupit po několika schůdcích a octla se tak na úrovni ostatních hostů. Byla by se ráda opřela o Zeloyovo rámě, ale novinář se už týden neozval. Pokoušel se dostat se na Malý polární kruh a setkat se tam s Lienty Ragusem, vzdáleným bratrancem Liena Raga.

Floa Sadonová, sevřená v rudých, velmi přiléhavých a odvážných šatech, jí vyšla vstříc a objala ji bez ohledu na protokol. Políbila ji skoro na koutek úst, aniž si všímala zvědavých pohledů, které je pozorně sledovaly ze všech stran.

„Víte, že jsem nikdy nezapomněla na jedno naše setkání,“ šeptala jí, zneužívajíc slavnostního okamžiku k dalším návrhům, zatímco Yeuze byla polomrtvá strachem při myšlence, že za okamžik stane tváří v tvář všem těmto dravcům.

Začalo představování. První osobností byl muž oděný do rudého roucha. Kněz, určitě Neokatolík.

„Cestující kardinál arcibiskup Grand Star Station, bratr Petr,“ představila ho suše Floa.

Bratr Petr! Nevyzpytatelný misionář, člověk, který tak často zasáhl do života Liena Raga, ale i do jejího. Nesetkala se s ním už třináct let a úplně zapomněla, jak vypadá, ale přesto ho poznávala. Stále stejně hubený, působivý obličej, oči zářící tajemným ohněm.

Jen nepatrně se uklonila a všichni si toho všimli. Kolem to zašumělo. Měla políbit církevnímu hodnostáři ruku, avšak Společnost Mořského ledovce si dosud udržovala od Vatikánu II odstup.

„Cestující velvyslankyně,“ řekl pomalu a sladce kardinál, „jsem šťasten, že vás po tolika letech znovu potkávám. Nikdy jsem na vás ve svých motlidbách nezapomněl a vždy jsem na dálku sledoval důležité okamžiky vašeho života. Vím, že jen vaší zásluhou znovu vstala z mrtvých celá stanice Kaempolis, úplně zničená tou strašnou válkou.“

Naštěstí hned po něm následoval při představování velvyslanec Panamerické, a tak si duchovní dal dobrý pozor, aby na onu válku příliš neupozorňoval.

„Rozloučili jsme se za velmi nepříznivých okolností,“ odpověděla Yeuze, které se už vracel klid a výřečnost.

Kardinál jen tiše pokýval hlavou. Jemná, skoro průhledná víčka mu překryla oči. Nejspíš však z té odpovědi velkou radost neměl.

„Myslím, že se brzy uvidíme, chtěl bych si s vámi pohovořit o velmi důležitém tématu, pro vás i pro nás.“

„Kdykoliv si budete přát, cestující kardinále.“

Americký velvyslanec byl drobný, tlusťoučký a rtuťovitý mužík. Vedle něho však stál jeden z nejkrásnějších mužských, jakého kdy Yeuze viděla. Když jí ho Floa představila s jistým důrazem, dovtípila se, že je to právě ten zmíněný Peter Housk, šarmantní vyslanec lady Diany, nebezpečný muž, o němž Floa mluvila.

Následoval sibiřský ambasador. Obr s nevšední tváří. Mongolský míšenec, taky velmi krásný, ale úplně jinak. Jeho mandlové oči se neusmívaly.

„Cestující velvyslanec Sernin. Vykonává svou funkci už léta. Výborně si rozumíme a právě díky němu jsme zapomněli na tu strašnou válku.“

Yeuze si pomyslela, že na jihovýchodě se ta válka možná znovu rozhoří, tentokrát kvůli velkým ropným polím odhaleným pod ledem.

„Cestující Yeuze, jsem hluboce poctěn, že vás potkávám. Mnoho jsem o vás slyšel a vím, že jste dlouho pobývala v naší Společnosti.“

Zrudla. To bylo v dobách kabaretu Miki. Ansámbl byl tehdy zajat Sibiřany a musel hrát na frontě. Nikdy s nimi špatně nezacházeli, ale jednou zabila poručíka, který ji vydíral kvůli Jdrienovi. Jdrien byl tehdy ještě miminko a ona ho měla na starosti. Aby zachránila dítě, musela toho poručíka Uda zabít a byla odsouzena k pobytu v kázeňském vlaku. Lien Rag tenkrát tvrdě vyjednával o jejím propuštění.

„Musím vám předat ústní vzkaz od velitele hlavního štábu, generála Sofi. Uctivě vás nechává pozdravovat, a až přijede na návštěvu sem do stanice, neopomene vám složit svou poklonu.“

Yeuze se nezmohla na slovo, roztržitě se usmála a neobratně se uklonila.

„No tohle, má drahá,“ šeptala jí do ucha Floa, „ten na vás ale udělal dojem! Je to krásný mužský a taky pěkný sukničkář, můžete mi věřit.“

„Oh, nikdy jsem nepochybovala o vašem úsudku!“ vzpamatovala se Yeuze.

Nešlo však o Sernina, ten ji zas tolik neokouzlil, byla to vzpomínka na Sofiho. Tehdy byl poručíkem kavalerie, vodil ji do dobytčího vagonu, aby se s ní miloval jako s klisnou. Ta divoká rozkoš, zakoušená v pachu zvířat a krmiva, jí rozpalovala tělo ještě dnes. Představování však pokračovalo.

Později stála u prostřeného stolu plného lahůdek se šampaňským v ruce. Tvrdili, že je to pravé šampaňské z vinných skleníků. Jak však jeho pravost dokázat?

Náhle se vedle ní objevil kardinál Petr.

„Je mi hluboce líto Liena Raga. Zpočátku jsem zprávě o jeho smrti nevěřil, posléze se však potvrdilo, že těm fanatikům neunikl."

„Nastražili mu past, tak jako ji nastražili Harlu Mernovi, který hnil zaživa ve Společnosti Svatého kříže, spravované vám podobnými, cestující kardinále."

„Byl jsem daleko, velmi daleko. V Panamerické, už od té doby, co jsem vás opustil ve Fantome Station uprostřed mořského ledovce."

„Vzdal jste se lady Dianě, abyste si zachránil život," řekla se zvláštním důrazem.

„Neobětoval jsem se, ale potřeboval jsem se co nejrychleji dostat do Nového Říma. Lady Diana mě nějaký čas nedala pokoj, ale díky svému obvyklému realismu nakonec pochopila, že bude lepší, když mě nechá odejít."

„Udělal jste skvělou kariéru."

„Však vy také, ne?" řekl pobaveně.

Popadl ji kamarádsky za paži, a aniž by ztratil sebeméně ze své důstojnosti, odtáhl ji kousek stranou.

„Svatý otec by byl rád, kdyby byla vaše Společnost poněkud méně nepřátelská vůči našim vyslancům a misionářům. Věříme, že přijmete úlohu našeho přímluvce u vašeho drahého prezidenta."

„Není to vyloučené, nicméně pro mnoho lidí v okolí našeho drahého prezidenta jste příliš zapleteni do aféry kolem zmizení Liena Raga. Bude trvat ještě léta, než nechuť vůči vám pomine."

„Pane Bože, jaký zmatek! Neneseme žádnou odpovědnost za tuto smutnou záležitost."

„Ani za Harla Merna?"

„Ten starý blázen šířil kacířské myšlenky o původu Zrzavých. Obávali jsme se, že to může ohrozit působení našich misionářů v těch vzdálených oblastech... Připouštím, že to byl omyl. Ale co se týká Liena Raga, nemáme si co vyčítat."

„Metaři Věčného života nepatří k vašim věrným?"

„Je to jen ubožácká, fanatická sekta. Kategoricky je odmítáme."

Zadíval se nad hlavy pozvaného davu a pokračoval:

„Vím, že jste jeho tělo nikdy nenašli, jen tělo Harla Merna a té... bytosti vzešlé z odsouzeníhodného, nerovného spojení."

„Leouan byla skvělé děvče. Žádám vás, abyste o ní už nikdy takto nemluvil. Vím, že neokatolická církev nepřiznává Zrzavým duši, ale přece jen!..."

„Nepřehánějte."

„ To přece děláte vy."

„Moje kněžské poslání mi ukládá nejpřísnější zásady."

„Můj nedůvěřivý ateismus rovněž."

Opět se na ni zadíval v tom tichém měření sil.

„Jsem hlupák," první přerušil mlčení, „a promiňte, jestli jsem vám způsobil bolest... Nechal po sobě Lien Rag nějaké rukopisy, indicie? Pátral přece po svém původu a prý ho to značně rozrušilo. Doneslo se mi, že se sem často vracel a pokračoval v hledání."

„Napsal několik stránek o historii papežského stolce během těch strašných let Velké paniky, však víte. Bylo dokázáno, že tehdejší papež Řehoř XVII. se spolu se svým redukovaným doprovodem vypravil z nepochopitelných důvodů na sever, zatímco ostatní populace prchala na jih, vedena představou, že Středozemní moře bude zárukou mírnějšího klimatu. Zachoval se velmi podivně, ten vás Svatý otec, jako kdyby dostal nějakou neznámou výzvu... Myslíme si proto, že se pokusil spojit s vesmírným korábem, který ho měl odnést daleko z dosahu Země, odsouzené k zániku. Znamená to, že opustil své ovečky v nejzoufalejší chvíli celé historie lidstva."

„Nemáte žádný seriózní podklad, abyste mohla šířit podobné nehoráznosti."

„Vyjednával jste s Lienem Ragem. Slíbil vám mlčení za vaši pomoc, když jste ho doprovázel na expedici k Trati zmizelých. Díky tomu jsme se zachránili. Ale ani já ani ostatní vědci z Mořskoledovecké už nejsou tímto slibem vázáni."

Číšník jim přišel nabídnout číše se šampaňským a mísy s vybranými lahůdkami. Yeuze si všimla Petera Houska, jak se na ni usmívá svým dokonalým bělostným chrupem a očividně se nemůže dočkat, až se kardinál odporoučí, aby se k ní mohl vrhnout sám. Málem se nahlas rozesmála.

„Budeme tedy muset vyjednávat znovu, zabránit, aby se takové pitomosti nedostaly jednoho dne na veřejnost?"

Yeuze to zatím ještě nenapadlo, ale jako dobrá diplomatka se chopila příležitosti.

„Může se snad o historickou pravdu vyjednávat?" pokračovala zatvrzele.

„Je to podvod. Svatý otec hledal větší klid duše dál od zdivočelého davu, který ničil všechno, co mu přišlo do cesty a nic nerespektoval. Věřil, že svým příkladem uklidní věřící a vybídne je k návratu do severních částí země. Vesmírný koráb nikdy neexistoval. Divadelní hra vašeho manžela je jen fikcí, toť vše."

„Můžete si s ním o tom podebatovat, až za několik týdnů přijede za mnou."

„On přijede sem?"

„Potřebuje své výzkumy podepřít důkazy. Historie papežského stolce mezi rokem 2050 až 2080. Během tohoto pohnutého období se prý na něm vystřídali čtyři papežové. Ta práce se mi zdá nesmírně zajímavá."

„Už dávno jsme se zajímali o toto období," nedal se kardinál.

„Je však velmi těžké najít nějaké dokumenty. S legendami nelze počítat."

Uklonil se a majestátním krokem se vzdálil. Byla by se ráda připojila k Sibiřanu Serninovi, ale Housk, nedbaje konvencí, jí zastoupil cestu.

„Cestující velvyslankyně, musím vám říct, jak příjemně jsem překvapen vaším šarmem a mládím. Byl jsem připraven, že se setkám se starou, mrzutou a ošklivou dámou, zatímco..."

„Lady Diana vám o mně nevyprávěla?" zeptala se s odzbrojující naivitou.

Úplně ho tím vyvedla z míry, nezmohl se na slovo.

„Známe se už tak dlouho. Že by se na mě hněvala?"

„Ale vůbec ne..."

Nezbylo mu než se stáhnout a následovat ji. Uvědomil si, že jde za ní jako ochočený pejsek, doufal však, že se mu ještě podaří získat nad ní vrch. Přiblížila se k Serninovi, který rozmlouval s Afrikáncem. Jmenoval se Moulah a na znamení věrnosti islámskému náboženství byl oděn do tuniky bez rukávů.

„Cestující ambasadore, nebyl generál Sofi zraněn v době, kdy jsem u vás pobývala?"

„Ale ano, rychle se však zotavil a díky svým vojenským kvalitám neunikl pozornosti nadřízených. Od konce války pracuje na reorganizaci našich válečných sil a myslím, že velmi úspěšně. Brzy si u vás vyžádám slyšení, neboť s vámi potřebuji hovořit o problému, který se týká jen nás... Cestující Housku, můžete zůstat a poslouchat, co teď řeknu."

Peter Housk se usmál a vrátil se k nim.

„Týká se to Obnovitelů. Usadili se na těžko dostupném území nikoho mezi našimi dvěma koncesemi, vlastně našimi třemi, abych byl přesný. Nemyslíte si, že by stačilo sjednotit se a postavit železniční síť, která by umožnila našim obrněncům je zničit? Jejich nájezdy k nám jsou stále častější. Jsou to piráti a musíme je zničit."

11

Dva dny nato obdržela Yeuze balík ze sibiřské ambasády s lístkem od Sernina. Červenec 17, 1996. Doufám, že ty staré časopisy vám udělají radost a připomenou vám staré dobré časy. Byl to vojenský bulvární plátek plný fotografií. Na některých z nich byla snadno k poznání, pokoušela se na nich imitovat tehdejší herečku Marilyn Monroeovou. Byla nahá a představovala velmi erotickou scénu spolu s Kidem, který zas vystavoval na odiv obscénní umělý penis.

Zásilka ji ohromila. Šlo o vyděračský pokus, nebo snad o malé upozornění, aby byla při příštích jednáních příznivě nakloněna velké východní společnosti?

Byla to neomalenost, kterou rozhodně neocenila. Svou minulost přece nezapírala a Kid, kterému v té vzdálené době říkali trpaslík, dobře věděl, čemu se vystavují od chvíle, kdy oba dosáhli své dnešní společenské pozice.

Starosti si dělala spíš kvůli Zeloyovi. Stále od něho neměla žádné zprávy. Mohla by požádat o pomoc Flou, rozhodla se však, že ještě raději pár dnů počká. Z Hot Station ji Vítězství bombardovalo stále naléhavějšími vzkazy, musela jim odpovědět, že Zeloy je právě na cestě za reportáží na severu koncese.

O zmíněném večírku podala zprávu Kidovi a zdvořile mu vytkla, že ji neupozornil na přítomnost bratra Petra, dokonce ve funkci kardinála arcibiskupa Grand Star Station. Od chvíle, kdy ho potkala, nedokázala se zbavit neurčitých obav. Dokonce ani ty odpuzující časopisy ji tolik netrápily.

Dostala i dlouhý dopis od manžela. Už dva roky se poštovní služby neustále zlepšovaly, jeho dopis opustil Kaempolis právě před osmi dny.

„Nechci tě vyděsit, ale od tvého odjezdu se tu dějí divné věci. Kid sem poslal své přátele, aby prověřili úcty a přesvědčili se, zda to, co se udělalo, nebyly jen vyhozené peníze. Strkají nos do všeho a jejich slídění paralyzuje veškerý kulturní život Kaempolisu. Nikdo si už netroufá přijít s novými plány nebo se nějak angažovat. Lze se jen obávat, aby tato forma administrativního teroru, stane-li se dlouhodobým jevem, nezpůsobila intelektuální zhroucení stanice. Mluví se o vybudování nových prázdninových center na vysoké úrovni, s vodními plochami, atrakcemi, hrami, dobrými restauracemi. Obchodníkům se to samozřejmě zamlouvá, rozhodně víc než naši, často hladoví umělci."

Už tohle bylo volání na poplach. Pokračoval však na téma Obnovitelů, psal, že boj proti nim sílí. Mluvilo se už o několika pracovních táborech, umístěných na vedlejších přípojkách Viaduktu.

„Některé jsou prý dokonce na jakýchsi ostrůvcích, padesát metrů nad úrovní mořského ledovce, který je v těchto oblastech často pokryt vodou. Jediným spojením mají být ocelové kabely, na kterých se pohybují kabiny přivážející nové vězně a zásoby. Slíbili jim, že budou moci volně lovit a chytat ryby, zakládat továrny, nemají však vůbec žádné nářadí. Příděly kalorií jsou prý omezeny na dvanáct set a teplota ve vagonech je deset stupňů; žádná kupole tam samozřejmě není. Zatkli desítky herců, spisovatelů, umělců... Také některé z našich spolupracovníků. Jejich jména ti raději nenapíšu, aby ses netrápila předem, všechno ti řeknu až ústně.

Přesto se zdá, že útoky vzducholodí jsou stále vzácnější a soustředěné na severu. Říká se, že Liensun, ten syn Liena Raga, unikl pronásledovatelům a jedna ze vzducholodí pro něj připlula severně od Sítě 160."

R. uváděl ještě další podrobnosti. Domníval se, že jeho role ve stanici je čím dál tím čestnější a že nemá už žádný důvod se tam déle zdržovat. Kid ho však chce před odjezdem ještě vidět. Pozvání však stále nepřichází a jedině to ho zdrželo.

„Lidé, kteří pracují, mají co jíst a dost tepla, jsou s opatřeními proti Obnovitelům celkem spokojeni. V jejich hlavách představa všech zbytečných úst, tedy umělci a intelektuálové, pomalu splývá s Obnoviteli. Myslí si proto, že je dobré se jich zbavit."

Yeuze si přečetla dopis dvakrát po sobě a šla do kuchyně nalít si kávu. Další špatné zprávy, které ji budou trápit. Tady se taky mluvilo jen o boji proti Obnovitelům. Mluvili o nich Panameričané, Floa Sadonová, Sernin. Obnovitelé se stávali záminkou, aby teď mohli zatknout kohokoliv.

Ve zprávě, kterou poslala Kidovi, žádala vysvětlení té finanční inkvizice v Kaempolisu a podrobnosti o koncentračních táborech. Potom se rozepsala o nejčerstvějších informacích o místních vzpourách.

„Vypadá to, že na jihu koncese si vzbouřenci ještě udrželi kontrolu nad desítkou velkých strategických stanic, které úplně paralyzují dopravu po Středomořském ledovci. Navzdory početným jednotkám, nasazeným k potlačení vzpoury, nedokázala ještě správní rada Společnosti tato ohniska odporu zlikvidovat."

Nakonec mu popsala své setkání se Serninem, citovala vzkaz od Sofiho, kterého Kid z oněch dob dobře znal, a upřesnila jeho nynější významné postavení na špičce vojenské hierarchie.

Když poštu odeslala, zalitovala, že psala o Sofim. Kid dokázal využít každé situace a jednoho dne by ji mohl vyslat do Sibiřské, aby s generalissimem znovu navázala intimní vztahy. Raději chtěla zůstat v Transevropské.

Bratr Petr bude určitě považovat za svou povinnost, aby jí udělal nějakou nabídku, a tak zabránil zveřejnění Lien Ragových spisů o papežích v období Velké paniky. Byla zvědavá, co jí nabídne na oplátku.

Tušila, že jí přinese podrobnosti o Lien Ragově konci a o tom, co se stalo s jeho mrtvolou.

Co když Neokatolíci ze Svatého kříže vyjednali s Metaři Věčného života vydání jeho těla? Teď litovala, že nebyla dost zvědavá a během své expedice do těch nebezpečných končin nezajela i za představiteli Společnosti Svatého kříže ve stanici Ježíše Krista.

Pak se v myšlenkách vrátila ke Kaempolisu. Kid té stanici nikdy neodpustil, že ho zradila.

12

„V naší rodině to byla součást ústní tradice," vysvětloval Lienty. „Strašily se tím děti... Ještě dávno před tím, než se rodina usídlila na území Malého polárního kruhu. I můj otec slýchal z úst toho svého tu strašlivou výstrahu."

„Proč se tedy vypravil právě sem, že by ho přítomnost té věci tak přitahovala?"

Zeloy si prohlížel fotografie. Na šedozeleném nebi se rýsoval sloup velmi bílého kouře nebo snad páry.

„Tu fotku udělal můj otec, když Lien Rag sestoupil do té propasti. Nejbližší trať byla vzdálená asi deset kilometrů. Celé hodiny musel pochodovat pěšky se svým speciálním vybavením. Táhl saně, ale bylo to vyčerpávající, zvlášť návrat po tom všem. Celé dny sestupoval do propasti a pak zase šplhal nahoru, trvalo to myslím šest dní. Po celou tu dobu na něho můj otec čekal."

Zeloy se naklonil nad mapu, kterou s takovou přesností nakreslil Lientyho otec.

„Dlouhá léta, aniž nám něco řekl, tam chodil a stavěl trať se zamaskovanými výhybkami. Dostal se až do blízkosti propasti. Potřeboval čtyři roky, myslím na to, aby postavil těch deset kilometrů a zamaskoval je. Koleje natřel nabilo a přenosné výhybky bylo pokaždé třeba znovu přemístit. Pomocí malého elektrického jeřábu si sestavil drezínu a koleje kupoval u vzdálených prodejců."

Byly tam ještě další dokumenty. Tentokrát shromážděné Lienem Ragem. Šlo o fotografickou dokumentaci jeho sestupu do hlubin země.

„Jak jste se to dozvěděl, myslím o vašem otci?"

„Nevím. Jen tak... Najednou jsem si vzpomněl na tu propast, jak mi o ní otec vyprávěl, a pokusil jsem se ji lokalizovat. Trvalo mi to měsíce. Když jsem se dostal až tam, našel jsem jeho drezínu. Jeho křeslo. Sestoupil pomocí zvláštní plošiny s brzdícím systémem. Přístroj byl v perfektním stavu."

„Sestoupil jste taky?"

„O týden později."

„Sám?"

Lienty otevřel desky a Zeloy uviděl Lien Ragovy fotografie. Pokud fotografoval také Lienty, jeho snímky tam nebyly, a fotografie jeho otce se nenašly.

„To je nějaký potok?"

„Když ledovec taje, vytvářejí se potůčky a pak větší potoky. Mizí v zemi... Tam dál se potok setkal s rozpálenými skalami, to by vysvětlovalo tu vodní páru, která vystupuje až na povrch."

„A co sopka?"

Lienty neodpověděl a podal mu další snímek.

„Co to je, ten černý mrak?"

„Tohle?"

Leknutím až poskočil: měl před sebou okřídlenou příšeru s hrozící tlamou.

„Zvětšenina. Tahle zvířata nejsou větší než než polovina mé pěsti. Jsou to netopýři."

„Viděl jsem je mrtvé, mumifikované v jednom muzeu."

„Bylo tam teplo, mohl jsem jít s odhaleným obličejem."

„Až kam?"

„Narazil jsem na zbytky Lien Ragova tábořiště, kousek vedle tábořil můj otec. Vedle Lien Ragova jména vyryl i svoje."

„Jak se mu to podařilo, neměl přece nohy?"

„Byl šikovný, měl úžasnou sílu v pažích. Našel jsem stopy něčeho jako vlečňák. S tím zřejmě postupoval v suti kamenů. Jsou tam ještě kabely. Po trati, kterou postavil, si tam navozil spoustu potřebného materiálu. Myslím, že absolvoval tak desítku sestupů, každý den postoupil o kus. Mě zastavilo tohle."

Zeloy pomyslel na egyptskou sochu, kterou viděl v jedné knize z minulých dob.

„To není zvětšenina. To zvíře je skutečně obrovské."

„S lidskou tváří... ruce má jako přední tlapy..."

„Vlkodlak, který hlídá vstup do dalšího průchodu, postupně klesajícího dolů. Nenapadl mě, ale taky mě nenechal jít dál.“

„Měl jste zbraň?“

„Raději jsem nestřílel. O kus dál, zahalené tím stále přítomným oblakem páry, jsem spatřil příšerné, tiše se pohybující siluety.“

„yzdal jste to?“

„Čekal jsem dvě hodiny se zbraní v ruce a pak mi povolily nervy. Vrátil jsem se nahoru.“

Zeloy si pomalu prohlížel fotografie jednu po druhé. Šokující zjištění vystřídala pochybnost. Lycantrop přece neexistoval!

„Jak je to dlouho?“

„Rok. Vymýšlel jsem si různé záminky, jak oddálit druhou expedici. Nemůžu tam jít sám.“

„Lien Rag přece a váš otec...“

„Dva výjimeční a motivovaní muži, dokonce to měli v genech. Chci tím říct, že to udělali, protože byli fyziologicky uzpůsobeni to udělat... Můj otec to říkal docela jednoduše. Naše rodina je na takový čin geneticky připravena. Otec říkal, že na začátku je jeden z našich předchůdců nebo předchůdkyň, kterým byl pozměněn kód DNK tak, aby v daný den dokázali najít cestu zpět... Nevím, jestli mě chápete...“

„Myslíte, že ho vypustili v neznámé krajině s možností vrátit se do výchozího bodu.“

„Tak nějak...“

„Ale kdo ho vypustil a z jakého výchozího bodu?“

„To bohužel nevím... Z nějakého neznámého důvodu se ten předek nemohl vrátit po svých stopách, ale ten gen se předával dál a občas se v našem rodě objeví, možná náhodou, možná ne... Váš otec se cítil předurčen, svěřil se mému otci a já předpokládám, že můj otec si tehdy položil otázku, zda ho to náhodou taky někam netáhne.“

Zeloy se zašklebil. „Neokatolíci nebo fanatici z různých sekt tomu říkají volání Boha.“

„To s tím nemá nic společného,“ namítl prudce Lienty Ragus.

„Ale co vy, na co myslíte vy?“

Vypadal nesvůj, byl v rozpacích. Určitě o tom také snil.

„Ta propast je možná vstupní branou do jiného světa, lepšího, kam se lidé ukryli a čekají, až skončí doba ledová.“

„Že by žili pod zemí, možná v teple, ale jako živočichové?“

„Snad je to jen brána...“

„A když ji otevřeme, bude za ní ráj,“ ironizoval Zeloy.

„Vím, že je to pitomost, ale dokážete si snad představit něco jiného? Obnovitelé mluví o Slunci, ale díky třem staletím výchovy doma i ve škole se jeho obraz z našich představ dokonale vytratil. Nedokážeme si ho už ani představit, ani o něm snít. Nevíme, co to je. Říkají nám, že je nahoře, nad naší nebeskou klenbou. Ale proč by nemohlo být pod zemí?“

„Uvězněné a hlídané vlkodlaky?“

„Nevěříte tomu?“

„Opravdu bych je rád viděl.“

„Můžeme uspořádat expedici. Dokážu ji zorganizovat za necelý týden.“

Zeloy zavrtěl hlavou:

„Musím zpátky do GSS, ale vrátím se. Kdybych se příliš opozdil, budou si dělat starosti a budou mě podezírat. Ale určitě se vrátím. Po nějakou dobu zůstaneme v kontaktu. Musím rozptýlit všechna podezření.“

Ještě jednou si toužebně prohlédl fotografie.

„Musím se teď vzdát, nebylo by to rozumné. Napíšete mi a já opatřím chybějící materiál. Jestli příliš nespěcháte, můžu ho objednat i jinde.“

„Víte, co Lien Rag přinesl z propasti? Kus keramiky s vysokou termickou odolností. Neuvěřitelná hmota, nezničitelná.“

„Kam až se dostal?“

„Tam, kde je světlo a teplo, víc nevím.“

13

Druhý den si Yeuze uvědomila, že ta cesta do pohraničních oblastí, které nikdy nenavštívila, dokonce ani v dobách kabaretu Miki, je nesmysl. Vydala se na východ a měla se tam setkat s nějakým mnichem, který kdysi přivedl Metaře Věčného života k evangeliu, který snad mohl něco vědět o smrti Liena Raga.

Když jí kardinál Petr vyprávěl o tom duchovním, nazýval ho bratr Ignác. Příliš o tom nepřemýšlela. Rezervovala si kabinu na palubě Střední transevropské linky, která odjížděla ještě téhož večera. Personál ambasády byl z toho vyvedený z míry a ona pochopila, že to byla hloupost. Proč nepočkala na Zeloye a neposlala ho místo sebe? Zabere jí to nejmíň týden, cesta tam a zpět, a možná zbytečně.

Někdo zaklepal na dveře kabiny a s nakvašeným výrazem vstoupila dovnitř hosteska:

„Budete večeřet tady, nebo v jídelním voze?“

„Rezervujte mi stůl.“

„Stůl ne, jen židli. Musíme mít místo pro všechny.“

Byl to určitě jen obyčejný spoj. Vagony byly vytápěny starodávnými kamny na uhlí a teplý vzduch byl vháněn potrubím do každé kabiny. Hosteska na těch kamnech připravovala čaj a různé patlanice a chodba vagonu byla

naplněna pachem síry a připálené mouky.

Když zazvonil zvon, Yeuze odešla do jídelního vozu. Byl už plný. Jen stěží se dostala na své místo, musela se prodírat mezi těmi tlustými chlapy. Ti se už cpali a nalévali množstvím piva. Žen tam bylo jen velmi málo a hned si jí všimli. Až později zjistila, že ženy a děti zůstávaly v kabinách a neukazovaly se. Všichni mluvili neznámým jazykem a Yeuze si pomyslela, že jsou to nejspíš chovatelé jatečného skotu.

Naproti ní seděl stařec a vystavoval na odiv své zkažené zuby. Nutil jí pivo. Sám už pil druhý půllitr.

„Dobré pivečko, výborné."

Servírovali hustou polévku s pšeničnou krupicí a potom zelí na špeku. Yeuze byla zamyšlená a neměla hlad. Když si toho muž naproti všiml, posunky jí naznačoval, že by to dojedl za ni. Konečně pochopila a přistrčila k němu svůj talíř.

Bratr Ignác, bývalý misionář, byl z disciplinárních důvodů, Yeuze ovšem netušila jakých, povolán zpět do svého kláštera v Karpatech. Podle bratra Petra by mohl vědět, jak zahynul Lien Rag.

„Hodně mi dluží," tvrdil jí kardinál.

Yeuze se vrátila do své kabiny a objednala si čaj a topinky.

„Mám také zavařeninu," svěřila se jí hosteska, jako by to bylo to největší tajemství.

„Přírodní?"

„Samozřejmě."

Zavařenina byla však umělá. Jen v Mořskoledovecké se od nedávné doby dala koupit za přemrštěné ceny zavařenina z čerstvého ovoce. Yeuze pila čaj a přikusovala topinky. Vlak zastavil a žárovka skoro přestala svítit. To bylo už potřetí během dvanácti hodin. Museli čekat, až bude proud opět dostatečně silný a lokomotiva se znovu rozjede. Podívala se ven kulatým oknem, ale spatřila jen ledovou zeď. Museli stát v úzkém údolí. Lehla si, ale hosteska ji vyrušila. Přišla si pro tác, protože měla málo šálků a myla je v páchnoucím škopku.

Mnich u Metařů, dalo se tomu věřit? Proč ten spěch, bál se snad kardinál, že bude o těch papežích z doby Velké paniky mluvit? Především o Řehořovi XVII., který tak podivně dožil svůj život, nechal se svést nějakou venkovankou a měl s ní děti. Lien Rag mohl doplnit celý příběh hlavně díky pomluvám Řehoře XVIII., který svého bývalého představeného nemohl ani cítit.

Nazítří ráno projížděl vlak pomalu hornatou krajinou. Dokonce bylo vidět skály, pokud byly tak svislé, že se na nich led neudržel.

Yeuze se najedla ve své kabině. Ti neotesaní, pupkatí cestující jí naháněli strach. Cpali se tučnými jídly a dělalo se jí z nich nanic. Přesto kdysi mohli být stejní lidé mezi návštěvníky kabaretu Miki, jehož obhroublé výstupy se líbily přesně takovému typu. Zazlívala sama sobě, že se z ní stala taková netolerantní fajnovka, ale tam u nich, v Mořskoledovecké, se čím dál méně nosil barbarský primitivismus a lidé se pokoušeli žít šťastněji.

Třetí den vystoupila na nádraží Romania Station, v hlavním městě stejnojmenné provincie, Provincie číslo 53. Se zalíbením objevila zvláštní kupole ve tvaru velké cibule, které zde chránily obyvatele před mrazem. Vládly tu barvy a ženy měly na sobě podivuhodné šaty z tlusté vlny s geometrickými vzory.

„Tirgu Station," řekli jí na informacích, „to musíte čekat do zítřka. Trať je zavalená ledem v délce dobrého kilometru. Ledové pluhy odstraňují překážky."

Nedaleko nádrží našla roztomilý hotýlek, také pomalovaný výraznými barvami. Pokoj byl pěkný a dobře vytopený. Vysvětlili jí, že je to díky plynu z Tirgu Station, který vedl až do hlavního města.

Už za svítání se běžela informovat a dozvěděla se, že vlak se právě připravuje na nedalekém nástupišti. Usadila se v něm mezi prvními, ale vlak vyjel z Romania Station až v poledne a nebyl v něm jídelní vůz. Hosteska jí prodala tlustou omeletu plněnou sekaným masem a čaj.

„Jedete do Tirgu Station pracovat?" zeptal se jí soused.

„Ne. Jedu do kláštera Misionářů."

Chlapík, zřejmě veselá kopa, se na ni překvapeně podíval:

„Nikdy vás nepustí dovnitř. Tahle legrace je ženským zakázaná."

„Čekají mě."

„No, když to říkáte, ale i tak se obávám, že vás tam nepustí."

Měl samozřejmě pravdu, byla si sebou příliš jista. Klášter byl mimo stanici, na konci ubohé horské trati, kam se drezína ozubené dráhy jen stěží vydrápala. Začínalo se připozdívat a řidič ji upozornil, že po osmé hodině už nic nepojede.

„Tam nahoře by vás nechali radši chcípnout venku, než by vám poskytli útočiště. Jako úkryt před mrazem vám může posloužit leda starý vagon zubačky."

On taky mluvil pravdu. Bratr dveřník koulel zděšeně očima, když ji uviděl. Rychle mu sdělila důvod své návštěvy. Zabouchl okénko bez odpovědi a nechal ji čekat venku v padesátistupňovém mrazu. Naštěstí ji izotermická kombinéza dobře chránila, ale i tak se občas rozklepala zimou.

Za nějakou chvíli se v mezeře okénka objevil kus papíru. Zaváhala, ale pak si řekla, že je zřejmě pro ni. Žádali ji, aby počkala na bratra Ignáce na malém nádraží ozubené dráhy.

Čekala už hodinu. Přijela další drezína s mnichy ukrytými pod velkou kapuci a venkovany, co bydleli o kus dál na farmě postavené jako iglú. Pak zůstala sama. Napadlo ji, jestli jí kardinál zlomyslně nevnutil tuto zkoušku, aby ji přinutil činit pokání.

Neměla nic k jídlu, ale trápila ji především žízeň. Na nádražíčku ukazoval teploměr minus třicet stupňů a Yeuze se začínala obávat, že bude muset sjet do stanice poslední drezínou, aniž se setká s tím prokletým misionářem.

Konečně přišel. Předcházel ho odporný zápach špíny a alkoholu. Nedokázala určit, který z nich převládá. Byl zamotán do otrhaného hávu a neviděla z něho ani špičku nosu.

„Bratr Ignác?“

Kapuce se rychle uklonila.

14

„To je cesta kupředu,“ prohlásil prezident a díval se R. přímo do očí. „Není to naše vina. Obyvatelům této koncese přinášíme štěstí a spokojenost a nestrpíme tady anarchisty... Člověk možná dokáže žít i bez radostí ducha, jak vy nazýváte umění... Nevím. Nemám nikdy čas užívat si těchto radostí, a přesto žiju. Buduju. Můj Viadukt bude největším soudobým dílem lidstva, pádnou odpovědí nelítostné přírodě, která už po tři sta let drží náš život v zajetí mrazu.

„Budete rád, když opustím Společnost?“

Kid se podíval na R. Těžká víčka, brunátný obličej a rostoucí břicho. Zdánlivě netečné oči za skly brýlí však bděly.

„Ano, budu radši. Špatné býlí se musí vytrhnout i s kořeny. Ty ďábelské vzducholodi nás provokují a vnitřní nepřítel sabotuje naše úsilí. Ta vaše hra dovolila lidem příliš snít. Milý R., Slunce už neexistuje, neměl jste právo o něm mluvit tak svůdně, tak poeticky. Vaše hra se nebude hrát už nikde.“

„V Afrikánii je povolena.“

Kid pokrčil úzkými rameny a hlava bez krku mu skoro zmizela mezi dvěma hrby.

„Využijte diplomatických výhod. Tam také najdete zdroje inspirace.“

„A co Kaempolis...“

„Uděláme z něho velké prázdninové centrum a samozřejmě i kulturní stánek, neobávejte se.“

„Bohužel musím.“

„Tak jako tak budete dlouho, velmi dlouho pryč a nemohl byste pokračovat v řízení té stanice. Musí se ozdravit, jako Titanpolis. Tam už' dokončujeme pětadvacátou křišťálovou kupoli. Je to královna Všehomíra.“

„Ledová královna, jako všechno ostatní, bez duše. Lidé se tam nudí a hýří ještě víc než jinde. V hloubi duše to dobře víte, jenže si to nechcete přiznat.“

„Už jděte, R. Pozdravujte Yeuze.“

„Vrátíme se.“

Kid se málem nechal unést zlostí. „Neprovokujte mě.“

„Vrátíme se, protože nás budete potřebovat, až překročíte všechny snesitelné meze. A pokud ne, zůstanete navždy sám. Lien Rag je mrtvý, nás jste poslal pryč, Jdrien se zavřel do svého ghetta na Skládce a odmítá se s vámi setkávat. Zůstali vám už jen pochlebovači.“

R. se uklonil a šel ke dveřím.

„Vyřiďte Yeuze, že její informace o nepokojích v Transevropské jsou velmi cenné. Potřebovali bychom, aby ještě chvíli trvaly, protože Sibiřská mezitím úspěšně ukrajuje z ropných polí objevených pod ledem.“

R. se prudce otočil. „Chtěl byste, aby rozdmýchávala žhavé uhlíky?“

„Krásně řečeno! Proč ne?“

„Bylo by to proti všem zavedeným diplomatickým zvyklostem.“

„Yeuze je především státní zaměstnankyně Společnosti a musí bdít nad jejími zájmy. Některé z těch úkolů jsou choulostivé, jiné dokonce odpuzující, nesmí však váhat je splnit.“

R. tentokrát raději neodpověděl a odporoučel se.

„Tak, a stará garda už neexistuje,“ řekl si pro sebe prezident.

R. měl pravdu. Prezident už neměl nikoho, na koho by se mohl opravdu spolehnout. Pokrčil však znovu rameny a rozjel se s vozíkem k šanonu, který byl před zvědavci chráněn speciálním kódem. Otevřel ho a vybral pár exemplářů starého vojenského plátku vydávaného v Sibiřské. Dlouho se kochal Yeuzinou nahotou, mohl ji na těch fotkách obdivovat ze všech stran. Ještě stále byla krásná a žádoucí. Už dvacet let snil o tom, že se stane jejím milencem, nikdy si však netroufl říct jí to přímo. Bál se, že by se mu vysmála, jako už mnoha jiným. Pravda, dnes by ho možná neodmítla, z respektu či snad ze strachu, ale o takový souhlas nestál.

Pečlivě šanon zavřel a přejel k posledním, mnohonásobně zvětšeným snímkům svého Viaduktu.

„To je krása, prostě nádhera!“ chtělo se mu vykřiknout z plných plic.

Je to největší dílo na světě. Vedle něho byl ten skvělý Tubus staré lady Diany jen ubohou maškarádou, která se navíc neustále hroutila.

Zacouval na svém vozíku, aniž spustil Viadukt z očí, a vrátil se k psacímu stolu. Musel prostudovat návrh Sibiřské na utvoření koalice proti Bratrství Vzducholodí. Bude nutné obnovit železniční síť a obklíčit Obnovitele v jejich doupěti. Bude to velké, obrovské riziko, které by na sebe vzal. Přemýšlel a napadlo o jednodušší řešení. Musí najít dobrého agenta, který bude mít dost odvahy se tam vypravit a posbírat informace.

15

Yeuze měla chvílemi dojem, že kapuce, ztuhlá spíš špínou než mrazem, zakrývá jen prázdnotu. Že pod není vůbec nic. Jediná elektrická žárovka, mžourající v prostoru opuštěné miniaturní stanice, jí rozhodně nepomůže získat aspoň představu o podobě bratra Ignáce. Pokoušela se stočit své kroky směrem ke kuželu světla a přinutit ho, aby ji následoval, nedal se však nachytat. Bariérou zimy a vzduchového filtru jeho ochranné kukly procházel jen zápach.

A konečně taky hlas. Ochraptělý hlas ochmelky, jehož vulgárnost prozrazovala existující pouta toho mnicha k reálnému světu.

„Žádnej bratr,“ namítl. „Otec... Jsem otec Ignác, i když jsem největší alkoholik, jakýho země nosí. Nemáte něco k

pití?“

„Lituji,“ řekla.

„Hezká žena má v kabelce vždycky něco k pití... Jistě máte aspoň parfém?“

„Nikdy ho nepoužívám.“

„To jsou nápady,“ rozčilil se zklamaně.

Otevřela kabelku a ukázala mu její obsah.

„Máte dolary? Poslední drezínou se snad přikodrcaj sedláci, vždycky maj u sebe nějakou vodku, ale bezvěrci jedni, prodávaj ji nekřesťansky draho.“

„Kolik chcete?“

„Přece hodně, náno pitomá...“

Podala mu bez počítání svazek bankovek a on ho popadl tak rychle, že si ani nestačila všimnout vymrštěné ruky. Bankovky zmizely v širokém rukávu.

„Kardinál Petr,“ začala, „arcibiskup GSS...“

„Taková špína, jačí lejno!... Chováme v klášteře jaky, který jsme dostali od bratrů z Tibetu. Jačí lejno je aspoň k něčemu, dobře vyschlý pěkně hoří, bratr Petr je k ničemu... Musím však před ním poklonkovat, líbat mu nohy, který jsou určitě pěkně zaneřáděný, protože se už půl století čvachtá v těch nejhorších hovnech. Protože mu vděčím za všecko... Jsem pijan, a když na to přijde, pěkná ženská mi nenažene strach. Co bratr Petr, ošoustal vás?“

Šokované ucouvla.

Řekněte mi, co víte...“

„S velice mladejma Zrzavejma holkama se přece nijak neupejpal, ještě když měly duši, je tomu dobře patnáct let... I malý holčičky si dal, otvíral je svým silným posedlým ptákem...“

S ulehčením pocítila vibrace, drezína ozubené dráhy se dala do pohybu k poslednímu výstupu. Nedorazí však dřív než za půlhodinu.

„Vaší vlastní rukou,“ lákal ji... „Pod mnišskou sutanou, nádherná vzpomínka pro vás, až do smrti! Poslouží vám, až vašemu milenci dojde představivost. Zdejší venkovanky jsou příliš hloupý a chodí ke zpovědi jen málokdy... Tak teda ne, nechcete...“

„Dostal jste peníze... Jestli odjedu zklamaná, kardinál vám to nepromine.“

Sel si sednout na jedinou dřevěnou lavičku, ani za nic by si nesedla vedla něho. Tak uviděla jeho nohy a několik centimetrů lýtka pod ztuhlou sukní. Bosé nohy. Obrovské. Obuté do řemínkových sandálů. A co bylo ještě překvapivější, chodidla byla čistá, růžová. Nedokázala od nich odtrhnout zrak.

„Vyslali mě na misi k Metařům Věčného života, ke kacířům a bláznům. Sekta, která vlastnila Společnost... Když mluvím o Společnosti, bylo to vlastně pohřebiště... Tihle Metaři uklízeli na tratích ledovce Indickýho oceánu... Na Kerguelen Network, taky směrem na Mosambic Station. Sbírali mrtvoly podél tratí a kolem stanic, oběti epidemií a tak. Cpali je pak do hřbitovních vagónů.“

Yeuze ho nechala mluvit. Nepovažovala za nutné mu prozradit, že se do těch vzdálených končin vypravila a viděla, co z těch hřbitovních vagonů zbylo.

„Měl jsem hledat pro apoštolskýho vikáře Společnosti Svatýho kříže mrtvolu jistýho Harla Merna.“

„Jen jeho?“

„Abych řek pravdu, vikář mi naznačil, že kdybych našel taky mrtvolu dalšího chlápka, Liena Raga, byl by ještě radši.“

„Moment. Kdy přesně to bylo?“

Kapuce se naklonila, jako kdyby si otec Ignác prohlížel svá fenomenální chodidla.

„Před osmi... Možná devíti lety... nebo deseti.“

„Nemohl byste si vzpomenout přesněji?“ požádala Yeuze.

Venku už bylo slyšet dunění kolejí a Yeuze se začala bát, že nebude mít dost času vytáhnout z toho podivného duchovního maximum informací.

„Deset let, chcete-li...“

„Já nic nechci,“ zařvala, „chci jen spolehlivý údaj.“

„Dobrá, bylo to nejspíš před deseti lety... Nebylo to víc než šest měsíců potom, co ten Harl Mern zdrhnul ze Svatýho kříže.“

„Dobře, pokračujte.“

„Dost dlouho jsem s Metaři vyjednával, to mi teda můžete věřit. Nakonec jsme se ale domluvili a zavedli mě k jeho mrtvole... Nějakej profesor, nebo co... Musím říct, že nejdřív jsem se pídil po tom, jestli u sebe neměl nějaký papíry, než ho zmrazili... Nic, řekli mi, že neměl nic, ani fň... Něco ale mohl mít schovaný na těle, neprohledali ho. Byla to děsná dřina, to vám teda povím, s mrtvolou tvrdší, než je tady ta lavice.“

„Kdo byl vedle něho?“ zeptala se.

„To si myslíte, že si vzpomenu?“

„Musel byste si toho všimnout.“

„No jo, to ďábelský stvoření, napůl žena a napůl zvíře. Určitě ji zplodil nějakej smilník se samicí Zrzavejch... Jo, na tu si pamatuju...Krásný stvoření, ty rudý vlasy a děsně velký prsa... Byly vidět i pod šatama...“

„Našel jste ty listiny?“

„Ne... Neměl u sebe nic.“

„A co mrtvola Liena Raga?“

„Nebyla tam mrtvola Liena Raga. Měl jsem fotografie. Bezpečně jsem poznal toho starýho vědátora, to stvoření, ale

ten druhej tam nebyl. Hledal jsem ve stejným vagóně, pak ještě v dalších.“

Zubačka se objeví během deseti minut a ona bude mít právě tak čas nastoupit, jestli tady nechce do rána zmrznout.

„Hledal jste všude? Co vám řekli Metaři?“

„Snadný to nebylo, to mi můžete věřit... Šel jsem na ně zhurta, a protože jsem tvrdohlavej, nakonec jsem to z nich vyrazil. Po čtrnácti dnech kápli božskou a řekli mi, že tu mrtvolu prodali. Za velkej balík.“

„Komu?“

„Jen klid... V tý chvíli jsem myslel hlavně na dokumenty Harla Merna... Pochopte, vymyslel tu obludnou hypotézu o původu Zrzavejch, tvrdil, že prej ty zvířata jsou určitě božskýho původu... Nejsou prej nikdo jinej než potomci našeho Pána Ježíše Krista... Jó, potomci! Chudák Ježíš prej založil rodinu, a co víc, ať mi promine, že opakuju ty odporný pomluvy, několik rodin. Smilnil prej snad v každým městě a vesnici, kterou se svejma apoštolama navštívil... Takže se pak desítky lidí prohlašovaly za jeho potomky, až se proti nim ta stará katolická církev postavila. Po tom koncilu v...“

Kapuce sebou zavrtěla.

„Nemůžu si vzpomenout, takovejch koncilů...“

„Chalcedonie,“ Yeuze si nedokázala tu nápovědu odpustit.

„Jo, to je ono, Chalcedonie.“

Náhle se stal nedůvěřivým: „Jak to můžete vědět?“

„Kardinál mi o tom řekl pár slov.“

„Znáte teda i to, co následovalo: perzekuce, údajný potomci utekli až do Tibetu a tam se prej fyzicky změnili... Takový hovadiny... Ale nebezpečný pro víru a pro stabilitu nový církve.“

„Papíry jste tedy nenašel, a co dál?

Jediný reflektor ozubené dráhy začínal pomalu osvětlovat zastávku nádražíčka a kapuce se otočila tím směrem.

„Kéž tam jsou sedláci s vodkou. Většinou ji vozej sebou... Ale prodávaj ji za šílený sumy, neznabohové... Nakonec jsem se dozvěděl, že Metaři museli vrátit tělo Liena Raga pod hrozbou nějakýho válečnýho plavidla.“

„Jste si jist... Ze které bylo Společnosti?“

„Neřekli mi to.“

Už jen minuta, než dorazí drezína.

„Velké?“

„Prej jo, a že museli ustoupit před hrozbou, jinak by nikdy tělo nevydali.“

„Jen tělo Liena Raga?“

„Jo, jen to.“

„Zapřísahám vás, zkuste si vzpomenout na další podrobnosti... Vrátím se zítra a budeme v našem rozhovoru pokračovat... Přivezu vám vodky, co hrdlo ráčí... Všechno, co chcete.“

„Taková škoda, že jste přijela tak pozdě!... Zejtra už tady nebudu... Představenej mě posílá jinam a počínaje půlnocí budu na pět let vymazanej ze světa živejch. Má to bejt pokání za mý smrtelný hříchy.“

„Něco přesnějšího o tom válečném plavidle!“

„Bylo to něco obrovskýho, nahánělo jim to hrůzu. Dost Metařů zařvalo, než jejich šéfové ustoupili. A, konečně drezína... Doufám, že seženu pořádnej utrejch, abych jim ten převoz osladil.“

Ozubená dráha zastavila s nesnesitelným skřípěním.

„Prosím vás,“ volala za ním Yeuze, ale marně.

Mnich se vymrštil a spěchal za prvními cestujícími. Byli to skoro samí muži, na sobě měli dlouhé kabáty až na zem, červeně a zeleně vyšívané, z nějaké velmi hrubé látky.

„Otče Ignáci!“ volala.

Ten však zatím dělal obchody a v ruce třímal velkou, ručně opletenou láhev. Oslovil ji řidič:

„Cestující, vracíte se do Tirgu Station? Odjíždím hned.“

„Jen minutku, prosím.“

„Už mám velké zpoždění, je mi líto.“

Chtě nechtě nastoupila do drezíny a unaveně se opřela o dveře, které se právě automaticky zavřely. Dívala se na otce Ignáce, který zůstal na malém nádražíčku sám a zrovna si vyhrnoval sutanu. Yeuze se náhle nervózně rozesmála.

Ty bosé nohy, růžovoučké a čisťoučké, byly jen atrapa, ve skutečnosti měl na nohou silné, vatované vysoké boty. Právě se do nich snažil zasunout opletenou láhev vykšeftovaného alkoholu.

„Tahle smutná postava tu bloudí často a shání, čím by se zpila do němoty. V tom klášteře žijou divní chlapíci, to vám řeknu. Tenhle je váš příbuzný?“

„Vlastně ne, není.“

Sedla si dost daleko od řidiče, aby s ním nemusela cestou klábosit. Když vystoupila na nádraží v Tirgu Station, znejistěla. Oznámili jí, že na vlak do Romania Station musí počkat do rána. Musela se tam dostat, neboť jen tam zastavoval expres Středomořské transevropské dráhy.

„Je tu nějaký hotel?“

„Tamtím směrem, ale neseženete nic.“

Byla tam jen společná noclehárna, spalo se v jednotlivých kupé, muži na jedné straně, ženy na druhé. Skutečně už neměli žádné volné místo.

„Zkuste to u místních,“ poradili jí, „budete ale muset zaplatit cenu za celý týden, i když zůstanete jen jednu noc.“

To jí bylo jedno. Vydala se hledat jednu z nepřesných adres nedaleko nádraží. Všimla si, že stanice byla osvětlena plynem z místních zdrojů, aniž by ho transformovali na elektřinu. Mělo to výhodu, že se stanice zároveň ohřívala, nicméně vzduch byl nasycený kysličníkem uhelnatým.

„Cestující Yeuze?“

Drezína Bezpečnosti zastavila vedle ní. Vystoupil z ní důstojník a uklonil se:

„Máme příkaz odvézt vás na místo, kde najdete pokoj vhodný pro velvyslankyní Společnosti Mořského ledovce.“

„Komu vděčím za tu laskavost?“ zeptala se nedůvěřivě.

Důstojníka ani nenapadlo, aby jí odpověděl, nepřestával se však usmívat.

16

Zatímco obrněná drezína jela, Yeuze si pomyslela, že ji nejspíš přísně hlídají už od okamžiku odjezdu a že jí možná budou klást nepříjemné otázky o účelu její cesty až na samé hranice koncese. Uvědomila si, že o pár kilometrů dál už začíná Sibiřská.

V celé téhle oblasti zuřily za války kruté boje a ještě dnes byla silně militarizovaná.

„Vracíme se na nádraží?“

„Ano, cestující.“

„Tam mají volné pokoje?“

Důstojník mluvil o pokoji, ne o kupé nebo lehátku. Název pokoj znamenal zároveň honosný dům nebo luxusní hotel. Drezína zastavila vedle soukromého bílého vlaku, který poznala na první pohled. Na jeho palubě cestovala Floa Sadonová.

Mladá žena ji ostatně očekávala v přechodové komoře v nádherném domácím úboru, v hluboce vystřižené róbě, na rukávech a sukni lemované kožešinou.

„Jsem právě na inspekci ve zdejší oblasti, a co se nedozvím, že má drahá přítelkyně je tady taky!...“

Yeuze se zastavila hned u východu z přechodové komory, v luxusní hale vybavené lavicemi potaženými bílou kůží.

„Takové shodě náhod ani nemůžu uvěřit.“

„A máte pravdu.“

Floa ji zavedla do svého budoáru, držíc ji kolem pasu, a Yeuze se v duchu podivila, jak to, že jí to není nepříjemné.

„Navečeříme se a pak si promluvíme.“

Jídlo bylo jako obvykle vybrané, zalévané šampaňským. Yeuze se bavila kombinézy i kožešin a oblékla si Floiny dlouhé šaty. Postranní šev se otvíral až do výšky stehna a odhaloval bělostné obliny. Yeuze byla trochu plnější než Floa a cítila se v těch šatech strašně nestydatě. Zdálo se však, že hostitelka je tím nadšená.

„Kardinál je potměšilec a tajnůstkář a to se mi pranic nelíbí... Setkala jste se s tím mnichem, je to alkoholik a chlípník... Jeho představený ho bude muset na několik let stáhnout z oběhu.“

„Měl mi dát informace o Lienu Ragovi.“

„Vážně?“

Floa, sedící naproti ní, se naklonila a položila jí ruku na odhalené koleno. Yeuze si pomyslela, že se Floa napila šampaňského, což ji vždy dokázalo rozehřát.

„O mrtvém těle Liena Raga.“

Vyprávěla jí, co věděla, nemohla se však zbavit dojmu, že Floa ví o okolnostech smrti svého bývalého milence všechno.

„Válečné plavidlo?“

„Otec Ignác to nedokázal upřesnit. Rozhodně to však byl nějaký těžký kalibr.“

„Lady Diana?“

„To bylo první, co mě napadlo.“

„Znáte ji?“

„Bývala jsem vyslankyně u Komise Dohod NY Station.“

„Nikdy vám nedělala návrhy?“

Yeuze zrudla nejen kvůli té otázce, ale také kvůli něžné Floině ruce na svém koleni.

„Tvářila jsem se, že nerozumím.“

„Je čím dál odpudivější. Hrouda másla, ne, hora sádla, plavou v ní jen ty zlobou naplněné oči. Dokonce i pusa jí zmizela. Už si ji ani nepatlá rudou rtěnkou. Bylo by to docela možné, že má Lienovu mrtvolu... Co s ní ale chtěla dělat?“

„Uspokojení z toho, že vlastní tělo svého nepřítele?“

„Že by měla nekrofilní sklony?“

„Oh! To ne, prosím vás.“ Floa vklouzla vedle Yeuze a přiblížila rty k jejímu uchu: „Co kdybychom si spolu povídaly o Lienovi?“

Yeuze se špatně dýchalo. Pomyslela si, že plynové osvětlení města musí otravovat ovzduší, že proniká dovnitř i skrz instalované filtry. Floina ruka hladila její sevřená stehna.

„Vzpomínáte si taky na to, jak my tenkrát...“

„Byly jsme potřeštěné, tak mladé...“

„Nijak jsme nezestárly,“ prohlásila Floa a prudce se zvedla, aby naplnila poháry. „Jsme ještě plné života a milování potřebujeme často. Vy i já...“

„Floo, poslechněte...“ začala Yeuze.

„Odmítáte mě?“

„Vy myslíte, že bychom mohli zjistit, zda lady Diana ukrývá Lienovo tělo?“

„Já ano... Už jsem od ní získala obchodní smlouvy i politické dohody, tak proč ne tuhle informaci. Stačí zavřít oči a

představit si, že se vznášíte ve vaně plné sádla.“

„Vy jste dokázala...“

Floa Sadonová si rukou přejela po pravé straně svých šatů a ty se jako zázrakem otevřely na jejím dokonalém těle. Byla o maličko baculatější než kdysi, ale stále žádoucí. Šlápla na šaty a přistoupila k Yeuze. Ta se upřeně dívala na její zlaté chmýří, zářící pod lehce vystouplým bříškem.

„Víte, že jsem schopna všeho, dokonce i toho. Řídím Společnost uprostřed všeobecného nepřátelství ostatních akcionářů. Kdybych neměla výsledky, nikdy bych se neudržela... Mám proti sobě Výhybkáře, což znamená Železniční bezpečnostní službu, své staré nepřátele. Nejvýznamnější akcionáře, Neokatolíky, kteří se sice tváří, že spolupracují, ale když o mně mluví mezi sebou, říkají mi ‚ta obscénní čubka'. A ten zbytek, ostatní obyvatelé, mé nepokrytě nenávidí a povídají si o mně desetkrát víc lží, než by kdy mohla být pravda.“

Klekla si před Yeuze a položila bradu mezi její kolena. Jak jen mohlo být tolik něhy ve světle modrých očích té dravé, nelítostné ženy?

„Požádáme lady Dianu, aby nám složila účty o našem drahém chudáčkovi Lienovi, kterého jsme obě milovaly.“

Pomaloučku odhalila Yeuzina stehna a ta raději zavřela oči. Snažila se zapomenout na svou partnerku, na tuto chvíli, na to místo, ale sladkost těch úst ji přinutila uvědomit si svou obojakost.

Mnohem později zaznamenala, že soukromý vlak ujíždí s tlumeným předením do neznáma.

17

Na zpáteční cestě byl Zeloy zadržen Železniční bezpečností, protože přijížděl z oblasti Malého polárního kruhu. Už léta to byla vojenská oblast. Byl důkladně prohledán a vyslechnut. Jeho propustka na Výhybkáře zjevně neudělala žádný dojem.

„Pocházíte ze Společnosti Mořského ledovce. Můžete nám vyjmenovat některé tamější vysoké náčelníky Výhybkářů?“

„Třeba Lichten, řídí Vojenskou bezpečnostní službu.“

Byli s tou odpovědí spokojeni, ale stejně ho nepropustili hned. Vyvolali fotografie z jeho aparátu, nenašli však nic podezřelého. Dal si dobrý pozor: Lienty Ragus mu doručí daleko zajímavější snímky.

„Co jste chtěl na farmě Ragus najít?“

„Soby. Myslel jsem na reportáž pro své noviny. Zdálo se mi, že by pro naši Společnost mohlo být zajímavé importovat nějaké stádo a založit chov. Chybí nám takový druh masa.“

Nechali si ho tam dva dny a Yeuze si už začínala dělat vážné starosti. Už byla zpět v Grand Star Station a zavolala Flou. Ta si ji chvíli dobírala, naznačovala, že jí už zřejmě chybí chlap.

„Chci vědět, co je s ním.“

Vrátil se unavený a špinavý. Měla chuť o něj pečovat, vykoupat ho, namasírovat, dát mu najíst. On však nemyslel na nic jiného než na propast a vlkodlaky, na starého Raguse, který zmizel někde v hlubinách země.

„Vím už od Liena Raga, že v hlubinách té propasti žijí úděsné bytosti. Nechal po sobě Ragus ještě něco jiného?“

„Ne, anebo mi o tom jeho syn nechtěl nic říct. Musím se tam za nějaký čas vrátit. Pokusíme se sestoupit do propasti. Když kvůli ničemu jinému, tak aspoň abychom vynesli tělo jeho otce.“

Yeuze zapochybovala, zda ho kdy najdou. Nedokázala si svůj pesimismus vysvětlit. Zeloy se zavřel ve svém kupé a vrátil se až za hodinu. Neskrýval únavu.

„R. je na cestě. Kid ho málem vyhostil. Tvrdil mu, že se obává, aby mu neublížily následky kampaně proti Obnovitelům.“

„Železniční bezpečnost se mě na to ptala. Naše koncentrační tábory na ně udělaly velký dojem.“

„Jaká hanba!“ zaúpěla.

Zpočátku chtěla ještě počkat, než mu poví o svém setkání s otcem Ignácem, ale při večeři mu o své cestě vyprávěla.

„Mohla jste na mě počkat,“ vyčítal jí uraženě.

„Musela jsem jednat rychle. Nevěděla jsem, proč tak spěchám, on mi to však řekl. Je na pět let odstraněn z normálního života, určitě ho poslali do nějakého zapadlého kláštera.“

Poslouchal pozorně, přešel ho i hlad. Jediné oko mu svítilo vzrušením, zatímco dlouhá jizva zbledla.

„Můžu tu senzační zprávu použít?“

„Přemýšlím o tom už od svého návratu. Přece to nehoří, že?“

„To je přece fantastická zpráva. Sedíte si tady klidně, rozumujete...“

„Já už měla čas se s tím vyrovnat a vy uděláte totéž.“

„Válečné plavidlo? Doprovodná loď, nebo torpédoborec?“

„Nevím.“

Nedokázal se ovládnout, vstal a začal pobíhat po malé jídelně zvláštního vlaku. Každých deset sekund se udeřil pěstí do levé dlaně, až to nakonec Yeuze rozčililo:

„Proboha, sedněte si už!“

„Lady Diana odvezla tělo.“

„Vy si to taky myslíte?“

Zapálil si doutník, opřel si hlavu do dlaní a nasával euforizující kouř.

„Určitě ne proto, aby ho nabalzamovala nebo obdivovala... Ani proto, aby uspokojila svou pomstychtivost.“

Yeuze si vzpomněla na Floinu hypotézu, neodvážila se však o ní promluvit jako první.

„Už to mám, geny... Jistě nechala udělat podrobnou pitvu.“

Ukazováček se vymrštil směrem k ní.

„Musela vědět, že Lien Rag se cítil předurčen díky informaci zapsané do jeho chromozomů... To zděděné předurčení si vybralo tak trochu náhodou tohoto muže a on náhle změnil svou osobnost... Ano, ano, to musí být ono... Lady Diana na to nezapomněla a myslela si, že detailní pitva jí pomůže odhalit dosud neznámé informace o rodině Ragů, Ragusů a případně dalších... Její lékaři a biologové jsou z nejlepších na světě, určitě na to přijdou."

Yeuze si náhle uvědomila, že by mohl mít pravdu a že lady Diana těmito informacemi disponuje už deset let. Zeloy mluvil v přítomném čase, protože mu neupřesnila dobu, kdy byla mrtvola ukradena.

„Deset let," zaúpěl Zeloy zdrceně. „Je určitě příliš pozdě, leda že by neměli všechny prostředky pro detailní analýzu a následnou přesnou syntézu získaných poznatků. Což je docela pravděpodobné."

Ani Floa, ani ona na něco podobného nepomyslely, Zeloy však měl zřejmě pravdu. Lady Diana byla zvědavá, jak to, že ten mladý muž, dosud žijící poklidným životem malého úředníčka, se náhle stal hrozbou pro železniční společenství, pustil se do výzkumů v různých oborech, obhajoval Zrzavé, koketoval s Obnoviteli Slunce a měl velmi pokrokové názory na demokracii. Pro ženu, kterou vlastní moc uzavřela do pohrdavé povýšenosti, bylo nepředstavitelné, že by ten muž jednal pouze ze své vlastní vůle. Yeuze vždycky věřila, že Lien Rag jednoho dne začal se sebekritikou a svobodně se rozhodl skoncovat se všemi formami společenského poručnictví.

„Sám Lien Rag se považoval za povolaného," řekl Zeloy, jako by sledoval její myšlenky.

„Díky různým shodám náhod, které ho v životě potkaly, si dokonce myslel, že je nesmrtelný."

Zeloy si znovu zapálil svůj doutník. Yeuze vstala a šla k baru pro láhev staré pálenky.

„Díky tomu, že se mu podařilo uniknout všemu nebezpečí, musel logicky dospět k té skorojistotě... Ale je mrtvý," řekla Yeuze, „a lady Diana určitě rozkrájela jeho tělo na kousky."

„Jak jen bychom to zjistili?"

Yeuze naplnila sklenky a usrkla ze své.

„Mám určitou naději, ale nemůžu vám o tom říct nic bližšího. Je to součást mého profesionálního tajemství."

Zřejmě se s tím spokojil. Chudák Zeloy, kdyby věděl, jakým způsobem Yeuze ten slib od Floy získala! Celou noc s ní sdílela lože a nijak se nepohoršovala nad fantaziemi do krajnosti vystupňované erotiky této zmocněnkyně Úřadu pro zahraniční vztahy. Nelitovala ničeho, většinu těch rozkoší si sama užila, nicméně nebyl to právě šťastný začátek její mise v GSS. Floa si bude představovat, že má nad ní nějakou moc, a bude se snažit toho zneužít.

„A dozvíte se to brzy? Tu odpověď, budete ji mít rychle?"

Floa se s lady Dianou setkávala pravidelně někde na Atlantském mořském ledovci. Občas se nabízela sama, občas dělala tlusté ředitelce Panamerické drahoty. Beze studu vyprávěla Yeuze, jak probíhají jejich vzájemná setkání, když oficiální část rozhovorů skončí.

„Nevím, kdy ji budu znát..."

„Musím najít nějaké bývalé Metaře Věčného života... Jsem si' jist, že jich ještě pár existuje, ale rozutekli se nejspíš do všech koutů."

„Dokonce i do Transevropské?"

„Možná. Přemýšlela jste někdy o té záležitosti Věčného života? Podle mě ten název není jen tak samoúčelný. Skrývá se pod ním tajemství a ten starý opilý redaktor z Vítězství to taky vytušil..."

„Metaři věřili, že po smrti existuje duchovní život..."

„Ne, to jistě ne... Myslím, že věděli, že tento život může pokračovat jinde, a nejen po stránce duchovní... Někde jinde, jenže kde?"

18

Když Liensun nastoupil na palubu vzducholodi Slunce Svobody jako kapitán-aspirant, byl bez sebe radostí. Nespal kvůli tomu kolik dní, než konečně nadešla hodina H. Musel čekat na meteorologické hlášení, aby vzlétli za příznivých povětrnostních podmínek, neboť cílem jejich mise byl nejzazší sever mořského ledovce, oblast mezi bývalou Sibiří a Amerikou, v Beringově úžině.

Byl jedním z mála, kdo znal cíl expedice. Jestli půjde všechno hladce, budou za dva dny na místě. V zásobnících si vezli množství výstroje a materiálu. Plášť lodi byl utkán z uhlíkových vláken a pokryt nepropustným obalem. Největší senzací byli ovšem parašutisté. Padesát příslušníků nové Sluneční milice se vydávalo na svou první akci!

Už po léta se Ma Ker zabývala touto myšlenkou. Bylo zapotřebí mnoha pokusů, nejdřív jen s předměty, potom s figurínami, než byl sestrojen spolehlivý padák. Největším problémem nakonec byl nábor odvážných lidí. Vytvoření jednotky a její výcvik trvaly dva roky. Šlo o něco naprosto neobvyklého, v té době byly ještě skoky padákem ze vzducholodi sportovní exhibiční disciplínou. Nikdo neměl odvahu přidat se k malé skupince zkušebních parašutistů. A pak náhle, s masivním přílivem mladých, bylo komando rychle sestaveno a vycvičeno. Všichni skákali xkrát bez nejmenších problémů. Měli na sobě nové, speciální kombinézy a byli lehce ozbrojeni. Nejstarší z Obnovitelů se stále ještě nemohli vzpamatovat z úžasu, když na vlastní oči viděli, jak se vrchlíky padáků rozvírají pod nehybnou masou vzducholodi.

Uprostřed druhé noci plavby si velitel lodi nechal zavolat Liensuna do pilotní kabiny. Liensun se podílel na práci posádky jako všichni ostatní. Pilotoval stroj, vykonával práci druhého důstojníka, vysílal, podával zprávy o průběhu akce, vedl výcvik v tělocvičné a učil se pravidlům hospodaření.

Velitel Levica stál v kabině vyhrazené mapám a jeho mladá energická tvář byla ozářena tlumeným světlem fluorescenční svítilny. Plavili se jen s minimálním osvětlením, aby na sebe neupozornili.

„Liensune, zítra ráno zorganizujete informační brífink pro parašutisty."

Liensun se z toho nemohl vzpamatovat.

„Vysvětlíte jim, jakým způsobem budou útočit a proč. Nakreslíte jim plán na tabuli a rozdělíte jednotlivé úseky příslušné oblasti. Po skončení brífinku provedete přísnou detailní inspekci. Odhalíte nedostatky a uklidníte parašutisty, budou to potřebovat. Velitelem pozemní akce jste vy. Děkuji, můžete jít.“

Liensun zasalutoval a otočil se. Odhadl, že cíle dosáhnou kolem poledne, a rozhodl se, že brífink svolá na devátou hodinu. Pak si lehl a spal jako zabitý.

V devět hodin se postavil před svou sluneční gardu. Všem bylo kolem dvaceti, žádný z nich však nevěděl, jak mladý je on. Vypadal dokonce starší než většina z nich. Odpověděl jim na pozdrav a šel přímo k tabuli, zatímco jeden z pomocníků rozdával mapy.

„Tohle je Východní sibiřská síť, tady je přerušená. Ve skutečnosti se ohýbá do oblouku a vrací se na západ po síti, která leží o něco severněji. Napadneme sibiřský trestanecký vlak, ve kterém je uvězněno kolem šedesáti až sedmdesáti Obnovitelů Slunce v jakýchsi pracovních celách. Jsou tam ženy, děti i muži. Všichni v tom vlaku pracují, vlak je zároveň stájí s dojnicemi a hovězím dobytkem. Ti lidé pracují v hnoji, ale teplo zvířat jim umožňuje žít v jakžtakž snesitelných podmínkách. Zastavíme ten vlak tady. Předtím však uskutečníme seskoky. Jeden po směru jízdy, druhý na konci. V každé várce bude pět mužů s výbušninami. Hlavní seskok přijde ve chvíli, kdy bude Vlakvedoucí upozorněn indikátorem průjezdnosti kolejí a zastaví. V té chvíli seskočí čtyřicet mužů a zaútočí.“

Prohlédl si jednoho po druhém:

„Počítáme s momentem překvapení a strachu. Poprvé uvidí muže padat z nebe, ve skutečnosti však budou vyděšení už při pohledu na vzducholoď. V trestaneckém vlaku nejsou těžké zbraně, jen pušky a samopaly.“

Mladík s vyholenou hlavou zvedl ruku:

„Jak poznáme Obnovitele? Všichni trestanci budou chtít nastoupit do vzducholodě.“

Liensun se usmál: „To je dobrá otázka. Jedině Obnovitelé si troufnou nalodit se do Slunce Svobody. Všichni totiž vědí, co to znamená. Naše propaganda pronikne všude, dokonce i do trestaneckých vlaků. Navíc budou muset odpovědět na následující otázku: Co je Slunce? A jak zní odpověď?“

„Slunce je život,“ ozvalo se sborově z padesáti hrdel.

S výsledkem inspekce byl Liensun navýsost spokojen, protože kromě několika drobností nemusel nikomu nic vytknout. Ti mladí lidé byli tak nadšení svou misí, že se ochotně podřídili přísné disciplíně.

„V poledne shodíme prvních pět.“

Vzducholoď znehybněla nad tratí, i když dul velmi silný boční vítr. Parašutisté vyskočili a jejich padáky se rychle otevřely. Jakmile nálože vyřadí trať z provozu, vydají se pěšky do staničky v sousedství. Podaří-li se jim to, zmocní se nějaké drezíny a pokusí se dostat se k zastavenému trestaneckému vlaku. Pokud ne, vyzvednou je na zpáteční cestě.

Pět dalších mělo vyskočit na předem určeném místě, ti však budou mít s sebou i malou lehkou drezínu, která se houpala na lanech tří padáků.

Vzducholoď se dala do pohybu proti směru jízdy vlaku. Čekala, až radar oznámí jeho přítomnost. Pak už zbývalo jen další čekání.

„Vidím ho,“ řekl druhý důstojník, který pozoroval trať dalekohledem. „Zpomaluje.“

Byl to vlak na parní pohon, sestavený z početných vagonů, které už měly leccos za sebou. Nad všemi se vznášely malé obláčky páry. Velitel, aby upoutal pozornost, nechal vystřelit několik světlic a potom začali vyskakovat parašutisté.

Liensun je pozoroval, jak se blíží k cíli, a znovu myslel na to, jak jen mohla Ma Ker přijít na tak geniální myšlenku. Ta něžná a laskavá žena se náhle pod tlakem vnějších okolností projevila jako tvrdý a rozhodný člověk. Liensunovi byli tehdy tři roky, když je napadli Lovci tuleňů, skuteční bandité, proti nimž se museli úporně bránit. Od té doby začala být Ma Ker přesvědčená, že násilí je nutné, chtějí-li Obnovitelé dosáhnout vytčeného cíle.

Parašutisté právě napadli trestanecký vlak a využili momentu překvapení strážců, kteří se zatím nezmohli na žádný odpor.

„Přijíždí drezína,“ hlásil velitel.

Rychle se blížila k vlaku. Všimli si, jak jedna ze skupinek útočí na vrata a uvolňuje je. Náhle ztuhli překvapením a pak se rozesmáli.

Několik dojnic a jedno tele se vyřítily z vagonu a klouzaly po ledu. Jedna z krav zaútočila na parašutistu, který ztuhl překvapením. Nakonec uskočil, ale kráva se dál hnala za ním a musel ji zneškodnit.

„Zatím to probíhá dobře,“ řekl spokojeně velitel.

„Sestoupíme níž.“ Liensun byl už netrpělivý.

„Počkáme ještě na zelenou světlici, tak jak to bylo předem domluveno.“

První trestanci v otrhaných hadrech stáli nejistě ve dveřích a neodvažovali se vystoupit ven do třeskutého mrazu. Velitel výsadkové skupiny nevěděl, co dělat, a Liensun si vyčítal, že na to měl pamatovat a zajistit příděl kombinéz, aby se Obnovitelé mohli rychle nalodit.

„Zelená raketa!“

Zahřívané kotvy se spustily dolů všechny najednou a zavrtávaly se do ledovce. Chvíli nato už vzducholoď začala klesat a zároveň vypouštěla část helia z balonu. Dosedla na led několik set metrů od stojícího vlaku.

19

Museli posbírat všechny přikrývky a kombinézy, aby vysílené vězně ochránili před mrazem, než nastoupí do vzducholodi. Některé z nich museli přenést, nedokázali už vystoupit po můstku nahoru do velké gondoly, kde na ně

čekal lékař a dvě zdravotní sestry. Ti, co ještě mohli, pomáhali ostatním. Kontrola vězňů byla velmi přísná a parašutisté museli pohrozit jednomu z mužů, který se chtěl nalodit za každou cenu.

„Stanu se Obnovitelem... Moje matka k nim přece patřila...“ Tentokrát šlo pouze o to, vybrat vězně, kteří byli potrestáni kvůli svým sympatiím k Obnovitelům. Ann Subová tvrdila, že později se z nich stanou ti nejlepší spolupracovníci Bratrství.

„Podívejte, další část komanda jede ve staré parní lokomotivě.“

Napadli malou stanici právě ve chvíli, když tam zastavil nákladní vlak. Zmocnili se lokomotivy a vyrazili na východ.

„Pospěšte si,“ pobízel je velitel.

Ze strany Sibiřanu sice nebylo čeho se obávat, ale předpověď počasí byla znepokojivá. Hlásili silný jižní vítr, který bude brzdit návrat vzducholodi. Kvůli vysvobozeným trestancům nemohli s sebou vézt plné zásobníky oleje. Naštěstí se po cestě vyskytovaly dvě tulení základny, kde bude oleje dostatek.

„Co bude s drezínou?“

„Čtyři muži zůstanou v ní a zvedneme ji pomocí rumpálu.“

Když začala vzducholoď stoupat, zatím jen pomocí kotevních kabelů, zachránění vězňové nedokázali přemoci obavy. Snažili se však nepodlehnout panice, ani když sebou Slunce Svobody trhlo a vyrazilo přídí nahoru ve třicetistupňovém úhlu. Jeden z kabelů totiž povolil.

Drezína s posledními parašutisty, kteří drželi vlak v šachu svými samopaly, už byla na palubě. Vzducholoď mohla odplout a bránit se v případě potřeby střelbou z raketometů přímo z paluby.

Asi padesátiletá žena se oddělila od skupiny a přistoupila k Liensunovi:

„Omluvte mě, prosím, pane důstojníku, ale vaše tvář mi je povědomá. Vím, jste velmi mladý, a přesto si dobře vzpomínám na obličej, tolik podobný vašemu.“

Liensun se na ni s údivem zadíval.

„Už mnoho let mě drží v tom trestaneckém vlaku... Předtím jsem byla jinde, vyráběli jsme tam falešné kožešiny, ale vyhořel a převezli nás pak sem. Jsem zavřená už dvacet let. Bývala jsem vědeckou pracovnicí, fyzičkou...“

„Podobám se svému otci, jmenoval se Lien Rag,“ řekl Liensun.

„Ach ano, Lien Rag, ovšem... Muž, co vysvobodil Yeuze.“

Liensun na to jméno zareagoval. Nemohl na tu zvláštní ženu, kterou potkal v Hot Station, zapomenout.

„Řekla jste Yeuze?“

„Nejste náhodou tím dítětem, o které se v té době starala?... Ne... Nebo snad ano?“

„Mluvíte o mým nevlastním bratrovi, Jdrienovi,“ ušklíbl se Liensun.

„Jmenuju se Ligath... Bylo mi líto, že Yeuze tak rychle odešla. Byly jsme přítelkyně a přeju jí, že se dostala na svobodu o tolik dřív než já... Víte, pracovala jsem stále, i v tom trestaneckém vlaku jsem si dělala poznámky, mám je pořád u sebe, zašité v šatech.“

Nadšeně se rozhlížela kolem sebe:

„Věděli jsme, že takové přístroje existují, ale nevěděli jsme, jak si je máme představit. V trestaneckém vlaku se toho dozvíte spoustu, pokaždé, když přivezou nové lidi. Dělala jsem účetní v mlékárně a potkávala jsem dost lidí. Dověděli jsme se i o založení Bratrství...“

„Víte, co se stalo s Yeuze?“

„Ne, nevím. Patří k nám?“

„Ne, to jistě ne, naopak. Stala se z ní důležitá osoba ve Společnosti Mořského ledovce, je ambasadorkou v Transevropský.“

Ligath zůstala chladná. Naučila se skrývat své city a ten kluk na ni v průběhu rozhovoru začal dělat dost divný dojem.

„Společnost Mořského ledovce je náš úhlavní nepřítel. Zatýkají naše stoupence po tisících a deportují je do koncentračních táborů.“

„Yeuze o tom ví?“

„Ovšem, je prezidentova kamarádka. Povídá se dokonce, že prý víc než kamarádka.“

Ligath stále nic neříkala, jako by ji to nezajímalo, a Liensuna to dopálilo:

„Nikdy se nepokusila vás vysvobodit? Mohla se přece u Sibiřanů přimluvit.“

„Předpokládám, že musela velmi tvrdě bojovat, aby se dostala tam, kde je. Hodně věcí se tím vysvětluje,“ řekla ta žena měkce.

20

R. dorazil uprostřed jedné noci po dlouhé cestě, téměř dvakrát tak dlouhé co do kilometrů, než bylo obvyklé. Z hlavní hráze stanice zavolali cestující velvyslankyní, zda za cestujícího Ruandu, spisovatele, ručí. Ten hovor ji dokonale probudil, odpověděla s jistotou, jaká se od ní žádala, a oblékla se, aby ve vší počestnosti očekávala manžela. První část noci strávila v Zeloyově kupé, nechtěla však s novinářem zůstat. R. měl vždy pochopení pro její výstřelky, avšak po tříměsíčním odloučení by se mu nejspíš příliš nezamlouvalo, kdyby ho nečekala na lůžku v kupé sama.

Byl pohublý a unavený.

„Nedostal jsem zvláštní vlak, dostalo se mi však cti cestovat ve VMSE, Velkém mořskoledoveckém superexpresu, až na západní pobřeží Afrikánie. Bohužel na Atlantském ledovci jsem ztratil spoustu času a peněz. Od té doby, co se konvoje musí vyhýbat Jižní transevropské dráze, je atlantská síť úplně rozložená. Situace se prý nelepší... V Afrikánii tvrdí, že revoluční moc je už ustavena.“

Vzal si sklenici vodky a trochu jídla, připadalo mu však jen velmi průměrné.

„Předvídal jsem potíže se zásobováním. Ve vagonech se silikokary jsou bedny s potravinami."

„S jakými silikokary?"

„Kid posílá jeden darem pro Flou Sadonovou a přeje si, aby ten druhý byl vystaven někde ve výloze... Věří, že díky místním zbohatlíkům by se mohl rozvinout čilý obchod."

„Takže se z tebe stal obchodní cestující?"

„Uznávám, že pro kulturního atašé je to dost ponižující. Chtěl jsem však rychle vypadnout, tak jsem souhlasil."

„Jak to u nás vypadá?"

„Zatkli snad deset tisíc lidí. Oficiálně. Někdo říká, že dokonce padesát tisíc. Řekněme dvacet tisíc. Všichni byli deportováni na Viadukt do těch slavných táborů zavěšených kolem vedlejších větví. Říká se taky, že jeden z nich se nedávno utrhl a že to nikdo nepřežil..."

„Co naši přátelé, mají strach?"

„V Kaempolisu se konají denně zátahy, kulturní život je úplně ochromený. Nikdo se už neodvažuje přijít s novou divadelní hrou, vystavovat nové obrazy nebo natáčet filmy. V televizi běží seriál proti obnovitelům s příznačným názvem Okupanti. Má maximální sledovanost. Dokonce i prodej televizorů vzrostl za poslední měsíc o dvacet procent."

Dolil si vodku a Yeuze se přistihla při myšlence, že snad bude za hodinu příliš opilý na to, aby se s ní chtěl milovat. Ne, že by se jí ošklivil, nedokázala by však zahrát komedii manželky, která dlouho a netrpělivě čeká na tuto chvíli.

„Strávil jsem spoustu času prohlížením archivů o Lienu Ragovi a našel jsem důležité informace o Ložiscích intelektuální dokumentace zdejší koncese. Byl bych rád, kdyby se mi podařilo se k nim dostat."

„Cestovat se dá jen s obtížemi."

„Cestovala jsi?"

„Copak jsi nedostal můj poslední dopis? Vyprávěla jsem ti v něm o svém setkání s tím umolousaným mnichem alkoholikem."

„Ne..."

„Apoštolský vikář Svatého kříže ho kdysi poslal k Metařům Věčného života, aby..."

R. se plácl do čela.

„Málem jsem zapomněl. Zjistil jsem, že Metaři existují už víc než jedno století. Začali svou špinavou práci tady v Transevropské, než je odtud vyhnali Neokatolíci... Umístili totiž svůj hlavní stan nedaleko Nového Říma..."

„Tohle si našel v archivu o Lienu Ragovi?"

„Ani nápad! Byla to neuvěřitelná náhoda. Před několika měsíci zadrželi pirátskou kolejovou plachetnici a celý náklad byl svěřen federálním obchodním expertům. Smyslem akce bylo vrátit každé oloupené stanici alespoň část kořisti. Byla to však náročná práce a úřady se rozhodly, že část zabaveného nákladu prodají v dražbě. Byla tam taky složka informačních buletinů od Metařů, takový ubohý plátek s názvem Věčnost. Přemluvil jsem Univerzitní knihovnu v Kaempolisu, aby to koupila, a doufal jsem, že tam najdu něco o tvém příteli, byly to však jen velmi staré exempláře. Z nich jsem se dozvěděl o původu sekty, o jejím vyhoštění a o putování k Jižnímu mořskému ledovci v oblasti Indické propadliny."

„Ve které stanici začali s tou smutnou dřinou?"

Nasadil si brýle a zalovil v kapse, vytáhl z ní malý zápisník:

„Jo, Scraps Station, to je ono."

Yeuze se pobaveně usmála.

„To snad ne... Stanice odpadků?"

„Jo, přesně tak... Nesmírně bohaté naleziště, vybudované na bývalé skládce odpadků dřívějšího města Říma. Vypráví se o něm, že se tam žije velmi dobře. Obyvatelé dodávají do sítě stovky nejrůznějších výrobků... Metaři tam začínali vlastně jako horníci... Taky způsob, jak duchovně zhodnotit svou špinavou dřinu."

„Myslíš, že nám to pomůže najít tělo Liena Raga?"

„Třeba ne, ale říká se, že po tom útoku železničních pirátů se Metaři, kterým se podařilo utéct, nejspíš vrátili na své výchozí místo a doufali, že za víc než jedno století se na ně už zapomnělo... Možná najdeme nějakého svědka smrti tvého přítele a přimějeme ho, aby nám řekl, co o tom ví."

Vypil dost vodky a vyjadřoval se s obtížemi. Zavíraly se mu oči a Yeuze se ho zželelo.

„Pojď," řekla mu. „Teď musíme jít spát. Zítra je taky den."

Šel za ní do pokoje a sedl si na velkou postel celý nesvůj.

„Pomůžu ti."

„Potřebuju se pořádně vykoupat, víš, ale dnes už ne... Cestoval jsem v odporných vlacích. V zimě, špíně, o hladu. S nohama zabořenýma do shnilé slámy, Či co to bylo. Dávají to do vagonů kvůli izolaci, ale lidi na to dělají všelijaké svinstvo. Řeknu ti, Mořskoledovecká je vedle téhle Transevropské přímo ráj hygieny a zdraví."

Když mu začala sundávat špinavou kombinézu, slabě zaprotestoval.

„Jsem snad tvoje žena, nebo ne?"

„Víš, jsem naprosto vyčerpaný a obávám se, že tě hodně zklamu."

„Ale jdi, vždyť od tebe nic nechci," odpověděla vesele.

Svlékla ho a šla naložit špinavé svršky i spodní prádlo do pračky. Když se vrátila, už tvrdě spal.

Zeloy vplul do kuchyně v županu a první věc, kterou spatřil, byl velký kufr.

„Spí," oznámila mu věcně Yeuze. „Je vyčerpaný. Cesta byla strašná."

Zeloy vypadal jako omráčený. Upřeně ji pozoroval, jak nalévá čaj.

„Ale no tak," utěšovala ho. „Byla to přece jen společně sdílená fyzická rozkoš."

„Pro mě ne!" procedil mezi zuby.

„Musíš se s tím smířit!" prohlásila rozhodně.

Informovala ho o posledních nálezech R. týkajících se Metařů a jeho profesionální čest novináře pomalu překonávala tu směšnou uraženou ješitnost.

„To je velmi důležité."

Dostavil se R. zabalený do velké osušky a s mokrými vlasy.

„Oh! Zdravíčko, Zeloy, myslel jsem, že jste na reportáži... Máš kafe?"

„To, čemu tady kafe říkají."

„Celá bedna cestuje spolu se silikokary, je pravé..."

Museli Zeloyovi vysvětlit, že Kid posílá dva silikokary...

„Zdálo se mi to, nebo to ty jsi mluvila o mnichu, který navštívil Metaře?"

„Ano, přerušils mě, mluvil jsi o Scraps Station."

Vyprávěla mu o otci Ignáci, o botech v podobě bosých nohou.

„Pokoušejí se zůstat věrní podobě staré dva tisíce let, mnich v šatech z hrubé hnědé vlněné látky, na bosých nohách řemínkové sandály... Směšné."

„Takže museli vydat mrtvolu Liena Raga? Neznámá válečná loď? Tomu nemůžu uvěřit... Chudinko Yeuze, někdo si z tebe střílí. Ten kardinál určitě ví docela přesně, co se s Lienem stalo."

„Nemyslím, vyjednávala jsem s ním a tvrdila jsem, že se chystáš napsat dějiny papežství za Velké paniky. Protože se, jak se zdá, nezachovali příliš křesťansky, celá ta neokatolická církevní hierarchie..."

„Nikdy jsem neměl v úmyslu něco takového napsat!"

„Vím, to je přece fuk. Jestli mě kardinál obalamutil, znovu o tom začnu..."

„Až se trochu zotavím, vypravím se do Scraps Station. Určitě tam je nějaké důležité LID..."

Museli Zeloyovi vysvětlit, oč jde: Ložisko intelektuální dokumentace.

„Nemohl bych jet místo vás?" navrhl mladík.

R. potřásl hlavou: „Ne. Chci tam jet sám."

„Nebude to snadné... Celý jih je odříznutý, dokonce i oblast Vatikánu II a Nového Říma."

„Kardinál nám jistě vydá propustku," poznamenal R. a podíval se na Yeuze.

Zavrtěla hlavou. „Těžko, bude si myslet, že chceš hledat podklady pro knihu o těch papežích... Pokusíme se radši obalamutit Flou s tím silikokarem. Určitě z něho bude celá pryč."

„Tím spíš, že jde o zvláštní model, který dosahuje velké rychlosti."

21

Floa Sadonová čekala už hodinu v malém růžovobílém salonku, jehož stěny byly dokonale vypolstrované. Opravdová cela ticha, a Floe z ní už začínalo být úzko. Sundala si kožešiny a usadila se do hlubokého křesla, takže to vypadalo, že je od pasu dolů nahá. Dlouhé nohy měla zkřížené. Začínala litovat, že se chová tak přímočaře a provokativně.

Její speciál čekal už čtyřiadvacet hodin na mořském ledovci. Blahosklonnost lady Diany si dala na čas, řekli jí, že trpí nevolností. Floa nesnášela mořský ledovec, však byl také její vlak vybaven nejrůznějšími složitými přístroji, které každou vteřinu vyhodnocovaly stabilitu ledu. Celou noc nezamhouřila oka a naslouchala každému, i sebemenšímu praskotu. Málem už dala pokyn k cestě zpátky. Nemohla si dovolit spolykat uklidňující prášky, protože musela čelit lady Dianě, ale slibovala si, že na zpáteční cestě to dožene.

Konečně se otevřely dveře a lady Diana se pomalu sunula dovnitř. Opustila svůj invalidní vozík těsně před dveřmi, avšak Floa ho zahlédla, když ho sluha urychleně strkal z dohledu.

„Drahoušku, jste nádherná," zalichotila jí ironicky lady Diana.

Ztěžka dosedla do křesla a rosolovitá hmota jejího neforemného těla se zabořila do měkké kůže naproti Floe.

„Zdržela mě srdeční slabost... Já taky nesnáším mořský ledovec, pokaždé mám obavy..."

Floa naskočila překvapením. Nikdy se se svou úzkostí nikomu nesvěřila. Tahle ženská znala své partnery až do hloubi jejich nejtajnějších tajemství.

„Peter Housk mě informoval o tom, s jakou nevolí jste přijala skutečnost, že nejste členkou Světové oligarchická rady."

„Od smrti starého Helbona ho u nás dosud nikdo nenahradil."

„To je pravda, ostatní členové rady vás však musí zvolit... To se nedá zařídit hned."

„Přihlašuji svou kandidaturu."

„Poznamenám si to."

Její temně černé oči, zářící jako diamanty, spočinuly na dlouhých Floiných nohách. Ta pocítila něco jako indiskrétní pohlazení mezi stehny a nedokázala potlačit určité vzrušení.

„Chtěla bych mít tajné dokumenty o Nepřímé dráze, například."

„Ale drahé dítě!"

„Nejsem žádné dítě. Jsem cestující zmocněnkyně pro zahraniční vztahy a vlastně daleko víc. Ve skutečnosti mi nezájem ostatních akcionářů poskytuje práva prezidentky. Budu ráda vaším drahouškem, ale mimo politické diskuse, rozhodně ne v jejich průběhu."

„Budu si to pamatovat, drahá cestující Sadonová."

„A co Nepřímá dráha?“

„Není to ta bezcenná knížka, která má vysvětlovat původ Zrzavých?“

„Rozhodně ne. Je to něco jiného, mnohem důležitějšího. Nebezpečné tajemství, velmi nebezpečné.“

„Nejdřív si musíte počkat, až vás jmenujeme členkou Oligarchická rady, a teprve potom zvážíme odpověď na vaše požadavky... I přes naši vydatnou pomoc se vám dosud nepodařilo zkrotit vzbouřence v Jižní provincii. Není to neschopnost, jde o to, že vaše, jak vy tvrdíte apatická, správní rada naprosto odmítá myšlenku bombardování jejich továren a ostatních podniků. Celkem správně se domnívají, že zkáza Jihu bude i jejich zkázou.“

Floa v duchu zuřila. „Jste opravdu dobře informovaná.“

„To je moje povinnost. Postavíte radu před hotovou věc. Vyberte si náhodně nějakou stanici a srovnejte ji se zemí.“

„Budou řvát.“

„Budou-li příliš protestovat, dejte je zavřít.“

„To by ale bylo porušení Dohod NY Station.“

„To si beru na starost já.“

„Máte přece bojové jednotky, plně vyzbrojené a vybavené raketomety a odpalovacími rampami. Dodala jsem vám jich dvanáct. Mají obrovskou bojovou sílu,“ naléhala lady Diana s rostoucím zápalem.

„A co když ten oheň revoluce zapálí i severnější oblasti, které zůstaly dosud v klidu?“

„To se nestane. Mám podrobné zprávy...“

Po chvíli ticha vyložila lady Diana své mladé přítelkyni plán, který pro ni vymyslela.

„Svolejte radu na palubu zvláštního luxusního vlaku a vyšlete ho pěkně daleko, zatímco vaše jednotky zaútočí.“

„Podobná operace se odehrála zhruba před dvaceti lety a obávám se, že akcionáři ji mají ještě v živé paměti.“

„Co vás nemá, všechno jsou to pitomci. Blahobyt jim ucpává uši a zatemňuje oči. Umějí jenom otvírat hubu, aby získali ještě víc.“

Floa zavřela oči. Také pomyslela na ten luxusní vlak, obávala se však Komise pro aplikaci Dohod NY Station. S lady Dianou za zády se zdálo možné všechno.

„Ta velvyslankyně Yeuze, co si o ní myslíte?“

„Máme dobré vzájemné vztahy.“

„Dokonce skvělé,“ potutelně ji popíchla lady Diana.

Floa zrudla.

„Dvě pěkné ženy, co se občas rády setkávají inkognito v malém soukromém vlaku... Co vlastně dělala v Provincii Romania?“

„Hledala tam informace o Lienu Ragovi... Setkala se s nějakým mnichem.“

„S mnichem! Kardinál arcibiskup Petr neztrácí na mou věru čas. Znám ho. Je to politik všemi mastmi mazaný. Dá vám co proto, když se nebudete mít před ním na pozoru. Ta Yeuze má na něho nějaký vliv? Spí s ním?“

„To ne,“ Flou to šokovalo. „Kardinál je vážně mimo podezření stran sexu. Tedy aspoň do této chvíle jsme o něm neměli žádné takové informace.“

„Stýkal se se Zrzavými, jsou to smyslná zvířata. Jejich holky se nechávají nabourávat už od útlého věku. Žádný normální muž by nedokázal odolat při pohledu na všechnu tu vzrušující nahotu, i když chlupatou. Dokonce ani při padesáti stupních Celsia pod nulou. Tak ráda bych se dozvěděla, co je za vztah mezi Yeuze a ním.“

„Vždyť už v dobách Liena Raga byl bratr Petr ochoten jim pomáhat...“

Teď byla vhodná chvíle promluvit o těle Liena Raga, ale lady Diana ji přerušila:

„Ten spisovatel R. byl u nás odsouzen za příslušnost k sektě Obnovitelů... Vy jste ho přijala jako kulturního atašé? Prezident Mořského ledovce se vám otevřeně vysmívá, sám se toho nepohodlného chlapa chtěl zbavit... Bude vyhledávat kontakty, přispívat k nepokojům ve vaší koncesi. Musíte teď přjmout rozsáhlá opatření... Obnovitelé už neznají meze, naposled se zmocnili, za pomoci těch jejich ďábelských strojů, trestaneckého vlaku v Beringově úžině. Před zraky našich pobřežních hlídek, jen o dvacet kilometrů dál, mohly pozorovat celý útok na obrazovkách. Mají novou šokující zbraň... To je však naše vojenské tajemství. Jen se neusmívejte,“ pokračovala o poznání nakvašenějším tónem, „nejste před nimi chráněná. Můžou se k vám dostat přes pól. Do všech Společností, snad kromě Afrikánie. Usadí se na nedostupných základnách, protože se přemísťují mimo železniční systém... Musíte nám pomoct je vymýtit a ten R. je zrovna jedna z jejich opor. Nechte ho odstranit.“

„Jak vás to mohlo napadnout?!“

„Postaráme se o to.“

Floa vyskočila z křesla a bojovně se postavila před tu horu sádla:

„Zakazuju vám to.“

„Jak si troufáte se mnou takhle mluvit?“

Náhle však pochopila, že mladá žena nesklopí oči a neustoupí, a raději jí vyšla smířlivě vstříc. A to si myslela, že má nad tou nestydou nějakou moc!

„Tak ho aspoň sledujte.“

„To právě děláme.“

„Omezte na minimum jeho pohyb.“

„Nebudu riskovat žádný diplomatický incident. Společnost Mořského ledovce nám pomůže, poskytne nám nízkoúrokové půjčky a budeme se u nich zásobovat. Nesnaží se nás obrat o naše energetické zdroje. Musíme na to brát ohled.“

„Kid má stejné problémy s Viaduktem jako já s Tubusem,“ namítla vztekle lady Diana.

Floa dobře věděla, že to je lež. K drobným nehodám na vedlejších přípojkách Viaduktu snad docházelo, jenomže ta

pevná páteř, která překlenula svými elegantními, dvě stě metrů širokými oblouky největší a nejobávanější mořský ledovec, pokračovala pravidelným rytmem k jižnímu okraji Panamerické.

„Tomu říkám jasné vysvětlení," řekla lady Diana, když se uklidnila. „Mám-li použít diplomatickou terminologii, musím konstatovat, že příliš neustupujete, cestující zmocněnkyně pro zahraničních vztahy."

„Vyjednávám," řekla Floa. „To je přece zákon trhu, takový, jaký i vy vyznáváte, nebo snad ne?"

Lady Diana se pokusila o úsměv.

„Můžu vám nabídnout ještě něco," prohlásila Floa. „Teď ale už mimo oficiální rozhovory."

Malá očka v sádelnatém obličeji zazářila. „Máte snad nějakou osobnější nabídku?"

„Ano. Vyslala jste před deseti lety k Metařům Věčného života válečnou loď, aby přivezla mrtvolu vašeho osobního nepřítele Liena Raga?"

22

Liensun řídil drezínu směrem k místu, kde probíhal výcvik parašutistů. Ma Ker seděla vedle něho, zachumlaná do kožešiny z bílého medvěda.

„Liensune," říkala mu, „budeme se muset osvobodit od drezín a dalších lokokarů. Začneme vyrábět motorové saně, které se budou pohybovat mimo koleje."

„Jestli se nám to podaří, nalodíme je na vzducholodi a získáme tak nejsilnější armádu na světě."

„Jen se tolik nevzrušuj," uklidňovala ho fyzička. „Je nás jen tisíc a z té tisícovky je schopno bojovat sotva dvě stě."

Už zahlédli vzducholoď Slunce Svobody, nehybně visící osm set metrů nad ledovým povrchem. Všechno bylo připraveno k výcviku a čekalo se jen na jejich příjezd. Jednokolejka, po které přijížděli, byla zbudována zvlášť pro tyto účely.

„Namalovali jsme na led pruhy, široké zhruba dvě stě metrů. To je průměrná šířka vedlejších větví Viaduktu ve Společnosti Mořského ledovce. Naši parašutisté se chystají na svůj sedmnáctý seskok. Vyřadili jsme jich zatím deset, ty, co měli šedesátiprocentní neúspěšnost."

„Měli jste věrněji napodobit tu vedlejší větev," nebyla spokojená Ma Ker. „Oceán po obou stranách, plovoucí ledovce. Ty lidi to musí motivovat."

„Bohužel jsme to nestihli."

Liensun zastavil drezínu a kývl na velitele operace. Ma Ker zvedla unavené oči a pozorovala první parašutisty. Vstala z křesla, aby mohla sledovat, jak dosedají na led.

„Podívejte se, vždyť letí úplně vedle, trouba... A co támhleten, unáší ho to příliš na sever..."

„Dnes jich skáče třicet šest."

Třicet jich přistálo přímo na úzké ledové ploše. To byl nesporně úspěch.

„Několik z nich bylo stoprocentně úspěšných," vysvětloval Liensun, „měli by dostat nějakou prémii."

„Celý měsíc budou dostávat dvojitou dávku kalorií."

„Taky by mohli dostat poukázky na alkohol."

„Nemám ráda, když se pije," odbyla ho Ma Ker stroze.

Pak ho požádala, aby ji odvezl zpět do laboratoře. Cestou se jí zeptal, jak je spokojena se svou novou spolupracovnicí, osvobozenou z trestaneckého vlaku.

„Je to skvělé děvče... Během svého uvěznění dala dohromady vzrušující teorie o Slunci. Bohužel je příliš velká idealistka. Celou tu dobu příliš snila o utopických činech a já cítím, že je naším způsobem práce zklamaná. Nějak se jí to všechno nezdá, naše vzducholodi, naše komanda, náš nesmlouvavý postoj."

„Vyčítala ti něco?"

„Zatím ne, ale cítím, že to nebude dlouho trvat... Myslím, že brzy už budeme moct zaútočit na koncentrační tábor 5000 S."

„Proč zrovna ten, je přece hodně na jihu, což vůbec není blízko?"

„Protože v 5000 S je uvězněno několik desítek Obnovitelů, kteří patří k těm nejnebezpečnějším, jsou to nejlepší vědci. Takové potřebujeme. A naše vzducholodě nemůžou odvézt víc lidí. Jedině až dokončíme Slunce Světa, toho létajícího obra, naložíme najednou až 5000 lidí a odvezeme je z tábora."

Musela mu to číslo zopakovat.

„A to bude mít ještě pět set tun k dobru na nezbytný materiál... Víš, Liensune, budeme se muset odpovědně rozhodnout. Nikdy nedokážeme sestrojit dost silné motory, které by unesly tak těžký náklad. Zbývá nám jen jedna možnost."

Liensun zaparkoval drezínu za laboratoří, ale zůstal sedět.

„Jaderný pohon," řekla Ma Ker.

„Obnovitelé Slunce jsou proti jaderné energii, z osmdesáti procent. Budou tvrdě protestovat proti tvému plánu."

„Nejdřív musíme takový motor najít. Nejspíš se nám to podaří v Sibiřské nebo Panamerické. Mohl by to být motor nějaké velmi silné lokomotivy. Taky musíme vymyslet, jak se takového stroje zmocnit."

„To bude nesmírně riskantní. Co si o tom myslí Ligath, tvoje nová spolupracovnice?"

„Je to divné, ale není proti jaderné energii a soudí, že budeme potřebovat nějaký reaktor tady v Bratrství. Plýtváme živočišným i rostlinným tukem. Musíme s tím něco udělat, jinak Slunce Světa poletí trapně nízkou rychlostí a někdo ho sestřelí už na první expedici."

Liensun vystoupil z drezíny a podpíral Ma Ker cestou do laboratoře, kde se Ligath cvičila v používání laseru.

„Dokážeme to," prohlásila Ma Ker. „Osvobodíme naše bratry Obnovitele už za čtrnáct dní."

„Až odsud jsem viděla klesat ty muže... Zdálo se, že na nebi rozkvétají květiny... Mám však strach, že než dosáhneme svého cíle, stane se z nás národ militaristů," řekla Ligath.

„Vězní naše lidi, musíme jim přijít na pomoc."

„Ano, ale mimo jiné bychom mohli s prezidentem Společnosti Mořského ledovce vyjednávat, aby nám vydal uvězněné obnovitele."

„Bože, jak jste naivní! Nemáme nic, co bychom Kidovi výměnou nabídli. A i kdyby, Kid je ten poslední, kdo by si přál, aby naše řady vzrostly."

Stará dáma dokázala být velmi nepříjemná. Prudce se otočila a zamířila do vedlejšího kupé. Přistoupila k mapě Severního mořského ledovce a Liensun si všiml červené čáry, jen několik centimetrů dlouhé.

„Proč jste ji narýsovala?"

„Sibiřané staví trať, aby nás našli. Naše vzducholodi dělají velkou chybu, vracejí se přímo do Bratrstva. Stačilo jim zaznamenat naše cesty z různých směrů a na průsečíku náš našli."

„Jsou to hlupáci. Tu trať snadno zničíme."

„Aby ses nemýlil, tak snadné to nebude. Určitě nechají stavbu dobře hlídat, jako hlídá Kid svůj Viadukt."

„Jedinou svou myšlenkou můžu paralyzovat jejich elektronické systémy," naparoval se Liensun.

„No právě, používají jen docela obyčejné nářadí a přístroje. Zato jejich dělostřelba může být ničivá."

„A co komando?"

„Na staveništi bude deset tisíc dělníků. Jak chceš s padesáti parašutisty, i kdyby byli po zuby ozbrojení, zaútočit na takovou přesilu? Deset tisíc dělníků, připravených popadnout zbraně při sebemenším poplachu."

Zadíval se na starou paní. „Zkusíme je odříznout od zázemí."

„Mají zásoby materiálu i potravin. Zpočátku stavěli jednokolejku, aby si toho nikdo nevšiml, a na takových tisíci kilometrech shromáždili obrovské zásoby. Pracují v noci a koleje mají barvu ledu."

„Tisíc kilometrů?"

„Je to jednoduchá trať. Na skutečnou invazi to stačit nebude."

„Musíme ji zničit."

„Je příliš pozdě. Zásoby jsou ukryté, nerozeznáme je."

„Nebudeme přece jen tak čekat, až se jednoho krásného dne objeví na obzoru?"

Ma Ker vzdychla: „Odejdeme."

„To snad ne! Podařilo se nám vystavět město, už je docela pohodlné a teď bychom měli..."

„Založíme novou základnu, tady."

Přímo se zděsil. „To je přece oblast obří améby, tam žije Jelly! Všechny nás pohltí."

„Ne, ochrání nás. Vytvoříme v její oblasti ostrůvek, něco jako oázu. Dokážeme jí udržet v uctivé vzdálenosti. Žádná trať se k nám nedostane, zato my budeme díky vzducholodím cestovat po libosti. A všude kolem nás vytvoří Jelly útesy ze své rosolovité hmoty."

„Bude nás neustále ohrožovat."

„Ano, ale neohrozí nás ostatní."

„Pomyslela jsi na lidi? Umřou strachy, až jim tu novinu oznámíš."

Ma narýsovala kruh na území obsazeném Jelly.

„Vybereme první pionýry. Bratrství I musí zůstat, jako by se nic nedělo. Musíme oklamat nepřítele."

„Copak máme uvnitř špióny!? Sibiřané přece nemají vzducholodi, aby nás mohli zdálky pozorovat."

„Přesně tak. S přílivem uprchlíků se invazi špiónů nevyhneme. Nemůžeme důvěřovat nikomu. O projektu Jelly-Bratrství II bude zpočátku vědět jen pět lidí."

„Kdy se do toho pustíme?"

„Po útoku na koncentrační tábor 5000 S."

Liensun píchl prstem do mapy, přímo do červené čáry znázorňující stavbu sibiřské trati:

„Budeme je muset napadnout tak jako tak, jinak by jim to bylo podezřelý."

„Riskovat ztrátu vzducholodi?"

Po očku se na ni podíval. Prezidentkou řídícího kolektivu byla přece Ann Subová. Proč Ma Ker mluvila najednou tak rázně?

„Ty velíš komandům?"

„Ano, já. Ann Subová dnes v noci podala demisi na svou funkci v řídícím kolektivu, chce se raději vrátit zpět do laboratoře. Subovi vsadili všechno na znovuobjevení Slunce. Já a ostatní chceme nejdřív šířit naše názory, ukázat naši sílu a rozhodnost celému světu. Věříme, že během pěti let to dokážeme."

Liensun si pomyslel, že se mu to snad zdá. Co se stalo jeho adoptivní matce, že je najednou tak nesmlouvavá?

23

Ta novina se v hlavním městě rozšířila jednoho sobotního večera. Všechna oficiální média byla v pohotovosti a nešetřila podrobnostmi. Největší jižní město, Rhodonia Station, bylo téměř srovnáno s ledem nepřetržitým čtyřiadvacetihodinovým bombardováním. Na město zaútočilo asi padesát válečných plavidel, největší škody však nadělalo deset raketometů koupených od Panamerické. Kupole, klenby i skleněné dómy nejstarších čtvrtí už neexistovaly. Většina domů na kolech byla zničena. Záměrem kruté demonstrace síly centrální moci bylo zlikvidovat ohnisko vzpoury a zhruba čtyřicet tisíc rebelů okupujících tuto stanici.

Hned na začátku bombardování chtěli lidé, kteří neměli se vzpourou nic společného, stanici opustit. Rebelové po

nich však stříleli, když se chtěli po kolejích dostat k útočníkům a vzdát se. Teprve později bylo dokázáno, že tuto špinavou práci udělali sami příslušníci Železniční bezpečnosti. Nikdo neměl uniknout z tohoto pekla.

Yeuze se celá třásla a nedokázala tu třesavku ovládnout. Listovala v posledních Železničních instrukcích Transevropské a hledala informace o Rhodonia Station. Město mívalo až čtyři sta tisíc obyvatel a byla to zároveň i „star-station", významné železniční centrum, kde se křižovalo na tucet dalších tratí všemi směry.

„Čtyři sta tisíc!" nemohl tomu uvěřit R.

V průběhu večera se začínaly vysílat některé záběry, z opatrnosti pořízené z velké dálky, samý dým, střepy skla, rozprášené kupole.

Nazítří ráno vystoupila se stručným projevem Floa Sadonová. Zničující útok byl pouhým začátkem. Dávala rebelům osmačtyřicet hodin, aby se vzdali a opustili i ostatní stanice Jižní provincie.

Ozvaly se protesty. Afrikánský velvyslanec tvrdil, že byly porušeny zákony, a vyzýval Komisi Dohod NY Station, aby zasáhla, neboť v době útoku byla správní rada Transevropské k nenalezení a Moulah se marně pokoušel setkat se s deseti největšími akcionáři koncese.

I střední vlastníci protestovali proti bombardování, neboť Rhodonia Station vyráběla velmi vyhledávaná elektronická zařízení a akcionáři se náhle octli bez svých, dosti značných, pravidelných příjmů. Floa se však neuráčila odpovědět ani jedněm, ani druhým.

Zeloy si vyžádal povolení vypravit se na místo boje a získal ho bez nejmenších problémů.

„Dost mě to překvapuje," řekl Yeuze. „Co kdybych toho využil a pokusil se dostat do Scraps Station?"

R. se dopálil „To chci zjistit sám. Až ze zotavím z únavy po dlouhé cestě."

Zatím trávil dny v Centrální knihovně Společnosti a chodil na panáka do nóbl barů tamní čtvrti. Zeloyova přítomnost mu šla na nervy.

Ultimátum vyhlášené Floou Sadonovou končilo v úterý ráno. Poslouchali rádio celou noc. Jediné město, maličká Leman Station, se vzdala bez podmínek.

„Přece si netroufne rozpoutat další peklo," zapochyboval R.

„Udělá to," tvrdila Yeuze.

Ještě v průběhu noci oznámila Floa Sadonová, že město Motor Station bude během následujících šesti hodin vyškrtnuto z mapy. Rebelové chtěli vytrvat až do konce, ale obyvatelé se vzbouřili a sami vypudili Revoluční výbor.

Mezi členy dvanáctičlenného výboru byli identifikováni tři přívrženci Obnovitelů Slunce a ta zpráva se okamžitě rozšířila jako lavina po celé Společnosti. Všechny komentáře zdůrazňovaly právě úlohu, kterou ti fanatici v rebelii sehráli.

„Všimni si, jak šikovně používají jen první část jejich jména, nikdo už nemluví o Slunci, což je pro mnohé jen abstraktní pojem. Zato Obnovitele si každý ztotožní s rebely a teroristy."

R. vypadal šokované

„Rozpoutali proti nim všeobecnou ofenzívu. Proč právě teď?"

„Určitě kvůli vzducholodím."

„V téhle Společnosti se zatím neobjevily... Nezdá se ti ta shoda okolností podezřelá? Snažíme se zjistit, co se stalo s mrtvolou Liena Raga, a útoky proti Obnovitelům Slunce výrazně zesílily."

„Nevidím žádnou souvislost."

„Já taky ne, mohla by však nějaká existovat."

Ještě v průběhu noci se vzbouřené stanice jedna po druhé vzdaly. Členy správní rady našli v jedné ze stanic Dalekého severu. Odmítli se vyjádřit ke zničení Rhodonia Station. Komise pro dodržování Dohod NY Station oznámila, že se sejde, jakmile budou její členové kompletní, zatím však chyběl Sibiřan a Panameričan. Moulah zveřejnil další zrdcující obvinění a požadoval, aby byla respektována práva poražených vzbouřenců. Pohrozili mu však vyhoštěním.

Zeloy strávil ve zničené Rhodonia Station tři dny a vrátil se otřesený až do hloubi duše. Onemocněl a nedokázal napsat článek o hrůzách které viděl, dřív než až druhý den.

„Nedokážu o tom mluvit," řekl R. a Yeuze. „Přečtěte si, co jsem napsal, a pochopíte."

Sedmdesát pět procent obyvatel bylo zabito. Ti, co přežili, měli hrůzná zranění a tisícům musely být amputovány údy. Zachránilo se pouze padesát techniků, kteří právě pracovali v elektrárně pod ledem, na úrovni bývalého veletoku řeky Rhony, která zásobovala město elektřinou.

„Zrzaví spěchají, aby pomohli sbírat mrtvá těla, v šedesátistupňovém mrazu to můžou udělat jen oni. Házejí je na plošiny vagonů, které nakonec přikryjou plachtou. Je docela možné, že Floa je už prodala lady Dianě do její speciální teplárny v Provincii Patagonie."

R. se rozhodl, že odjede do Scraps Station. Správní rada mu měla vystavit povolení během několika dní. Tvrdil, že má namířeno do Vatikánu II studovat archivy.

24

Yeuze byla předvolána do nádherného paláce Floy Sadonové a čekala na audienci v obrovském předsálí. Neodolala a šla si sáhnout na sloupy, aby se přesvědčila, zda je to vážně mramor, a ne umělá hmota. Jak by se mohl takový kolos ještě pohybovat po kolejích a respektovat nařízení KDDNYS?

Podlaha byla vydlážděná růžovými a zelenými dlaždicemi a v rohu místnosti zurčela fontána s pravými vodními řasami a barevnými rybkami, plovoucími v nádrži.

„Drahoušku, přijelas tak rychle."

Yeuze se prudce otočila. „Dostavila jsem se na výzvu, ne na milostné dostaveníčko."

Floa se usmála, ale nenatáhla k ní ruce. Přistoupila k nádrži.

„Jsou velmi dravé, bojechtivé...“

Krásná, pěstěná, navoněná, jak je vůbec možné, že jí těch čtyři sta tisíc mrtvých nebrání usnout v její nádherné posteli s nebesy?

„Yeuzo, je mi líto, že ti to musím oznámit. Musím však respektovat nařízení šéfa Železniční bezpečnosti.“

„Zeloy?“

„Ne.“

Yeuze dostala strach.

„R?“

„Ano. Je to bývalý Obnovitel. Do osmi dnů musí opustit Společnost.“

„Ale to je...“

Podařilo se jí zadržet slovo „nemožné“ ještě v hrdle.

„Vím, je to těžké, kruté, nemůžu však jít proti Železniční bezpečnosti. Znáš přece Výhybkáře. S nimi je třeba vycházet po dobrém. Odjakživa byli proti soustředění moci do rukou akcionářů.“

„R. není žádný Obnovitel.“

„Kdysi jím byl, ještě v Panamerické. Našli u něho kompromitující materiály.“

„Je historik, spisovatel.“

„Napsal hru ve prospěch Obnovitelů.“

„Ale to přece není pravda, jen se pokusil vysvětlit, co se stalo na Zemi před třemi stoletími, pomocí příběhu malého děvčátka a jeho rodiny.“

R. bude vyhoštěn? Do Kaempolisu se dřív než za měsíce, či spíš roky, vrátit nesmí. Začala panikařit, nedovedla si představit, co se s ním stane.

„Jestli si budeš stěžovat nebo celou záležitost nějak rozmazávat, budu tě muset vyhostit taky...“

„Můj manžel je nevinný.“

„Viděli ho, jak diskutuje s podezřelými individuy v Centrální knihovně. Moc pije a pak se nechává unést. Mělas mu doporučit, aby si dával větší pozor.“

„Prezident Společnosti Mořského ledovce to nedopustí...“

Floa se jen smutně usmála. „Dobře víš, že připustí... Poslal nám ho, aby se ho zbavil. Mohli bychom se docela oprávněně urazit jeho výběrem kulturního vyslance, pro nás tak nepřijatelným.“

„R. nemůže jít nikam.“

„Ale ano, do Afrikánie. Moulah souhlasí a podepíše mu vízum.“

„Takže je už všechno zařízené?“

„Nedá se nic dělat. Taky se musím podřídit. Dobře vím, že R. je neškodný, ale za týden na vás můžou ušít Výhybkáři boudu a já pak budu nucena udeřit ještě přísněji... To znamená, že budeš muset odejít i ty, a mě se nezdá, že by byl Kid z tvého eventuálního návratu nějak nadšený.“

„Děkuju ti,“ zmohla se Yeuze aspoň na elementární zdvořilost.

Už odcházela ke dvoukřídlým dveřím, vyřezaným ze vzácného dřeva a zdobeným zlatem, ale pak se náhle otočila:

„Získala jsi od lady Diany nějaké podrobnosti o té válečné lodi vyslané k Metařům?“

„Zatím ne...“

„Přesto ses s ní sešla. Nedávno jsi přece cestovala po ledovci.“

„Vidím, že máš dobré informátory. Nechtěla mi na toto téma odpovědět.“

„To ona žádá vyhoštění R.?“

„Ale kdež... O vás jsme spolu ani nemluvily.“

Yeuze kývla hlavou a odešla. Drezína na ni čekala na nástupišti. Usadila se dozadu a přemýšlela, jak to oznámí manželovi. Bude se muset setkat s afrikánským velvyslancem, diskutovat s ním o místě jeho budoucího pobytu.

„Na afrikánskou ambasádu,“ požádala řidiče.

Na skleněné kupoli Zrzaví seškrabávali led. Yeuze si vzpomněla na Jdriena, Lien Ragova syna.

25

Scraps Station vypadala z povrchu jako obyčejná, i když obrovská továrna na zpracování odpadků, umístěná v nazelenalé plastikové polokouli. Mastný, hustý kouř lnul na vnitřní stěny kupole a občas padal ve velkých chuchvalcích dolů, podobalo se to lejnům nějakého pohádkového zvířete. Dělníci se tomu obvykle smáli a říkali, že nebe má průjem.

Cestou do kanceláře administrace Zeloyovi na rameni, k velké radosti sekretářek, přistál kus té odpuzující hmoty. Obličej a ruce úředníků se leskly stejně jako obličej a lebka plešatého muže, který ho přijal za svým upadaným stolem. Úředníček, naplněný vědomím své vlastní důležitosti, si znechuceně prohlížel Zeloyovu novinářskou legitimaci a propustku a na obou dokladech zanechal nesmazatelné nazelenalé mastné otisky.

„Tak Zeloy, mořskoledovecký novinář, to se podívejme... Reportáž o zpracování ložisek antického odpadu. Jojo, to vy asi tam u vás nemáte pod ledem žádnej antický odpad, leda tak slanou vodu, ryby a velryby.“

„Přesně tak, naši čtenáři si mou reportáž přečtou určitě se zájmem a nadšením.“

Přitom přemýšlel, jak vyčistí potřísněnou izotermickou kombinézu. Tu největší špínu se mu už podařilo sundat, na ten zbytek bude však potřebovat teplou vodu a nějaký saponát.

„Nezachytáváte tu mastnotu, která se vám valí z komínů?“

„Máme jí až příliš. Topíme s ní v pecích, vyrábíme z ní mýdlo, používá se v chemickém průmyslu... Obrovské zásoby jsou zmražené."

Muž důležitě orazítkoval nějaký list papíru a podal mu ho:

„Svezete se dolů nákladní lanovkou. Jinak to nejde. Leda v sedm hodin ráno a v sedm hodin večer na vozíku pro personál."

„Dobrá, sjedu dolů lanovkou."

Už byl na odchodu, když si úředník vzpomněl:

„Kupte si v konzumu jinou kombinézu."

„Je to někde v okolí?"

„Ne, tam dole. Uvidíte, hned vedle kavárny."

Nákladní lanovka se nikdy nezastavovala, vyvážela na povrch rozměklou rašelinu z naleziště odpadků. Během několika století se organické složky skládky změnily v hořlavý materiál. Zpočátku se těžila pevná rašelina, ale teď už to byla hmota podobná spíš páchnoucímu těstu. Podařilo se mu zachytit jeden ze sklápěcích vozíků o objemu zhruba půl kubíku a v pětačtyřiceti stupňovém úhlu, rychlostí dvaceti kilometrů v hodině, se vnořil do černé tmy.

Za čtvrt hodiny spatřil silné reflektory na pracovišti pod ledem. Nevypadalo to, že by tady nějak zvlášť šetřili elektřinou. Vyskočil před kavárnou a málem udělal několik kotrmelců, jeden kolemjdoucí mu však pomohl udržet se na nohou.

„Děkuju vám..."

Člověk beze slova zmizel. Zeloy zvedl oči a nad sebou uviděl nebe jakoby z jednoho kusu ledu. Světla se od něho odrážela jako od upatlaného zrcadla. Na osvětlení několika zdejších nástupišť proto úplně stačil jeden reflektor. Byla tu skutečná nástupiště a dokonce i pár osobních vlaků o několika vagonech.

Ledová klenba měla podobu románských chrámových lodí, které po straně splývaly s mohutnými stalaktity. Z nich stékaly potůčky vody přímo do kanálů, vyhloubených do tvrdé podlahy. Byl to důmyslný způsob, jak zachytit vodu z tajícího ledu a zabránit tak neustávajícímu dešti, který by ničil zařízení i pracovní síly. Přesto tady dole vládlo velké vlhko a člověk se nevyhnul padajícím kapkám vody.

Zeloy si koupil kombinézu ze silné žluté plastikové hmoty a šel si vypít do kavárny šálek čaje. Podle jeho informací se několika Metařům podařilo vrátit se do této podzemní stanice a snažili se, aby byli co nejméně nápadní. Pracovali jako všichni nově příchozí, buď na rašeliništích, nebo v třídírnách.

Nastoupil na konvoj směřující na rašeliniště. Během té čtvrt hodiny projížděl kolem domků na kolejích, obchodů, kaváren a lázní. Spousty lázní. Všude stejně ostré světlo, stejné románské lodě se sloupy, které nedosáhly až na zem, ale podobné strukům čuraly kalnou vodu.

Už z dálky mu zápach rašeliniště sevřel hrdlo. Za jak dlouho si na to člověk zvykne? Jeho spolucestujícím to očividně nevadilo.

Kam oko dohlédlo, všude to vypadalo jako lesknoucí se rýžoviště a závlahová pole. A k tomu lanovka se závěsnými vozíky, která jezdila stále dokola.

Mezi rašeliništěm se pohybovaly malé vláčky, vypadaly spíš jako o pouti pro potěšení dětí. Řidič seděl na minilokomotivě, jako by jí chtěl rozsednout. Zeloy nasedl s ostatními, kteří tam už čekali. Muž v zelené kombinéze mu připadal jako jejich vedoucí a ve vhodné chvíli k němu přistoupil.

„Novej, jo, vyberte si lopatu nebo vidle, jak je libo."

„Ne, jsem novinář... Dělám tady reportáž."

Muže to zaujalo.

„To jste přijel kvůli rašeliništím? To je vážně to nejzajímavější, co se tu dá vidět."

„Představoval jsem si hory odpadků, nenapadlo mě, že je tady skoro rovina."

„Zpočátku to taky byly kopce. Teď jsou kus dál, tamtím směrem, tak deset kilometrů."

Ledové nebe se tyčilo ve stometrové výšce, podpíraly ho mohutné ledové sloupy, které se stavitelům podařilo konzervovat. Vnitřkem neprůhledných sloupů nepochybně vedl jednoduchý ochlazovací systém.

„Přejete si nějaký technický informace o výrobě?"

„Ano, pak bych rád položil pár otázek i dělníkům. Proč tu není větší zima?"

„Rašeliniště produkují nejen teplo, ale i elektřinu."

„A co ledová klenba?"

„Tam proudí ledový vzduch, aby zabraňoval teplému vzduchu stoupat až nahoru."

Mistr mu prozradil překvapující čísla. Dozvěděl se, že některá úplně vytěžená ložiska slouží jako rýžoviště nebo sádka ryb, ta jsou však v jiném sektoru.

„Tady nejdřív nakládáme kaši, nebo jak říkáme po našem, průser, pak hovna a konečně vespod je dobrá pevná rašelina, kterou můžeme těžit v kusech. Díky ní to tady všecko funguje. Pálíme pevnou rašelinu a zásobujeme tak metanový digestoře. Tam nahoře to dělaj ještě důkladnějc, vyráběj z toho dost věcí, ale hlavně tuk. Zvláštní olej, ani živočišný ani rostlinný. Řeknu vám, radši žiju tady než tam nahoře."

Zeloy se s ním rozloučil a pustil se po úzkých stoupajících chodnících, dlážděných tvrdou rašelinou. Jak skvělé důvody k protestům by zde měla KDDNYS! Žádná železnice tady nebyla. Jen nákladní lanovka se závěsnými vozíky, rozvětvená do různých míst. Zásobovali ji dělníci s lopatami nebo vidlemi, to záleželo za hustotě rašeliny.

Pozorovali ho spíš se strachem než se zvědavostí. Nejspíš ho považovali za vyšetřovatele Železniční bezpečnosti. Tohle truchlivé místo bylo zřejmě posledním útočištěm všech psanců, všech provinilců, ať už zločinců nebo rebelantů.

Jeden starý muž se snažil pracovat jako ostatní, jenže jeho pohybům s vidlemi chyběla přirozenost a samozřejmá rutina. Zeloy si stoupl za něj a čekal. Muž nakonec položil nářadí a utřel si čelo, občas shora spadla náhlá sprcha tající

vody.

„Smím se vás na něco zeptat?“ řekl Zeloy.

Dělník se otočil.

„Nejste zvyklý na tak těžkou práci. Vzpomínáte si na Ring Station?“

Dělník vykulil oči.

„Tu vážně neznám...“

„Jak dlouho jste tady?“

„Poslouchejte, cestující, tak teda dobře... Přežil jsem ten masakr v Rhodonia Station, bombardování města. Dorazil jsem včera... Utekl jsem...“

„Ničeho se nebojte,“ zamumlal Zeloy, „jsem jen zahraniční novinář. Slyšel jste někdy něco o Metařích?“

„Vždyť tady ani nikdo jinej není! Hrabem se v odpadcích našich předků. Museli bejt moc dobře živený a zhýčkaný takovým materiálním blahobytem. Nikdy jsem nic podobnýho neviděl. Když si pomyslím, že se nám snaží namluvil, že naše epocha je ta nejlepší! Tyhle lidi si taky nežili špatně.“

„Dejte si bacha a příště radši takhle s nikým nemluvte.“

Zeloy se vrátil k mistrovi.

„Podívejte, hledám lidi, kteří sem mohli dorazit před několika lety, v malých skupinkách nebo jednotlivě. Nakonec se však určitě dali dohromady. Jak dlouho tu jste vy?“

„Dvacet let a na povrch vycházím jen jednou za rok, úplně mi to stačí. A pokud jde o ty lidi, co hledáte, musíte to zkusit o kus dál, směrem k Panenskejm pahorkům. Není to tak civilizovaný jako tady. Jsou tam všeho všudy dvě chodby a navíc je to nebezpečný, nebe se občas zhroutí. Ale sype to skvěle. Můžete si tam koupit koncesi.“

„Jak se tam dostanu?“

„Každej den kolem třetí je v Bog Station přistavenej konvoj. Nákladní vagóny, ale když trochu namažete, můžete se svist s mechanikem v lokomotivě...“

Zeloy mu vtiskl do dlaně bankovku, kterou mistr bez okolků přijal.

„Klidně se vraťte... Můj vagón stojí tamhle, v tý osadě, můžete to vidět i odsud. Dělám si skvělý pivo z rejže, určitě si pochutnáte.“

K cestě do Bog Station musel opět nastoupit do závěsného vozíku. Ještě nikdy se tak nezašpinil, jako za těch pár hodin tady. Bylo to jedno, ostatní nevypadali o nic líp, jako kdyby právě vylezli z rozbahněného hrobu, chátrající živé mrtvoly, z nichž se olupovaly kusy bláta.

Najedl se ve starém polorozpadlém vagonu. Podali mu sáček s rýží obarvenou na červeno a posázenou malými smaženými rybičkami. Páchly bahnem, měl však hlad, tak je spořádal. Zato rýže byla skvělá.

„Můžu dostat jen rýži?“

„Musíte si vzít i ryby...“

„Ne, chci jen rýži.“

Zaplatil nakonec za obě pochutiny, ale nacpal se jen rýží. Nevěděl, v jakém stavu se vrátí z Panenských pahorků.

Mechanik nemohl ve své kabině svést víc než tři pasažéry, Zeloy však dorazil pozdě a musel se spokojit s jízdou ve vagonu s ručním nářadím.

Projížděli mezi pahorky, do nichž těžba vyryla hluboké zářezy. Potom náhle ubylo světla a ledové nebe se přiblížilo. Zachvěl se zimou, teplota citelně klesla.

Údolí ústilo do úzké, v šeru ponořené planiny, částečně pokryté ledem. Následovaly Panenské pahorky a konečná. Pneu Station. Podle nejnovějších pravidel soudobé lexikologie, by měli stanici přejmenovat na Tire Station, ale přesto se všude říkalo Pneu. Později se Zeloy dozvěděl, že zde odkryli nejrozsáhlejší skládku opotřebovaných pneumatik v soudobé historii. Většina lidí ovšem ani netušila, k čemu mohly ty kulaté buřty kdysi sloužit, jejich těžba však skvěle vynášela.

Za Pneu Station leželo ještě pár dalších osad s nejroztodivnějšími názvy. Třeba Vodka Station, podle jedné malé hospůdky.

Zeloy došel až na konec velmi dlouhého nástupiště, aniž našel, co hledal. V místním ponurném lokále vypil nějakou divnou tekutinu vydávanou za pivo a snažil se získat další informace. Připadalo mu však, že mu nikdo nerozumí. Hosté mluvili vlastním jazykem, napadlo ho, že by to mohla být stará italština s příměsí moderních slov. Vrátil se na nástupiště a došel až do Vodka Station. Tam mu někdo prozradil, že na konci zákopu uprostřed odpadků, až úplně vzadu, asi o dva kilometry dál, je ještě jedna osada. Vedla tam jediná úzkokolejka.

„Je to soukromá koncese. Našli tam žílu starých lahví. Ty neporušené prodávají antikvářům a střepy se zpracovávají přímo na místě. Dělají z nich skelnou vatu a vlákna.“

„Jak se tam dostanu?“

„Musíte si počkat, až sem přijedou s tou divnou drezínou.“

Bylo už pozdě. Nakonec mu pronajali lehátko a dali mu najíst. Právě když polykal další porci rýže s rybami, sedli si k němu dva muži ve zvláštních kombinézách. Místní policie. Začali zkoumat jeho doklady.

„Proč chcete jet ke Sklářům?“

„Dělám velkou reportáž o Scraps Station. Chci vidět všechno, pak to roztřídím.“

„Je to nebezpečný, dochází tam k sesuvům odpadků i ledu. Rozhodněte se sám. Zítra sem přijede Floy nahlásit smrťák. Můžete s ním pak odjet.“

Zeloy ještě nikdy necestoval v tak úzkém vlaku. Floy řídil lokomotivu na stlačený vzduch a Zeloy se usadil v jediném vagonku, zaplněném skleněnou rakví. Ležel v ní nebožtík, kterého Floy přijel ukázat místní policii. Zeloy měl jedinou možnost: sednout si na rakev. Floy proti tomu naštěstí nic nenamítal.

Zářez do Panenských pahorků byl opravdu uzoučký. Cestou si povšiml nejrůznějších zbytků, konzervy a dna lahví se válely uprostřed zetlelých sedimentů skládky. Nahoře už začínaly vrstvy rašeliny, ale tady vespod bylo ještě vidět zajímavé věci. Například fosilie knih; jaká technika by jim asi mohla vrátit dřívější pružnost, aby se v nich zas dalo listovat? Rozeznával další nejrůznější předměty, karoserie dřívějších aut, ztvrdlé igelitové pytle, nejčastěji modré barvy. Právě v takových pytlích vyhazovali dřív lidé odpadky ze svých domácností.

Postupně však začaly převažovat láhve. Všech možných tvarů, baculaté i štíhlé. Připadaly mu nedotčené, jakmile je však vybrali z rozmrazeného hlušinového obalu, rozpadly se na kousky. Bylo zapotřebí velké trpělivosti, než člověk našel ty nejzachovalejší, které pak mohl prodat jako vzácné relikvie.

Floy se ho na nic neptal. Zeloy mu řekl jen, že je novinář a že chce do své reportáže zahrnout všechny podzemní aktivity.

Průrva se konečně rozšířila a vláček vyjel na kulatou plošinu s pravidelnými terasami, prozrazujícími postup těžby. Osadu tvořilo patnáct shnilých vagonů. Jak je tam vůbec mohli dostat po tak úzké trati? Sklárna byla až vzadu. Vysoký komín ústil do velké nádoby s vodou, kde se kouř ochlazoval, aby nerozmrazil ledový strop. Takto vyrobené energie se využívalo ke stlačování vzduchu do tlakových lahví, jež zase sloužily k pohánění lokomotivy.

Floy ho zatáhl do sklárny a vysvětloval mu jednotlivé fáze výroby skleněných vláken od těžby skla až po finální výrobek. Pece zásobovaly teplem obytné vagony a zajišťovaly osvětlení osady.

„Jak jste je sem dostali?“

„Po jednom na plošinových vagonech.“

Musela to být děsná dřina.

„Naše výroba začne být rentabilní tak za dva roky. Zásoby suroviny vystačí dobře na dalších čtyřicet let.“

Potom ho Floy zavedl do společné jídelny a dal mu nalít pivo s vysokým obsahem alkoholu.

„Zpracováváte pouze láhve?“

„To nám bohatě stačí.“

„Vzpomínáte si na Ring Station?“ zeptal se bez předchozího upozornění konverzačním tónem Zeloy.

Floy přestal pít a ve výrazu jeho tváře se objevil patetický úžas. Zeloy měl pocit, jako by se mu právě rozklížila lebka.

„Nemusíte se ničeho obávat. Chci se jen něco dozvědět a odejdu. Ani o vás nebudu psát v reportáži.“

„Nevím, co tím chcete říct.“

„Jste bývalý Metař, stejně jako vaši druhové. Už léta se pokoušíte dát se dohromady, ale přežila vás jen hrstka. Obviňují vás, a zdá se, že neprávem, že chcete z planety odstranit lidi nebezpečné pro železniční společenské uspořádání. Osobně si však myslím, že je to jen maska, jen ochranné zabarvení. Ve skutečnosti jste naopak pracovali ve prospěch některých osob, o nichž jste byli přesvědčeni, že jsou díky svým morálním a intelektuálním kvalitám pro lidstvo nepostradatelné. Kvůli tomu jsem však nepřišel.“

Trochu se napil silného piva.

„Přesto si myslím, že všechno spolu souvisí. Už léta se pokouším dozvědět se, co se stalo s jedním velmi slavným mužem. Byl známý ve všech velkých železničních společnostech, bojoval svým zvláštním způsobem, nevyvaroval se slabostí ani přehánění, sebezapření ani bezmezného nadšení. Bojoval za větší spravedlnost, za víc demokracie, za Zrzavé, aby s nimi konečně společnost zacházela jako s lidkými bytostmi, a ne jako s dobytkem. Víte, o kom mluvím?“

Floy se upřeně díval na pěnu zakrývající dno sklenice.

„Nechci na vás naléhat. Bylo by to příliš snadné. Nemůžete mi ani zabránit v odjezdu, protože jsem se pojistil. Kdybych se nevrátil na povrch, okamžitě si pro mě přijdou. Náčelník policie mě viděl nastupovat do vašeho vláčku. Jak se rozhodnete?“

Ze sklárny se ozývalo tlumené hučení, ale zněly tu i jiné zvuky.

„To padá dolů led, větší či menší kusy, nejvíc blízko sklárny,“ vysvětlil Zeloyovi Floy, když si všiml jeho obav. „Ten muž je glaciolog Lien Rag.“

„Vzpomínáte si na něho?“

„Ne. Byl jsem tehdy bezvýznamný mladík... Pracoval jsem jako nádeník v teplárně v Ring Station. Slyšel jsem však o něm vyprávět.“

„Co se s ním stalo potom, po smrti?“

„Přijeli si pro jeho tělo. Velmi, velmi rychle...“

„Za jak dlouho?“

„Mám v těch vzpomínkách trochu zmatek, ale myslím, že to netrvalo víc než dva dny, nejvýš týden. Opravdu, nemůžu vám říct přesnější údaj. Dobře si vzpomínám, jak ti muži. přijeli, v obrovské mašině a vyděsili nás svou střelbou.“

„Byla to válečná loď?“

„Ne, vůbec ne. Nikdy jsem podobné monstrum neviděl... Gigantická měděná lokomotiva, pilotní kabiny měla umístěné nahoře. Lidi mohli klidně žít uvnitř, byla prostě obrovská. Třeba celá posádka. Nedokážu vám popsat její rozměry, byla přímo úděsná, a když plivala sloupy páry, vypadala jako nějaké obrovité zvíře připravené nás všechny spolknout.“

„Jste si jistý, že nešlo o žádnou válečnou loď?“

„To určitě... Viděl jsem jich pozdějc plno, ale tamta se nepodobala ani jedné z nich. Ten stroj měl hlavu, která

připomínala lidskou lebku. Ano, to je ono, lidskou lebku, která by byla nejmíň deset metrů vysoká.“

„A co se stalo?“

„Všechny nás strašně vyděsili. Mysleli jsme, že je s námi ámen.“

27

Útok na koncentrační tábor 5000 S byl úspěšný jen zčásti. Osm parašutistů přistálo mimo úzkou platformu Viaduktu, někteří dost daleko od cíle, a zápasili v ledové vodě o život. Bohužel spadli zrovna do míst, kde byla ledová pokrývka oceánu narušena spodními proudy a zaplavena slanou vodou. Jen dva z nich se podařilo zachránit. Navíc bylo v táboře sotva dvacet Obnovitelů místo očekávaných padesáti. A konečně návrat byl velmi obtížný, únik paliva přinutil kapitána, aby napadl tulení stanici, kde si doplnil zásoby oleje. Tam se jim taky zrovna nedařilo: zpravodajská loď mořskoledovecké flotily se vynořila právě ve chvíli, kdy si vzducholoď doplňovala nádrže z cisteren tulení stanice. Zpravodajská loď vystřelila z rychlopalného děla a protrhla obal vzducholodi včetně balonků naplněných heliem. Naštěstí se vzducholodi podařilo doletět na základnu.

Poloviční neúspěch se odrazil i na atmosféře Bratrství I, už tak dost nevlídné. Liensunovi se situace pranic nelíbila. Nehledě na to, že stavba sibiřské železniční sítě směrem k jejich základně postupovala velmi rychle.

Jednou večer se vypravil za Ma Ker do kanceláře prezidentky řídícího kolektivu:

„Hlásím se dobrovolně, chci zbudovat druhou základnu v srdci území ovládaného Jelly.“

„Nejsme připraveni.“

„To znamená?“

„Potřebujeme velké množství jodových derivátů a antibiotik, jen tak můžeme účinně napadnout Jelly.“

„Nemůžu čekat dlouho.“

„Naloď se na palubu vzducholodi, která bude amébu zkoumat a fotografovat. Chceme k ní zároveň vyslat sondu a pořídit záznam echografie.“

Jelly se rozkládala na východě a Slunce Svobody se k ní dostalo za čtyřiadvacet hodin letu. Dnes zaujímala už jen padesát tisíc kilometrů čtverečních, což ve srovnání s dřívějšími čtyřmi sty tisíci to bylo vlastně málo. V těch dobách pohltila celé kolonie tuleňů a mrožů, zlikvidovala sebemenší známku lidské existence v celé oblasti, vylidnila blízké stanice i tratě, vydané napospas její žravosti a rozpínavosti. Na tratích zůstávaly jen prázdné vlaky. Nikdo nevěděl, odkud se ta příšera vzala. Dalo se s ní bojovat jedině pomocí minerálního oleje, před kterým se měla na pozoru. Tuny této vzácné tekutiny byly vyplýtvány na obranu před amébou, Ma Ker však objevila účinnější a lacinější prostředky.

„Kopce želatiny, kam až oko dohlédne - ano, to je Jelly.“

Dalo se to tak říct. První obranné valy améby se tyčily do výšky kolem pěti set metrů, dál už však dosahovaly pouze dvou set.

„Zahájíme plánovaná vědecká pozorování,“ rozhodl velitel posádky výzkumné vzducholodi, když konečně dorazili nad svůj cíl.

Spustili směrem k roztřesené mase Jellyina obřího těla sondu a zatím natáčeli několik filmů a fotografovali.

„Když si pomyslím, že se máme usadit v lůně týhle stvůry,“ neodpustil si pochybnosti druhý důstojník. „Budeme muset vyčistit terén na stovkách kilometrů a vytvořit kruh o poloměru minimálně pěti kilometrů.“

Dosavadní plán zatím nebyl úplně přesný. Chtěli vyrobit bomby naplněné jodovými deriváty a speciálními antibiotiky. Bylo však taky možné nalít doprostřed amébina těla olej a vytvořit tak prázdný prostor. V té chvíli by ze vzducholodi seskočili dobrovolníci a pokračovali by v útoku pomocí aerosolů. Jestliže bude Jelly ochotna opustit terén, vyšlou další komanda a budou Jelly ničit až do chvíle, kdy bude vzducholoď moci přistát na ledové ploše. Ma Ker a její technický tým vyvinuli aerosolové bomby, kterými bude možné udržet živočicha v uctivé vzdálenosti. Daleko obtížnější se však zdálo ubránit se proti panožkám, ty mohly využít sebemenší skulinky v obranné hradbě a proniknout dovnitř už dobytého území. Ma Ker si představovala jakoby zeď z minerálního oleje. Byla by sestavena z tisíců miniaturních trysek chrlících olej na vzdálenost několika metrů. Olej by proudil v uzavřeném okruhu, což byla značná ekonomická výhoda. Zbývalo však zabránit mu zmrznout a zkonstruovat velmi zvláštní a nevšedními vlastnostmi nadaná čerpadla.

Zatím nechají plynout olej v kruhovém, čtyři metry širokém a třicet dva metrů dlouhém kanále, který bude obtékat základnu.

Stačila by i tenká vrstva zahřátého oleje. Nicméně potřebné množství vzácné tekutiny bylo přesto omračující. Jedna ze vzducholodí bude muset být zařízena jako létající cisterna, aby mohla kanál zásobovat.

Po svém návratu neskrýval Liensun pesimismus. Zkoumali toho monstrózního živočicha, měřili a studovali ho ze všech úhlů a ze všech stran plné čtyři dny. Bylo nemyslitelné, že by kompaktní masa těla améby přijala jakéhokoliv parazita ve svém lůně.

Jako jedinou odpověď Ma Ker ukázala prstem na rudou čáru, označující na mapě Sibiřskou trať:

„Každý den jsou o kousek blíž. Za šest měsíců budou u nás.“

„Budeme bojovat!“

„S čím a s kým? Naši parašutisti nezmůžou nic proti takové přesile. Přímá trať s patnácti kolejemi, to znamená těžké křižníky, obrněnce, pancéřové vlaky. Celé vojsko, možná sto tisíc mužů. Sibiřané můžou klidně takovou armádu postavit.“

„Jelly se jen tak nedá, bude to jak noční můra každý den i každou noc. Ten široký kanál plný oleje si dokážu jen stěží představit. Musíme ho zredukovat.“

„Jelly dokáže překonat vzdálenost dvou metrů v prázdnu, víc ne. Potřebujeme však ty čtyři metry, abychom měli

jistotu. Jinak by mohla překlenout kanál vzduchem.“

„Olejová opona nebude fungovat nikdy.“

„Proč ne?“

„Jelly klidně obětuje jednu panožku, aby pronikla dovnitř.“

„Tenhle živočich nemá žádnou paměť, žádný instinkt. Rozhodně nechápe smysl oběti.“

„Vyplýtváme na ni všechny své nejlepší síly, čtyřiadvacet hodin denně.“

„Jistě, budeme však chráněni před jakýmkoliv překvapením. Obnovitelé přijdou za námi. Se Sluncem světa je budeme osvobozovat po tisících. Po tisících.“

„Nevěřím tomu.“

Přesto se znovu vydali za amébou na další expedici. Změřili ji a museli konstatovat, že se opět prudce rozšiřuje směrem na jih.

„Má hlad.“

Už nějakou dobu se v blízkosti usazovaly kolonie tuleňů a mrožů, bez ohledu na nebezpečí.

„Než definitivně zaměříme místo pro naši příští základnu, musíme udělat ještě jeden pokus.“

Dva dny nato se stali svědky útoku améby na velkou tulení kolonii. Několik tisíc zvířat bylo náhle obklíčeno panožkami a jezero po mnoho hodin jen vřelo. Ploutvonožci se zoufale snažili Jelly uniknout, potápěli se pod vodu, když se však museli vynořit nad hladinu, aby se nadýchli, Jelly je už nepustila. Děsivé hody trvaly po dva dny. Živočich po nich zanechával jen prázdné kosti bez morku, splasklé kůže. Hromady prázdných kůží a hory kostí.

„Tak už dost,“ prohlásil Liensun, „vracíme se.“

Celá posádka si oddechla. Nikdo už nemohl snést to odporné divadlo, všichni byli nemocní na těle i na duchu.

Liensun hned po návratu spěchal k nevlastní matce. Ta mu hrdě ukázala nějakou rampu, odkud prýštila lesklá tekutina:

„Smíchala jsem olej a vodu a doufám, že výsledek bude stejný. Myslím, že tento prototyp budeme moct použít. Funguje bez přestávky už týden a spotřebuje jen velmi málo oleje a energie.“

„Měla by sis udělat průzkum,“ řekl jí, když se posadil na kraj matrace ze skleněné vaty.

„Co tím chceš říct?“

„Lidi mají strach, jsou polomrtví strachy a ti, co Jelly zkoumají, ještě víc.“

„Lidi mají strach taky z mořského ledovce, ze Sibiřanů, z pirátů, z Lovců tuleňů, z Kida, ze mě, z tebe. Celý život jen cvakají zubama. Tam nám ale už nehrozí nic.“

„To je čiré šílenství.“

„Buď zticha,“ křikla na něj.

Náhle před sebou uviděl hysterickou rozzlobenou starou ženu. Pomalu vstal a šel ke dveřím. Neudělala nic, aby ho zavolala zpátky. Ligath byla ještě ve své laboratoři, zaplňovala tabuli vzorci.

„Upřímně řečeno, hledám implozní bombu, která by vyprovokovala shlukování měsíčního prachu do velkých bloků, z nichž by se pak stalo množství asteroidů... Nebránily by Slunci svítit jako kdysi.“

„Jste v obraze, co se týká posledního projektu Ma Ker?“

„Ne dlouho. Pomáhala jsem jí s rampou, co stříká olej... Připravila jsem směs, abych zabránila vzniku emulze...“

„Myslíte si, že to může fungovat?“

„Na deseti třiceti metrech možná. Moc ale pochybuju o třiceti dvou kilometrech.“

„Řekla jste jí to?“

„Ovšem. Poslala mě zpět k mým drahým utopiím; tak to řekla, utopiím. I když si myslím, že už za několik let dokážeme takovou bombu experimentálně vyzkoušet. Nevynalezla jsem ji. Julius Ker a Ma ji objevili teoreticky, jiní vědci taky.“

„Jelly se znovu rozpíná. Během několika dní spořádala tisíce vypasených tuleňů. Zpracovala pět, možná šest tisíc tun potravy a teď se může rozpínat až kdoví kam, dobře dva měsíce se nemusí starat o potravu.“

Snažil se najít ještě Ann Subovou, ta už však byla doma. Greoga, jejího manžela, moc rád neměl, rozhodl se tedy, že se vrátí do svého kupé.

28

Zeloy se vrátil z cesty do Scraps Station zklamaný. Floyův příběh mu připadal jako čirý výmysl. Byl přesvědčený, že sklář ten útok proti Metařům ani neviděl, že mu vyprávěl jen něčí odposlouchané, přehnané vzpomínky.

Yeuze byla stejně nevrlá jako on. R. byl už pryč. Usadil se v Afrikánii a pokoušel se psát další ze svých románů.

„Měla jsem odjet s ním,“ řekla mu. „Kid i Floa Sadonová by byli v pěkné kaši. Obávám se, že mi chyběla ta nejzákladnější odvaha. Co je mně do nějakýho postavení velvyslankyně, mně, bývalý umělkyni ze sprostýho kabaretu?“

Ještě nikdy ji neviděl v takovém stavu. Nebyla upravená a od odjezdu manžela určitě hodně pila.

„Kde je?“

„V malé vesničce na okraji mořského ledovce, u rodičů velvyslance Moulaha, ten jediný se zachoval skvěle.“

„Nenávidí Flou Sadonovou,“ ujistil ji Zeloy, „neudělal to z přátelství k tobě.“

„I tak mu děkuju.“

„Nikdy se s ním nechtěla vyspat, neodpustil jí to.“

„No ne, z tebe se stává pěkná drbna.“

„Kašlu na to, kdo s kým spí nebo nespí. Chceš, abych napsal reportáž?“

„Vítězství ji neuveřejní.“

„Možná jo.“

Naplnila dvě sklenky a jednu mu podala. Zdálo se mu, že se rychle stáhla zpět:

„Páchnu jako starý koš na odpadky, což?“

„Ne... No jo, přijíždíš přece odtamtud... Jaké to bylo?“

„Odporný, nádherně odporný. Využívání odpadků z dob minulých, abychom nasytili hladovou populaci dneška... Vážně, nad veškerý moje očekávání.“

Namočila bledé rty do alkoholu a usrkla z něho, jako kdyby se chtěla nadechnout.

„A Metaři?“

„Jo, viděl jsem jich pár... Ale vystřelili si ze mě, myslím... Nějaký Floy, sklář... tedy, spolu se svými přáteli těží staré sklo a dělá z něho vlákna a vlnu... Floy... ten chlápek mi tvrdil, že k Metařům nikdy nepřijela žádná válečná loď nebo obrněnec, ale obrovská, neskutečná, děsivá lokomotiva, jakou ještě nikdo neviděl a nejspíš ani nikdy neuvidí.“

Yeuze se na něho pár desítek sekund dívala, odložila sklenku a zmizela. Vrátila se s hromádkou zvětšených fotografií.

„Obří lokomotiva, říkáš? Jako tahle?“

Ledabyle se podíval na fotku a pak strnul překvapením. Muži na fotce převyšovali sotva o hlavu oje velkých kol. Kola musela mít v průměru nejméně tři metry.

„To je montáž?“

Roztřesenou rukou mu podala další. Stejný stroj ze strany.

„Ale to je přece lebka... Lebka, kterou mi ten Floy popsal. Myslel jsem, že blouzní.“

„A tady?“

Vrchní část lokomotivy s pilotními kabinami nahoře na střeše, měděné střílny, změť potrubí a velké nýty.

„Odkud proboha máš ty snímky?... Jsou úžasný.“

„Lien Rag je kdysi dostal od majitele oné lokomotivy.“

„Majitele?“

„Nějakého Kurtse.“

Zeloy potřásl hlavou.

„Nikdy jsem o žádném neslyšel, ani o tomhle monstru. Kdo to je?“

„Pirát, anarchista, který bojuje posvém proti železniční společnosti. Používá však její systém. Několikrát zachránil Lienu Ragovi život. Jednou ti o tom budu vyprávět. Jako náhodou byl vždycky tam, kde ho Lien Rag potřeboval.“

„To on si vyžádal jeho mrtvolu.“

„Nechtěl ho nechat v rukou Metařů. Předběhl lady Dianu, určitě chtěl svému příteli poskytnout důstojné místo posledního odpočinku.“

„Jak mohl vědět, že Lien Rag zemřel někde na druhém konci planety? Kde vlastně působí?“

„Nevím, je to zvláštní člověk, jeho posádka mu je tělem i duší oddána. Má tajné základny, tajné přechody. Jeho nejlepší specialisté dokážou neutralizovat železniční síť, nakrmit počítače, aby mohli vyrazit, kam se mu zlíbí. Prioritní konvoje musí stát, hráze se otvírají jen pro jeho vlak a správní rady zuří.“

„Romantické příhody toho Kurtse zatím vynech a řekni mi přesněji: Ještě se o něm po deseti letech mluví?“

Potřásla hlavou. „Nevím, už jsem na něho nemyslela. Nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že by to mohl být on, kdo se zmocnil Lienovy mrtvoly.“

„Musel ujet dvacet tisíc kilometrů. I kdyby jel dvouset kilometrovou rychlostí, což mi nepřipadá možné, trvalo by mu to sto hodin, to jsou čtyři dny. Jak mohl vědět, že Lien Rag ho potřebuje?“

Neodpověděla mu a pohled na ni ho rozčilil. Seděla tam zasněná, lhostejná ke všemu kolem, i k jeho přítomnosti, jako kdyby ji obraz toho Kurtse celou zaplnil. Zmocnila se ho divoká žárlivost.

„Máš taky fotku toho svýho milovanýho piráta?“

Byla to poslední fotografie. Muž střední postavy, míšenec Černocha a Asiatky, s uhrančivým pohledem.

„Dobrý; jsi do něho zamilovaná?“

„Ne, ale jsem šťastná, že vyhledal Lienovo tělo. Takové přátelské gesto, takový jemnocit k mrtvému příteli mě naplňuje dojetím. Nechápeš to?“

„Promiň,“ omlouval se v rozpacích.

Znovu si prohlédl fotografie lokomotivy a pochopil, že musela navždy poznamenat mysl Metaře, jako byl Floy. Na takový stroj se nedalo zapomenout, i když jste ho viděli jen jednou v životě.

„Měl vždycky ty nejkrásnější ženy, na jaké si vzpomněl, včetně Floy Sadonové.“

„Vážně?“

„Unesl ji, strčil si ji do postele a pak ji zas vrátil zpátky za pohádkové výkupné.“

29

Prezident nechal čekat vrchního výhybkáře Lichtena dobrou půl hodinu. Náčelník Bezpečnosti a boje proti Obnovitelům Slunce však chápal, v jakém rozpoložení se Kid nachází. Útok vzducholodi na tábor 5000 S ho musel uvést do stavu tiché zuřivosti.

Konečně ho přivedli k šéfovi Společnosti Mořského ledovce, který ho očekával uvnitř svého pracovního kupé na podivném pohyblivém křesle. Ne, že by byl invalidní, tímto způsobem však vyrovnával rozdíl ve výšce mezi sebou a ostatními, normálně urostlými lidmi.

„Tak co, Lichtene, jste spokojený? Vyfoukli vám dvacet Obnovitelů přímo před nosem...“

„V Sibiřské se jim dařilo líp než v trestaneckém vlaku.“

„Na Sibiřskou kašlu. Vypustili ty... muže zavěšené na kusu látky ve tvaru hvězdice.“

„Ta látka se jmenuje padák a ti muži parašutisté. Šest z nich se utopilo.“

„Lichtene, to je strašná zbraň. Jestli je necháme, za pár let obsadí tímto způsobem naše stanice, můj Titanpolis!“

Pohlédl zamilovaně oknem na křišťálové kopule. Jeho město, nejkrásnější na světě. Ani u lady Diany neexistovalo tak překrásné město.

„Sibiřané staví invazní železniční trať. Podařilo se jim lokalizovat základnu těch ďáblů. Za šest měsíců zaútočí a zničí je. A co my, co děláme my?“

„Cestující prezidente, jsem velmi spokojen s útokem proti táboru 5000 S.“

„Šílíte?“

„Mezi dvaceti Obnoviteli jsou tři moji muži. Jsou internovaní už celé měsíce. Stejně jako ostatní.“

Projednou se Lichtenovi zcela vážně podařilo vyrazit Kidovi dech.

„Připravoval jsem tu akci pomalu a dlouho. Od chvíle, kdy jsme se pustili do evakuace toho tábora, jsem věřil, že to bude ta správná příležitost. Vzducholoď nepojme na palubu příliš mnoho lidí. Obnovitelé napadnou další tábory teprve tehdy, až budou mít k dispozici vzducholoď, schopnou vynést do vzduchu pět set nebo dokonce tisíc lidí.“

„Taková utopie!“ pohrdavě sykl Kid. „A neříkejte vzducholoď.“

„Promiňte, ďábelské stroje. Věděl jsem, že 5000 S se stane ideálním terčem. Moje tušení se splnilo.“

„Tři muži, říkáte? Jak jsou vybaveni?“

„Nijak. Musí si poradit na místě. Je mezi nimi jeden specialista na rádiové spojení. Další dva taky ujdou, jeden se zabývá mechanikou tekutých těles a ten třetí je zas na dieselové motory. Pro Obnovitele budou nepostradatelní.“

Prezident, který dosud zachovával upjaté mlčení, se náhle srdečně rozesmál.

„Výborně, Lichtene. Konečně o nich budeme mít další, zajímavější informace.“

„Ne však dřív než za několik týdnů.“

„Jistě, jistě... Vy jste ale tajnůstkář, kdo by to do vás řekl.“

„Mohlo se to všechno zhatit...“

Kid zajel k psacímu stolu a vzal z něho kus papíru:

„Čtěte!“

Vrchní výhybkář si vzkaz přečetl a bez komentáře ho vrátil prezidentovi.

„Nejste překvapen?“

„Ne, cestující prezidente. Transevropská se s nimi nemazlí. R. byl jedním z nich. Nijak mě nepřekvapuje, že ho vyhostili.“

„Uchýlil se do Afrikánie a ta ztráta prestiže pro naše barvy se mi moc nezamlouvá. Budou se ptát, proč jsme ho nepřijali zpátky u nás.“

„Rychle se na to zapomene.“

„I tak se mi to nelíbí. Podařilo se vám vylovit ty... jak jim říkáte, pad...“

„Padáky. Ovšem, jistě. Taky těla těch vojáků, ozbrojených až po zuby. Miniraketometná puška, granáty, výbušniny s limitem působnosti a jeden z nich měl dokonce raketové granáty, s nimiž mohl vyřadit střednětonážní lokomotivu.“

„Sto takhle vyzbrojených mužů klidně nahradí tisíc obyčejných vojáků, nemám pravdu?“

„Samozřejmě. Můžou sestoupit z nebe, třeba i v noci, a za několik okamžiků obsadit stanici. Je to skutečně na pováženou.“

„Sibiřané postupují se stavbou trati směrem k základně Obnovitelů, zároveň však i k naší Síti 160. poledníku. Za dva roky budou u ní. Jestli vážně chtějí nasadit proti Obnovitelům sto tisíc mužů, později je můžou shromáždit na našich hranicích. Musíme zničit Obnovitele dřív než Sibiřani. Pak už nebudou mít důvod ve stavbě pokračovat.“

30

Zvláštní vlak Floy Sadonové vezl všechny velvyslance velkých Společností na jih koncese. Měl zastavovat v různých stanicích, kde už byl obnoven sociální mír. Ve všech kromě Rhodonia Station, která byla téměř dokonale srovnána se zemí.

Oficiální turné mělo být opravdovým triumfem skutečné vládkyně Transevropské společnosti. Ve všech navštívených stanicích stoupl minimální příděl kalorií i teplota pod kupolemi skleněné klenby. Tisíc osm set kalorií potravin, dvanáct stupňů tepla. Vlaky plné uhlí, pocházejícího z Dalekého severu a dokonce i ze Sibiřské, jezdily každý den po prioritních tratích. Společnost konečně začala velmi metodicky těžit lesy uchované pod ledem a Panamerická se zavázala dodávat živočišné i rostlinné proteiny.

První zastávkou byla Hot Spring Station. Prameny teplé vody v těchto bývalých lázních pomáhaly vytápět část města. Nástupiště byla vyzdobena a místní kapela vyhrávala veselé melodie. Okázalý banket měl shromáždit dva tisíce lidí. Byla pozvána i většina přednostů stanic Jižní provincie a Floa si připravila projev, který byl přijat s velkým aplausem.

Yeuze, sedící naproti ní mezi Serninem po své levici a Američanem Bugueyem po pravici, v duchu obdivovala přirozenou schopnost té ženské, s jakou dokázala dát obyvatelům na srozuměnou výstrahy a varování, obalené do slov plných medu. Nad obrovskou tabulí, prostřenou na čestném nástupišti a chráněnou plátěným stanem, se rozhostilo tíživé ticho.

Yeuze byla rozhodnuta nezúčastnit se a týden trvala na svém rozhodnutí, navzdory vyslancům Floy Sadonové,

kteří ji střídavě lichotili a střídavě vyhrožovali.

Jednou velmi pozdě večer přišla nakonec za vyslankyní Mořskoledovecké sama Floa.

„Co jsem ti udělala? To kvůli R.? Velvyslankyně by si měla zachovat chladnou hlavu a nesměšovat své intimní záležitosti s politikou."

„R. byl mým kulturním atašé."

„Budiž, to ale není žádný důvod. Jestli na tom trváš, žádám tě, abys podala demisi. Kid tě teď u sebe ve Společnosti nechce. Kam půjdeš?"

„Do Afrikánie. Nikdy jsem o takovou funkci nestála a určitě budu velmi Šťastná v malé stanici, kde se usadil můj manžel. Už si našel přátele a kulturní život tam přímo kvete. Mně to úplně stačí, po ničem jiném netoužím."

„Blufuješ!" zavřeštěla Floa Sadonová.

„No tak, do toho, požádej o mou demisi."

Šéfka Transevropské byla přitlačena ke zdi. V této chvíli si něco podobného nemohla dovolit. Mír ještě nebyl pevný a nové vyhoštění by jen přililo olej do ohně. Vzbouřenci žádali, aby Společnost byla řízena tak demokraticky, jako tomu bylo v Mořskoledovecké. Ovšemže se nechávali unést oficiálním obrazem Společnosti, o který Kid velice pečoval, nicméně už dost lidí se vypravilo na konec světa a uviděli tam dostatek potravin, dobře vytápěné stanice, různé typy skleníků, vysokou životní úroveň a taky silikokary. Učarovaly jim hlavně silikokary, lokokary vyrobené z křemíku, aerodynamického tvaru, s vlastním dieselovým motorem. Fotografie obou modelů se těšily velké publicitě. Oba vozy bylo možné spatřit a zevrubně si je prohlédnout, jeden byl vystavený ve výloze GSS, druhý v lokomobilovém parku Floy Sadonové. A co se týká Obnovitelů, ti ve skutečnosti nijak nepodněcovali vzpoury a nastolení revoluční moci. Jistě, mezi členy některých revolučních výborů jich pár bylo, ale ne mnoho. Jakmile došlo k nepokojům, považovali to za příležitost propagovat své učení, ale dokonce ani rebelové jim nedůvěřovali.

„Poslechni," řekla nakonec Floa. „Jestli se mnou na to turné pojedeš, prozradím ti něco pro tebe velmi důležitého... Něco, co tě už deset let tolik trápí."

„O Lienu Ragovi?"

„Správně. Při naší poslední rozmluvě jsem lady Dianu na tohle téma vyzpovídala."

Yeuze si neodpustila posměšný úšklebek. Floe se nelíbil.

„Pochybuješ o mých slovech?"

„Lady Diana ti odpověděla, že nikdy nevyslala žádnou válečnou loď pro mrtvolu Liena Raga," řekla s hraným klidem Yeuze.

Floa Sadonová oněměla úžasem:

„Jak to můžeš tak přesně vědět?" zeptala se, když se trochu vzpamatovala.

„Prostě to vím, to je vše."

„Byly jen dvě možné odpovědi, ano či ne. Hrálas a vyhrálas, ale taky jsi mohla prohrát. Já jediná můžu potvrdit, že lady Diana neschovává mrtvolu tvého přítele."

„Ta informace je už pro mě bezcenná."

„A tvoje cena?"

Yeuze si zapálila jeden z bílých doutníků, které se tu přednedávnem objevily. Importovali je ze Sibiřské a pěkně voněly. Floa pochopila, že tu ledovou dámu nepřemluví, pokud se jí nepodaří nabídnout jí výhodný obchod.

„Za rok se R. může vrátit, pod podmínkou, že zůstane v ústraní. Nechci ho tady jako oficiální osobu."

„Za rok tady už možná nebudu."

„Co tím chceš říct?"

„Jestliže budu kategoricky odmítat zúčastnit se oficiálních setkání, budeš mě muset vyhostit."

Floiny nehty ze zabořily do tulení kůže sedátka.

„Jen si poslož, ta kůže je odolná, velmi pevná. Snad není tak jemně vypracovaná, ale je opravdu kvalitní."

„Zničím tě."

„Jistě... A co když si to přeju? Co když budu po svém odchodu kritizovat tvou politiku? To by byl skandál! Dokonce ani lady Diana by to neocenila. Tady v GSS mě může klidně nechat sledovat, jinde by to už bylo složitější. Ona taky hledá mrtvolu Liena Raga, aby ji mohla pitvat. No a Sernin, ten by slízl smetanu. Ropná pole na Středním východě zbydou jemu."

Floa se zvedla a zamířila ke dveřím, během několika vteřin se však ovládla. Otočila se s úsměvem k Yeuze:

„Tak dobrá, jednejme. Co chceš kromě návratu R.?"

„Že sem přijmeš představitele Západní zóny. Zrzaví musí být přijati."

„Kid přece u sebe nemá vůbec žádného ambasadora Zrzavých!"

„Protože Zrzaví jsou součástí naší populace. Jdrien, Lien Ragův syn, žije u Kaempolisu a mluví s Kidem jménem svých bratří."

„Pcha, chceš mi namluvit, že Skládka není rezervací, ghettem, kde jsou Zrzaví pod přísnou kontrolou? Opravdu krásná autonomie, že? K čemu mi tady civilizovaní Zrzaví ze Západní zóny budou? Jsou jiní, domýšliví."

„Chci k nim odjet vyjednávat. Tvým i Kidovým jménem."

„Tomu nerozumím."

„Musím něco dělat. Tady si připadám jako součást dvora. Chováš se jako vládce a vyžaduješ, abychom cupitali pěkně spořádaně v tvých šlépějích. Tohle turné na vysoké úrovni je jen obyčejná neplodná okázalost. Navštívíme stanice, kde ti budou vyděšení obyvatelé tleskat jen proto, aby si zachránili pár kalorií a pár stupňů Celsia navíc. Všem je to jasné. Ostatně Zeloy už rozeslal články v tomto duchu hlavním světovým tiskovým agenturám. Všechny jeho článek neotisknou, ale například Troue, exkluzivní časopis pro nejbohatší Panamerické akcionáře, už jeho text koupil.

Ovšemže chtějí vědět, jak to vypadá se skutečným společenským mírem. Afrikánie tu reportáž taky uveřejní, ale i Mořskoledovecká a většina malých společností Australasijské federace. Možná i v Sibiřské.“

„To je přece důkaz, že zahraniční novináři mají u nás možnost volného pohybu.“

„Jistě, ovšem tady se budou psát jen ódy, odpuzující patolízalské oslavné texty. Místo abych tě doprovodila, pojedu do Západní zóny a ty mě budeš krýt.“

„Ne. Nikdy! Pojedeš na turné v mém zvláštním vlaku a teprve pak pojedeš do Západní zóny a setkáš se tam s tvými drahoušky Zrzavci. Jedeš tam za silnými zážitky? Pohled na ty nádherný penisy nahoře na kopulích ti nedá spát?“

31

Jednoho večera, když zvláštní vlak ujížděl do další zastávky v Jižní provincii, podařilo se konečně Zeloyovi navštívit Yeuze v jejím salonním kupé.

„Páni! To je tedy luxus. Taky nebydlíme špatně ve vagonu určeném pro dopisovatele tisku, ovšem srovnat se to nedá. Ta nádhera krásně voní. Oh, ty květiny... Jsou pravé? A ta láhev v chladicím boxu, to je pravý šampaňský?“

„Dáš si?“

„Ne... Chtěl jsem ti říct...“

Položila si prst na ústa.

„Počkej.“

Odešla do koupelny, která byla stejně velká jako kupé, jež Zeloy obýval ještě se třemi kolegy. Na celý jejich vagon byly jen dvě sprchy s WC. Yeuze se objevila v krajkových kalhotkách. Měl krásnou příležitost rozehřát se pohledem na její zadeček a zkoušel si představit, co by asi řekla tomu, kdyby ji opřel o vanu a... Bohužel si ale natáhla kalhoty a tlustý bílý svetr.

„Pojď, půjdeme nahoru do panoramatického salonu. Barman tam míchá neskutečný koktejly.“

V tom hluku spolu mohli klidně mluvit. Před večeří tam sedělo na drinku asi dvacet diplomatů.

„Diskrétně jsem se poptával na Kurtse a to jeho monstrum. Nikdo si už na to nevzpomíná, kromě jednoho starého novináře...“

„Máš u starých úspěchy. Proto chodíš za mnou?“ zeptala se ho ironicky.

„Jak jinak... Vzpomněl si na spoustu detailů o útoku na zvláštní vlak plný akcionářů, něco jako tenhle, na únos Floy. Tehdy byla ještě tatínkova holčička, dceruška guvernéra Jižní provincie a bohatá dědička po své matce...“

„Neslyšel někdy v poslední době o Kurtsovi mluvit?“

„Ne, už léta ne... Kdysi prý pustošil koncesi, zvlášť na severu, vypadá to ale, že před deseti lety zmizel.“

„Před deseti lety,“ opakovala zasněně.

Zdálo se mu, že slyší zvonit hranu.

„Ten starý novinář si myslí, že se uchýlil do Západní zóny. nevím ale, z čeho tak soudí.“

„Kurts se Zrzavými spolupracoval. To oni mu pomohli vyzvednout si za Flou výkupné... Měl s nimi nějaká tajná pouta. Pokaždé, když byl Lien Rag zachráněn z nějaké šlamastyky, zasahovali Zrzaví. Z povrchu těch skleněných kopulí vidí hodně věcí a nikdo je nepodezírá. Železniční bezpečnost dělá velkou chybu, když je považuje za domácí zvířata...“

„Takže stopa končí...“

„Nekončí. Na konci týhle maškarády pojedu do Západní zóny. Musím splnit jednu misi, pro Kida i pro Flou Sadonovou.“

„Jaks to s ní sfoukla?“

„Takhle,“ zasmála se Yeuze a luskla prsty.

Pili podivuhodnou směs. I když Zeloy hodně cestoval, nikdy nic podobného neokusil.

„Jen těžko jsem se k tobě propracoval.“

„To je normální, nejsem jen tak někdo,“ poznamenala uštěpačně.

„Co kdybychom se vrátili do tvého budoáru? Nemyslím, že šéf Bezpečnosti mě sem pustí ještě jednou.“

Yeuze se s vážným výrazem podívala na hodinky.

„Večeře se podává za půl hodinky. A předtím se ještě se musím obléknout.“

„Musíš se taky svléknout,“ zašeptal láskyplně.

„To je přece jasné.“

Vstala první a šla před ním po schodech dolů. Zeloy si nemohl nevšimnout krásně provokativní hry jejích oblých boků.

Jakmile za nimi zapadly dveře, prudce se k němu otočila a přitiskla se k němu. Prudkost jejího útoku ho bezmocně přilepila na dveře. Dvě nedočkavé ruce ho hladily po podbřišku přes speciální látku kombinézy.

„Rychle, pojď, rychle,“ lákala ho rozechvěle.

Ten večer se Sernin, který si to uměl vždycky zařídit tak, aby mohl sedět vedle ní, zmínil o její eventuální návštěvě Sibiřské.

„Musíte navštívit naše nové hlavní město Moskova Station. Je to nádherné dílo. Uvítali bychom, kdybyste mohla být prostředníkem mezi námi a prezidentem Kidem.“

„Ale on u vás už jednoho ambasadora má.“

„Jistě, myslíme si ale, že právě vy dokážete vztahy mezi oběma našimi Společnostmi zharmonizovat.“

„Zapomněl jste snad, že jsem byla uvězněna v jednom vašem trestaneckém vlaku a že mě Lien Rag vykoupil za tisíce

kožichů z umělé kožešiny? Pohádková suma...“

„Kterou do posledního centu zaplatila lady Diana,“ dodal a vybuchl smíchy.

Floa Sadonová se zvědavostí i závistí pozorovala, jak se ti dva spolu dobře baví.

„Mám vaše doklady o pobytu v tom trestaneckém vlaku, kde jste vyráběla zmíněné kožichy...“

„Ten vlak ještě existuje?“

„Ne, shořel, už je to pár let.“

Náhle se jí v paměti vynořila jedna tvář, ale ani za nic si nemohla vzpomenout na jméno.

„Zdá se, že vás to zarmoutilo,“ všiml si Sibiřan.

„Měla jsem tam přítelkyně.“

„Několik obětí na životech tam bylo, ale jinak se podařilo vlak včas evakuovat. Jaké přítelkyně?“

„Spíš jednu, a na tu jsem si teď vzpomněla.“

Stalo se to před šestnácti lety. Tehdejší mladá žena se teď bude blížit padesátce, to jméno si ale stále nedokázala vybavit.

„Byla fyzička.“

Sernin se k ní naklonil.

„Obnovitelka?“

Yeuze sebou trhla. Ano, to bylo ono. Byla obviněna z příslušnosti k sektě Obnovitelů.

„Ligath,“ jemně jí napověděl Sernin. „Jmenovala se Ligath, že?“

„Ano, to je to jméno... Mluvíte o ní v minulém čase, byla snad mezi těmi obětmi? Nebo zemřela v jednom z trestaneckých vlaků?“

„Ne, byla převezena do trestaneckého dobytčího vlaku. Chovaly se tam dojnice, vyrábělo máslo, sýry. Ostatně je to stále stejné.“

K čemu pojízdná stáj? No přece na výrobu vzácného zboží, určeného vysokým sibiřským hodnostářům. Jeden vlak snadno unikne pozornosti hladových očí. Stejně to chodilo i v Transevropské, v Panamerické, a navíc to bylo pokrytecky v souladu s požadavky KDDNYS.

„Ligath nedávno uprchla.“

„Uprchla, na širém ledovci?“

Ambasadora to přeřeknutí mrzelo a rozhlížel se neklidně kolem sebe.

„Řekněme, že jí někdo pomohl. Komando Obnovitelů na jedné z těch ďábelských mašin... Ligath nastoupila na palubu jako jedna z prvních.“

„Tak to tedy musí zcela jistě být na té tajné základně Bratrství?“

Sernin odhalil své drobné bělostné zuby.

„Tajné? Jak to myslíte?“

„Snad jste ji nenašli?“

„Domníváme se, že víme, kde je, a jednoho dne se na ty blázny vrhneme jako se vrhá dravec na svou kořist.“

„Proč mi to říkáte?“

„Oh! Z čirého přátelství...“

Byl v tom skrytý záměr. Co čekal od Ligath nebo snad od ní samé?

„Přijedete do Moskova Station?“

„Jestli bude můj prezident souhlasit.“

„Myslím, že bude... Musíme sladit naši bitvu proti těm nestydatým reakcionářům, kteří se vysmívají Dohodám NY Station. Je třeba s nimi co nejdřív skoncovat. Zničit jejich základnu. Pak už nebude ten zbytek Obnovitelů z celého světa snít o tom, že se k nim jednu dostanou.“

Během večera, při koncertu starobylé hudby smyčcového kvarteta, se Floa snažila vyzvědět, proč byli se Serninem tak veselí. „Ale, jen samé hlouposti,“ smála se Yeuze.

32

Byl to stále zvláštní pohled na Zrzavé ve zbrani, kontrolující na hranicích mezi oběma koncesemi pasy cestujících. Zeloy by si byl ty Muže z Chladu, ověnčené pásy s náboji a vybavené složitými zbraněmi, rád vyfotografoval, nedostal vsak povolení.

„Oč mi naši Zrzaví ze Skládky připadají lidštější,“ prohlásil. „Ovšem teď právě tihle dělají na obyvatele našich Společností největší dojem. Jakmile se někdo chopí zbraně a používá ji, hned je hoden jména člověk.“

„Způsobili transevropské flotile značné ztráty, potopili jí důležité jednotky.“

„A pohlaví si teď zakrývají směšnýma kalhotkama.“

„To už dlouho.“

Jeli pomalu po obyčejné trati až do Glass Station, neměli však povolení cestou zastavit. Yeuze nechtěla cestovat ve svém zvláštním vlaku a pronajala si drezínu. Nebyla nejnovější, ale byla dost prostorná a pohodlná. Dalo se tam žít ve dvou, aniž by člověku příliš vadila intimita stísněného prostoru.

„Vypadá jako drahý kámen,“ nadšeně ukazoval Zeloy na broušenou kupoli Glass Station, která se objevila v dálce.

„Jen se moc netěš. Zrzaví netopí. Je tam jedna čtvrť určená míšencům s patnácti stupni, další pak je pro nás, Muže a Ženy z Tepla, kde se teplota vyšplhá až na neuvěřitelných osmnáct stupňů. Činitelé, co jsou u moci, jsou hrozně podezíraví, ale na Liena Raga tu vzpomínají v dobrém. Doufejme, že Skoll je ještě stále ve funkci.“

„Kdo je Skoll?“

„Bývalý poručík transevropské Bezpečnosti.“

„Míšenec Zrzavých?“

„Celá léta se mu dařilo skrývat svůj původ. S Lienem Ragem se vypravili hledat ‚Nepřímou dráhu a věřili, že se jim to podařilo, když od někoho získali stejnojmennou knihu. Byl to však podvrh. Nepřímá dráha je zřejmě něco úplně jiného. Skoll bude mít už určitě hodně vysoké postavení. Stál u zrodu Západní zóny.“

Jakmile byl přechodový tunel, který zde nebyl termický, ale sloužil k přehlednější kontrole cestujících, za nimi, automaticky je navedli směrem do čtvrti Lidí z Tepla. Na nástupišti je už očekávala hosteska, aby je uvítala a ukázala jim jejich vlakhotel.

„Požádala jsem o schůzku s plukovníkem Skollem...“

„Je mi velmi líto. Starám se jen o tuto čtvrť. Jsem z Tepla a nemám tady žádnou pravomoc.“

Zeloy potřásl nevěřícně hlavou.

„Jsme z Tepla nebo z Chladu, špatní nebo dobří, to je neuvěřitelný.“

„Taková zkušenost ti neuškodí. Jen si vem tu naši ubohou lidskou společnost, chráněnou pod zvony kopulí, a trochu tu představu zrelativizuj,“ řekla mu. „Člověk se aspoň naučí pokoře a nakonec ještě závidí těm, kteří mohou žít, milovat se a smát se v minus šedesáti, dokonce sto stupních pod nulou.“

Vlakhotel vypadal celkem slušně, ale jejich dvojkupé bylo poněkud stísněné. Byla tam jen jedna koupelna na osm kupé.

„Musíte si počkat, to je nejlepší řešení.“

„Nemůžeme jít do studené zóny?“

„Bez magnetických propustek ne. Neprošli byste přechodovými komorami.“

Než hosteska odešla, dala jim poukázky do restaurace.

Nazítří velmi brzy ráno si pro ně přijel jeden Zrzavý a zavezl je do Studeného centra stanice. Zůstal venku, zatímco Yeuze a Zeloy se choulili v izolované buňce.

Jedna nádherně urostlá Zrzka v lehkých šatech je uvítala v sekci pro cizince.

„Jsem plukovnice Houja, pověřená vztahy s Lidmi z Tepla, kteří nejsou integrováni do ZZ. Prostudujeme si možnosti pravidelného kontaktu se Společností Mořského ledovce, teprve až váš prezident osvobodí Zrzavé, kteří jsou u vás zadržováni.“

„Nikdo je nezadržuje. Mají své autonomní území.“

„Zároveň bychom byli rádi, aby ten Jdrien ztratil svou moc. Je to jen ubohý uzurpátor, který brání našim bratrům ve vývoji.“

Yeuze se málem zvedla a opustila kancelář. Ta plukovnice je přijímala ve zvláštní místnosti, rozdělené na dvě části silnou skleněnou stěnou. Z jedné strany bylo kolem dvaceti pod nulou, na jejich straně bylo naopak vedro, příliš silné topení uspávalo ducha.

„Co se týká Transevropské, děkujeme vám za vaše zprostředkování, musíme si však nejdříve nabídku prostudovat... Děkuji vám za vaši návštěvu.“

„Žádala jsem, abych se mohla sejít s plukovníkem Skollem, a neodejdu odtud, dokud nedostanu jasnou odpověď.“

Houja se zamračila, husté obočí měla světlejší než pleť na obličeji. Nebyla zvyklá, aby jí někdo odporoval.

„Zavedeme vás k němu.“

Vrátili se ke stejné drezíně, ke stejnému řidiči.

„Velmi mrazivé přijetí, nemyslíš?“ neodpustil si Zeloy.

„Oceňuju tvůj humor,“ odsekla.

Zavezli je k míšencům do temperované zóny. Řidič jim řekl, že musí počkat v přechodové komoře. Yeuze se Zeloyem vystoupili. Plukovník Skoll byl pouhým správcem této zóny, byl to neuvěřitelný profesionální propad. Dal se vysvětlit jedině vůlí Zrzavých vyřadit míšence.

„Yeuzo,“ vítal ji radostně.

Měl na sobě jen květované spodky a dost ztloustl.

„Dozvěděl jsem se tu strašnou zvěst... Lien, můj drahý přítel... Jak je to dlouho?“

„Deset let. Co se to tady děje?“

„Ale nic,“ řekl odměřeně. „Jen čistokrevní Zrzaví mohou teď řídit záležitosti ZZ. Je třeba, aby to míšenci a Lidé z Tepla pochopili a stáhli se do ústraní. Jsem tady tak trochu šéfem a to mi stačí. Máme tu dost teplo, kvalitní stravu a nic na práci. Co víc si můžeme přát, no ne?“

Jak smutný pohled! Všude bylo vidět míšence obou pohlaví, jak se bezcílně potulují po nástupištích.

„A děti? Kde jsou děti?“

„Nejsou tu žádné děti, všichni jsme sterilizovaní. Rasa musí zůstat čistá.“ Yeuze se nezmohla na slovo a Skoll jí nabídl čaj a sušenky.

„Jsi milá, žes mě přišla navštívit. To zjasní mé dny.“

„Skolle, nevíš, kde je Kurts?“

„Ten pirát?“

„Váš spojenec, odjakživa.“

Skoll vypadal zmateně.

„Kurts je taky míšenec.“

„Černocha a Asiatky.“

„A taky Zrzavých, to není pro nikoho tajemství. U nás není pro něj místo. Prokázal nám velké služby, ale už deset let se tady neukázal. Myslím, že vláda ho už v ZZ nepřijme. Nevím, kde je. Možná že je mrtvý.“

„Skolle, to on jel pro ostatky Liena Raga k těm fanatikům, k Metařům Věčného života. Od té doby se už nikde neukázal.“

Skolla ta novinka velmi zaujala.

„Měl nějaké tajné základny?“

„Určitě. Dokonce jednu znám, v Transevropské. Kdysi jsem tam byl.“

„Myslíš, že máme šanci ji najít?“

„Ano, pokud s sebou budete mít odborníka v elektrotechnice, který by rozmotal spletité klubko počítačových údajů, abyste mohli projet, aniž byste na sebe upozornili, aniž byste narušili schéma traťového provozu a zanechali stopu v paměti výhybek. Ale jo, je to možný. Dám vám plán, který vám pomůže tu základnu najít. Měl ale určitě i další základny, někde daleko, moc daleko, v jiných Společnostech. Mluvilo se taky o jedné oblasti v Afrikánii, kde prý není led.“

„Není to náhodou Roofless Station?“ zeptala se Yeuze, úplně vyvedená z míry.

„To jméno neznám.“

„Slyšeli jsme o podivném místě, kde by měli žít velké osobnosti z celého světa, co unikly Metařům, v jakémsi novém pozemském ráji.“

33

Rozbředlá masa Jelly pohltila první bombu, tak jak předpokládali. Bomba byla pečlivě natřená několika vrstvami sádla a gigantická améba se chytila do pasti.

Liensun a jeho spolupracovníci pozorovali trasu bomby v průhledném rosolu i tuk, který postupně mizel pohlcen procesem fagocytózy. Náhle si Jelly uvědomila, že má v sobě nepoživatelný předmět. Expulze právě začala, když bomba vybuchla. Slabá nálož rozcupovala cytoplazmu v délce deseti metrů a o něco méně na šířku.

„Pružnost améby ztlumila výbuch,“ konstatoval jeden z přítomných fyziků.

„Podívejte...“

Bomba obsahovala minerální olej a jodové deriváty. Před jejich fascinovanýma očima vznikal kráter v podobě převráceného kužele. Obrovská rána bez krve. Jako kdyby si nějaký obr vydloubl v homoli másla kousek lžičkou.

„Je to skvělý.“

„Rychle druhou bombu.“

Málem se netrefili, vzducholoď se totiž o něco posunula, i když ji ve vzduchu udržovaly vrtule rotující v protisměru. Bomba však velmi rychle explodovala. Byla jednou tak velká a plná oleje. Tentokrát se sklovitá hmota stáhla na všech stranách. Otvor se zvětšoval především po délce i šířce, ne však do hloubky.

„Další.“

Měli připraveno asi třicet bomb. Vybrali si za cíl oblast, kde tloušťka améby nepřesahovala čtyřicet metrů. Oblast vypadala jako propadlina na těle živočicha, v průměru vyššího než sto metrů. Ma Ker předpokládala, že základna by mohla být umístěna v propadlině, kde bude chráněna vysokými kopci nejen před nájezdníky, ale i před vichry, které tu fičely rychlostí až čtyři sta kilometrů v hodině.

Bomby následovaly jedna za druhou, vypustili jich už asi deset, když náhle ve vzduchu zašuměly krystalky ledu.

„Jsme na ledu,“ zařval kapitán a všichni zatleskali a začali se objímat. Pak očekávali další reakci té živé příšery.

Olej stříkal na hradbu toho živočišného želé, pro pozorovatele to byl neskutečný zážitek. Pod nimi se právě vytvářel prostor pro jejich budoucí základnu, nutný životní prostor. Odhalil se pod nimi mořský ledovec, holý, třpytící se, čistý.

„Je to nejmíň tisíc čtverečních metrů.“

„Řekl bych spíš dva tisíce.“

Vzducholoď se začala přemísťovat, aby mohli dál házet bomby a donutili ustoupit ty pulzující bělavé útesy.

„Jsme jako malý děcka, který dloubají lžičkou do hory pyré.“

„Teď už je to pořádný kráter.“

„Víc než jeden hektar.“

„Co kdybychom už použili olejové aerosoly?“

„Ještě ne. Jodové deriváty působí pomalu, mají delší dobu účinnosti.“

Vtom promluvil hlavní lékař výpravy:

„Olej ničí amébu prudce, ale jen při přímém kontaktu. Jenomže olej se může vsáknout do ledu, vidíte, že je tam plno kráterů od bomb. Ostatně podívejte se pořádně.“

Bylo jasně patrné, jak Jelly zápasí s ničivou silou, která rozežírá její organismus. Stahovala se, kroutila se, okraje kráteru se snažily uniknout nelítostnému agresoru. Byla to vskutku fantastická podívaná, za několik minut byl dokonale vyčištěn víc než jeden čtvereční kilometr. Prostor měl zhruba podobu kruhu uvnitř obrovské masy želatiny, rozkládající se na mnoha tisících čtverečních kilometrech.

„Musíme dolů,“ zavelel kapitán.

Mezi přítomnými pozorovateli zavládlo mrtvé ticho. Mužům z komanda nebylo o nic veseleji.

„Použijeme rumpály a postroje. Pro začátek bude stačit pouze deset dobrovolníků, budou postřikovat amébní hmotu kolem kráteru.“

Byl to nejnebezpečnější moment celé operace. Nikdo si totiž netroufl předvídat, jak na ten přímý útok Jelly zareaguje. Nedalo se vyloučit, že Jelly odvážné dobrovolníky nakonec nepohltí. Vrátila by z nich pak jen splasklé kombinézy plné dokonale vybílených, vysátých kostí.

„Jdu dolů,“ rozhodl se Liensun. „Domluvil jsem se o tom s Ma Ker už před několika dny. Dejte mi aerosolovou

bombu.“

Přistoupil k rumpálu. Na ramena mu připevnili velký rezervoár plný minerálního oleje. Liensun v ruce pevně stiskl rozprašovací pistoli a nechal se spustit do neznámé hloubky.

34

Přednosta první transevropské stanice vypadal překvapeně, když v pilotní kabině drezíny našel jen samotnou Yeuze.

„Cestující velvyslankyně, kde jste nechala svého společníka novináře?“

„Zůstal v Glass Station kvůli sérii reportáží. Vrátí se za několik dní.“

Byla si jistá, že Floe Sadonové se neprodleně donese, že Zeloy se s ní nevrátil, pravdu se však nedozví nikdo.

Tu noc strávila ve vlakhotelu Transit Station, stejném jako před osmnácti lety, kde tehdy také přenocovala. Tehdy tu strávila noc v Lien Ragově náručí. Byla ráda, že s ní teď Zeloy nebyl.

Majitel hotelu byl stejný jako před osmnácti lety, jen o něco starší. Stanice byla klidná a tichá. Tehdy byla zaplavena vojáky, kteří se připravovali na válku proti Panamerické, náhle se však Zrzaví postavili mezi obě znepřátelené strany a vytvořili Západní zónu. Transevropská armáda, už tak dost vyčerpaná bojem proti Sibiřanům na východní frontě, byla zastavena. Kabaret Miki stál už několik dní v nejvykřičenější čtvrti stanice mezi dvěma bordely a kantýnou pro mužstvo. Trpaslík, který se později stal Kidem a nakonec prezidentem Společnosti Mořského ledovce, se naparoval před publikem, vychvaloval jejich silně pornografická vystoupení a naháněl každý večer do kabaretu hojnou klientelu.

Zdálo se jí o Lienu Ragovi, ale také o Zeloyovi. Setkali se spolu v jakémsi ohňostroji křiklavých barev.

Druhý den odjela do Grand Star Station, hlavního města Transevropské společnosti. Cestovala po krátkých etapách, nijak nespěchala za svými diplomatickými povinnostmi, Floou Sadonovou a spol. Objevovala zemi svého původu, malé staničky, kde se i navzdory venkovní kruté zimě a malému přídělu topení, ještě příjemně žilo. Málem se nechala zlákat k delšímu pobytu v jednom hotýlku stanice o dvou stech obyvatelích, kde žili všichni jako za starých dob. Chovali tam slepice, které jí skákaly oknem do pokoje, každé ráno ji za kuropění budil kokrháním kohout, vypínající se na hromadě hnoje, krávy, vycházející jedna za druhou ze stájí, mířily na pastvu. Obecnou pastvinu si udělali z obrovského starého skleníku, postaveného a spravovaného svépomocí a nástroji, co dům dal.

Nakonec však přece jen odjela, spěchala za novinkami od Zeloye. Slíbil jí, že ještě před připravovanou expedicí s Lienty Ragusem jí pošle zprávu. Oba se chtěli vypravit do té tajuplné propasti vlkodlaků. Skoll Zeloyovi pomohl dostat se nepozorovaně na Ragusovu farmu, takže nevzbudil nežádoucí zájem svých nohsledů.

Do Grand Star Station se vrátila večer. Čekala na ni kódovaná zpráva. Zeloy byl v propasti už tři dny.